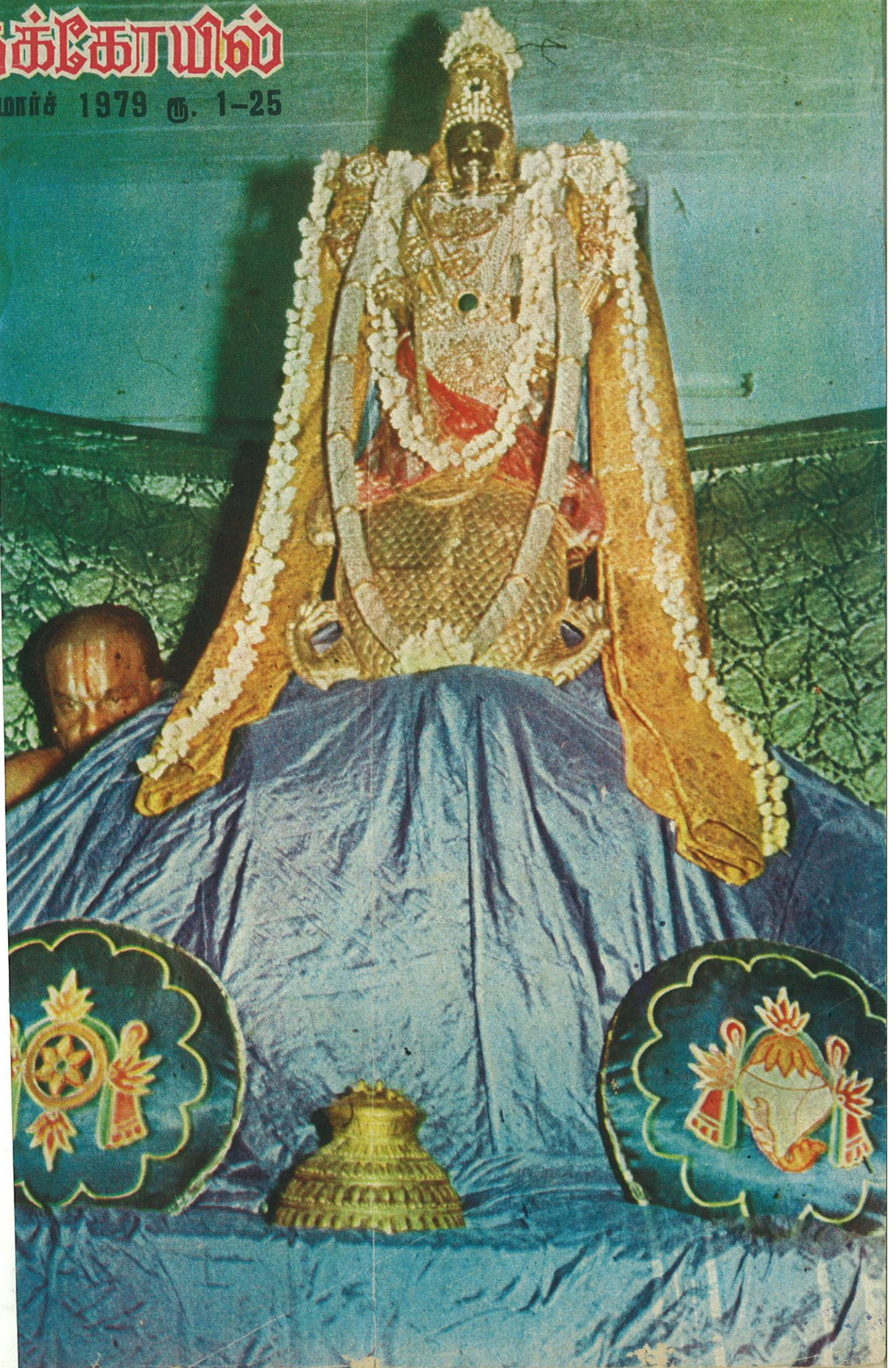
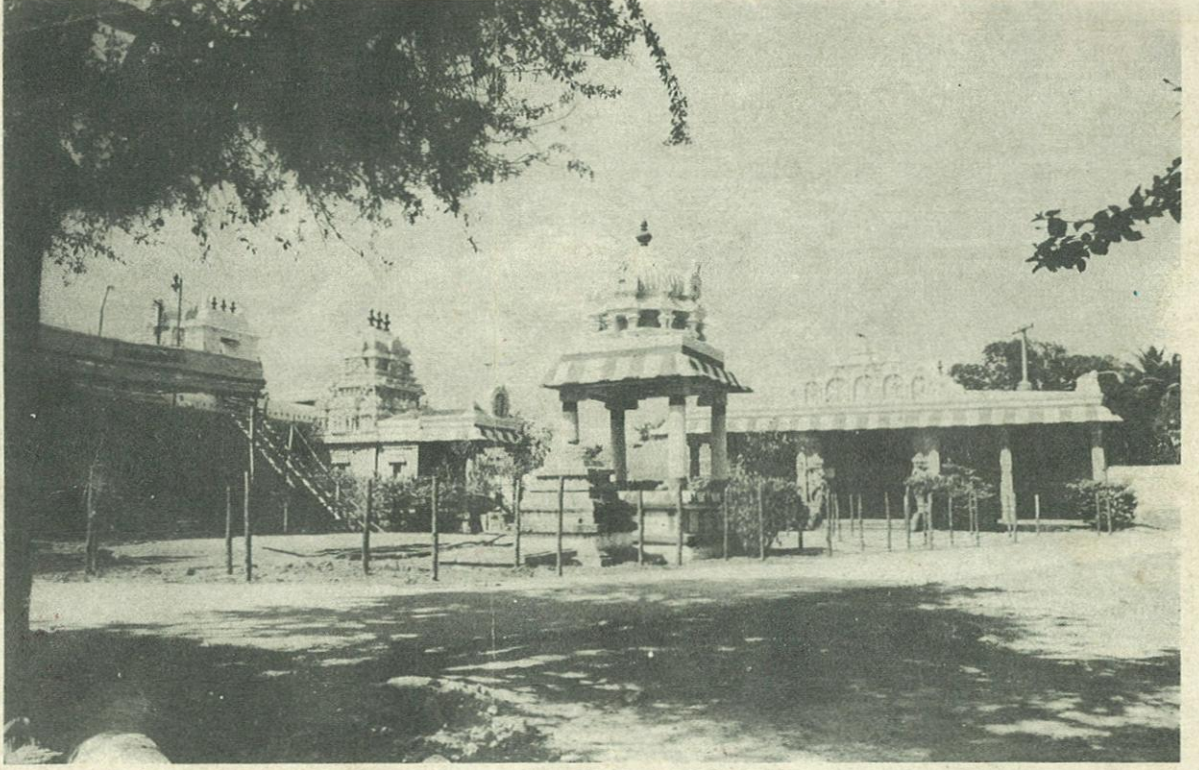

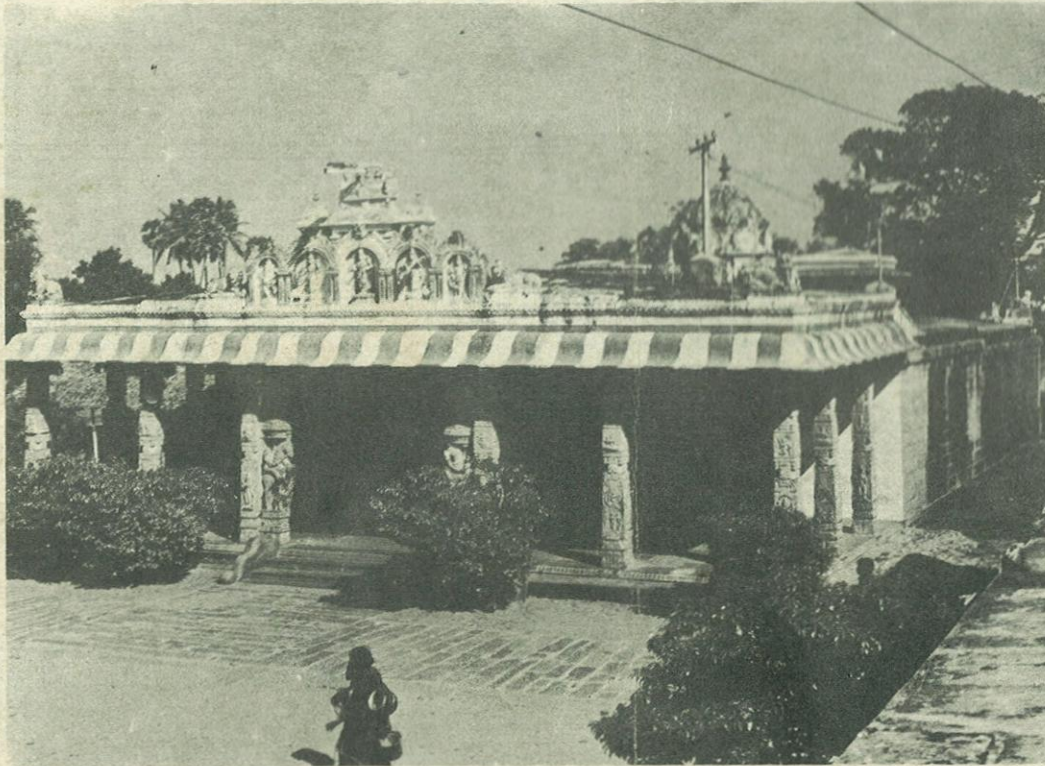
சகோயில்

மார்ச் 1979 ரூ. 1-25

சென்னை அடையாறுக்கு அருகில் உள்ளதும், திருஞானசம்பந்தர்-திருநாவுக்கரசர் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பெற்றதும் ஆகிய திருவான்மியூரில் உள்ள அருள்மிகு திரிபுரசுந்தரி அம்மை உடனுறை மருந்தீசுவர சுவாமி திருக்கோயிலின் திருக்குட முழுக்கு விழா, 1-2-1979 அன்று மிகவும் சிறப்புற நடைபெற்றது. அக்கோயிலின் அழகிய சில தோற்றங்கள், இங்கு வெளியிடப் பெறுகின்றன.

முகப்பு :

மதுரை மாவட்டம்,
அழகர் கோயிலில் எழுந்தருளி
விளங்கும் கள்ளழகப் பெருமாள்
உற்சவர் திருவுருவம்

திருக்கோயில்

இந்து சமய அறநிலைய (ஆட்சி)த் துறை வெளியீடு

மாலை: 21

காளயுக்தி ஆண்டு - பங்குனித் திங்கள்—மார்ச்சு-1979

மணி: 6

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள்!

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் சந்தாதாரர் களாகச் சேர விருப்பமுள்ளவர்கள்,

ஆணையர் அவர்கள்,
அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
சென்னை — 600 034

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஜனவரி முதல் டிசம்பர் வரை உள்ள காலம், சந்தா ஆண்டு எனக் கணக்கிடப்படும். இடைப் பட்ட காலத்தில் சந்தாதாரராக விரும்புவோர், முழு ஆண்டிற்குரிய சந்தாத் தொகை ரூ. 15-00 உடன், இடைப்பட்ட காலத்தில் உள்ள மாதங் களுக்கு, ஒரு இதழ் ரூ. 1-25 வீதம் சேர்த்துப் பணம் அனுப்பிச் “சந்தாதாரர்” ஆகலாம்.

தனிப்பட்ட ‘சந்தாதாரர்கள்’ ஒவ்வொரு வரும் நேரடியாக, ஆணையர் அலுவலகத்திற்கே மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்பி மாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.

பழைய சந்தாதாரர்கள், கடிதம் எழுதும் பொழுதும், பணம் அனுப்பும் பொழுதும், தங்கள் சந்தா எண்ணையும் தவறாமல் தெரிவித்து உதவினால்தான், உடனுக்குடன் ஆவன செய்ய வசதியாக இருக்கும். புதிய சந்தாதாரர்கள் பணம் அனுப்பும்பொழுது, மணியார்டர் கூப்பனில், புதிய சந்தா என்பதைக் குறிப்பிடு மாறும், சரியான முழு முகவரியைப் பின்கோட் [PINCODE] எண்ணுடன் தெரிவிக்குமாறும், கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்களின் முகவரிகள் அனைத்தும் செவ்வனே பதிவு செய்து வரிசைப் படுத்தப் பெற்று அவர்கள் எல்லோருக்கும் முறையாக இதழ்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. தற் பொழுது வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர் ஒவ்வொரு வருக்கும் ஆண்டு ஒன்றுக்கு அஞ்சல் செலவு மட்டுமே ரூ. 9-60 ஆகின்றது. ஆதலால் வெளி நாட்டுச் சந்தா, ரூ. 20-00-ல் இருந்து ரூ. 25-00 ஆக ஜனவரி 1978 முதல் மாற்றி அமைக்கப் பட்டது. வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்கள் அவ்வப் போது தங்கள் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

பொருளடக்கம்

திருவாசகக் கருத்தரங்கின் சிறப்புரை

—மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர்
திரு எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள்

இராமலிங்கரின் இலட்சியம்

—திரு ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள்.

பாரதநூற் பண்போவியங்கள்

—திரு கவிஞர். மனசை ப. கீரன், பி. ஏ., பி. டி.

திருவாசகத்தில் ஒரு திருப்பாடல்

—திரு ந. ரா. முருகவேள், எம். ஏ., எம். ஓ. எல்.

கம்பரும் பாரதியும்

—திரு நாரண துரைக்கண்ணன்

திருநாளைப் போவார்

—திரு அ. ச. ஞானசம்பந்தம், எம். ஏ.

கர்நாடக சங்கீதத்தின் ஆதி மும்மூர்த்திகள்

—திரு மு. அருணாசலம், எம். ஏ.

பழனிமலைக் கந்தசுவாமி கலித்துறை மாலை

—திரு க. சுப்பிரமணிய அய்யர், பி. ஏ. &
திரு மு. கோ. இராமன்

நான் கண்ட சிதம்பரம்

—திரு டாக்டர். இரத்தினவேல் சுப்பிரமணியம்

சங்க காலத்தில் சிவபிரான்

—பேராசிரியர் திரு அ. மு. பரமசிவானந்தம்

மணலுர்ப்பேட்டைத் திருவரங்கநாதர் கோயில்

—திரு மு. சண்முகம்

ஆசிரியர்: ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

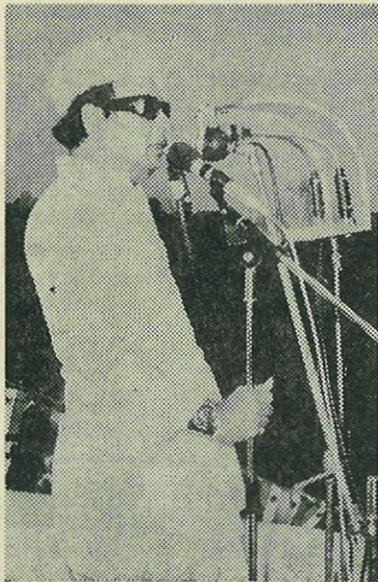
திருவாசகக் கருத்தரங்கின் சிறப்புரை

மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர்

திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள்

S S

[18.1.79 அன்று திருவிடைமருதூர் அருள்மிகு மகாலிங்கசுவாமி திருக்கோயிலில் நடைபெற்ற திருவாசக விழாவில், தமிழ்நாடு முதல்வர் மாண்புமிகு திரு எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு]

மரியாதைக்குரிய மேதகு ஆளுநர் பட்டவாரி அவர்களே, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு பிரதம அமைச்சர் அவர்களே, இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள வந்திருக்கின்ற அமைச்சர் பெருமக்களே, மேலவைத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. அவர்களே, இங்கே குழுமியுள்ள அறிஞர் பெருமக்களே, பெரியோர்களே, தாய்மார்களே, என் இரத்தத்தின் இரத்தமான உடன் பிறப்புக்களே, உங்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைப் பணிவன் போடு தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திருவாசகம் என்ற பெயரில் நடைபெறுகிற இவ்விழா, தமிழ்நாட்டு மக்கள் உள்ளத்தே நிறைவோடு, மகிழ்ச்சியோடு, மன

அமைதியை வழங்குகின்ற வாய்ப்பைத் தருகின்ற விழாவாகவும், இருக்குமென்று கருதுகின்றேன். திருவாசகத்தைப் பற்றிப் பேசத் தகுந்தவர்கள் பலர், நிறையப் பேசுவதற்காக இருந்தாலும், பாரதப் பிரதமர் அவர்களுடைய திட்டப்படி, அவர் இந்நேரம் பொதுக் கூட்டத்திலே பேசிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். காலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீடித்து, அவர்களுடைய கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்ற முடியாத நிலையை உருவாக்குகின்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதை எண்ணி, உண்மையிலேயே ஏதற்காக அவரிடம் தமிழக மக்களின் சார்பாக, மன்னிப்புக் கோர விரும்புகிறேன்.

நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருக்கிறவர்களுக்கு, ஒவ்வொரு விநாடியும் ஒரு முக்கியமான நேரம் என்பதை, நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. இந்த மாபெரும் கூட்டத்தில் திருவாசகத்தைப் பற்றியும், மாணிக்கவாசகருடைய கடமையுணர்வு எப்படி இருந்தது என்பதைப் பற்றியும், அவர் எங்ஙனம் பக்தியைப் பெருமையாக எடுத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் பற்றியும், அதன் விளைவாக ஆற்றிய செயலுக்கு அவர்க்குக் கிடைத்த தண்டனையாது என்பது பற்றியும், அனைவரும் அறிவர். அவைகள் யாருக்கும் தெரியாத ஒரு ரகசியச் செய்தி அல்ல.

ஆனாலும் அமைச்சராக இருக்கின்றவர்கள், பொறுப்பில் இருக்கின்றவர்கள், எப்படி நாட்டுக்காக உழைக்க வேண்டும் என்பதனையும், எந்தத் தவறுகளும் செய்துவிடக்கூடாது என்பதையும் உணர்வதற்கு, மாணிக்கவாசகருடைய வரலாறு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்று கூற, நான் விரும்புகின்றேன்.

இங்கே கலந்துகொண்டிருக்கின்ற பெரிய
வர்கள், முதியவர்கள், எத்தனையோ விதமான
இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டிருப்

பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். திருவாசகத்தைப் பற்றி நான் சில வார்த்தைகள் தான் கூற விரும்புகிறேன். என்றாலும் நேரமில்லாத காரணத்தால் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவைகள் என்று விரும்புகின்றவற்றில், ஒரு சிலவற்றையாவது நான் சொல்லியாக வேண்டும். திருவாசகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கருத்துக்கள், அதிகமாகவும் கூடுதலாகவும், என்னிலையில் சொல்லமுடியாத அளவிற்கு நிறைவாகவும், தேவையானதாகவும், தமிழ்மொழிக்குப் பெருமை தேடித் தருகின்றவைகளாகவும் இருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

பக்தி என்பதற்கு என்ன பொருள் என்று, யார் எவ்வாறு விளக்கம் சொன்னாலும், அதற்கு அடிப்படையாகச் சில கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை இருந்தால்தான், பக்தி உணர்வு என்பது உண்மையானதாக, உயர்ந்ததாக விளங்க முடியும். பொதுவாகப் பல நூல்களைப் படித்த பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கின்ற வகையில், சட்டத்தோடு எந்த மொழி பொருத்தமாக இருக்குமென்றால், அது லத்தீன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தத்துவத்திற்கு எந்த மொழி என்று சொன்னால், நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாத வேறொரு மொழியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுபோலவே மனிதன் அறிவியலைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு ஆங்கில மொழியையும், ஜெர்மானிய மொழியையும், பிரஞ்சு மொழியையும் சொல்லுகிறார்கள்.

இலக்கியத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், சிலப்பதிகாரத்தைச் சொல்லலாம். இலக்கணத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமென்றால் தொல்காப்பியத்தைச் சொல்லலாம். அதுபோலவே, பக்தி என்பதைப் பற்றிச் சொல்லப்போனால், திருவாசகம் என்கிற வார்த்தையைத் தான் சொல்ல வேண்டும். அதுபோலவே நீதி என்பதற்குத் திருக்குறளைச் சொல்ல முடியும். இவை அத்தனையும் கலந்திருப்பது திருவாசகம் என்று நான் சொல்லுவதிலே, தவறு இருக்காது என்று கருதுகிறேன்.

கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள், எந்தக் கோணத்திலே இருந்து பார்த்தாலும், வாழ்க்கைக்குச் சொந்தமான, நாணயமான முறையில் நடந்துகொள்ள விரும்புவார்கள் அறிவுறுத்தத் தக்க வகையில், திருவாசகப் பாடல்களில் சிறந்த பல கருத்துக்கள் நிறைந்து விளங்குகின்றன என்று, குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

நம்பிக்கைக்கு அடிப்படையாக ஒரு தத்துவ உணர்வு வேண்டும். நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டால் செயல்படுத்தும்போது கட்டுப்பாடு வேண்டும். கட்டுப்பாட்டை நிறைவேற்றுவதற்குக் கண்ணியத் தன்மை வேண்டும். இவை அத்தனையும் சேர்ந்தால்தான், உள்ளத்திலே பக்தி யிருக்க முடியும். இந்தக் கடமையும், கண்ணியமும், கட்டுப்பாடும் ஒன்றாக இணையும்போதுதான் பக்தி உருவாகிறது என்பதை

யும், அதைத்தான் மனிதன் செயல்படுத்த முடியும் என்பதையும், நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். தன்னைத் தான் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது, உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகும். தன்னைத் தான் கண்ணியமாக வைத்துக் கொள்வது, உள்ளத்தினுடைய எதிரொலியாகும். தன்னைத் தான் கடமையுள்ளவனாக மாற்றிக் கொள்வது, உள்ளத்திலே இருக்கின்ற நம்பிக்கையாகும்.

இந்த மூன்றையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்போது, நம் முன்னோர்களைத் தெய்வமாக மதிப்பதற்கு உரிமையுண்டு. நமது முன்னோர்களை நமது ஆசிரியர்களாக, ஏன், நாம் வணங்கும் தெய்வங்களாக எண்ணுவதற்கு நமக்கு நிச்சயமாக உரிமையுண்டு. இதைத் தமிழுக்காக, தமிழிலேயே தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லி, தமிழால் பாடி, தமிழால் மக்கள் உள்ளத்திலே எண்ணத்தை உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்திய அந்தப் பெருந்தகையை அவருடைய நினைவை-இங்கே ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பது போல நினைவுபடுத்துவதற்காக, இந்த விழாக் கொண்டாடுபவர்களை நான் பாராட்டுகின்றேன்.

இந்த விழாவுக்கு முகவுரை கூறுகின்ற வகையில், முன்னுரை வழங்கிய செளந்தராகைலாசம் அவர்களை, மனமாரக் கைசுப்பி வாழ்த்தி வணங்கிப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். ஒரு தாய்தான் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்ய முடியும் என்று சொல்லப்போனால், அதற்குப் பொருத்தமானவர்கள் திருமதி. செளந்தராகைலாசம் அம்மையார் அவர்கள் என்பதை, இங்கே நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியாக வேண்டும்.

இசை இசைத்தவர்களை நான் பாராட்டியாக வேண்டும். சில இடங்களில் சிலர் பாடும் பொழுது, நல்ல கருத்துக்களைக்கூட, நாம் ரசிக்கக் கூடிய வகையில் இருந்தாலும், ரசிக்க முடியாமல் போய்விடுவதுண்டு. சிலர் பாடும் பொழுது, நல்ல கருத்துக்களோடு, நாம் கேட்டுக்கொண்டே மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கக்கூடிய அளவுக்குப் பாடுவதுண்டு. இங்கே பாடியவர்கள், அந்தத் திறமையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணும்போது, இப்படிப்பட்ட செல்வங்கள் வளரவேண்டும்-செல்விகள் வளரவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

மேலும் நமது தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குரிய பக்குவத்தையும், பெருமையையும் நாம் பெறவேண்டும் என்று கூறி, 'திருவாசகத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் வேறு எந்த வாசகத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்' என்று சொல்லி, அதற்கேற்ப இங்கே பல பெரியவர்கள் வந்து வாழ்த்துகின்ற ஒத்துழைக்கின்ற நிலைமையை எண்ணி, இத்தகைய நல்ல காரியங்கள் நாட்டிலே தொடரட்டும் என்று கூறி, இந்த அளவில் இங்குப் பேசக்கூடிய தகுதியை எனக்குத் தந்த அமரர் அண்ணா நாமம் வாழ்க என்று கூறி, விடைபெறுகின்றேன்,

வணக்கம்!

கள் அற்ற அபேத சித்தாந்தமாகும். ஆம்; கடவுள் வேற்றுமை, வருணவேற்றுமை, சமய மத வேற்றுமை, சாதி வேற்றுமை ஆகிய வற்றை யெல்லாம் அழித்தும், மொழி நாடு நிற வேற்றுமைகளையெல்லாம் கடந்தும் வளர் வது ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு.

தெய்வம் பலப்பல என்னும் மூட நம் பிக்கைக்கு எதிரான சித்தாந்தம் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை. அதனால்,

“ஆறு கோடியாம் சமயங்கள்
அகத்தினும் அவைமேல்
வீறு சேர்ந்தசித் தாந்த
வேதாந்த நா தாந்தம்
தேறும் மற்றைய அந்தத்தும்
சிவம் ஒன்றே அன்றி
வேறு கண்டிரேல்
பெரியர்காள் விளம்பீர்”

எனப் பாருலகனைத்துக்கும் பறையறைந்து பாடுகின்றார் வள்ளலார். தெய்வம் ஒன்று தான் உண்டு என்று உண்மையை உணராத மாந்தர்களைப் பார்த்து, “ஒன்றெனக்காணும் உணர்ச்சி என்றுறுமோ? என்றும், “ஒன்றே சிவம் என உணர்ந்து இவ்வுலகெலாம் நன்றே ஒருமையுற்று வாழி!” என்றும் பாடினார். இங்கு அடிகள் சிவம் என்றது உயிர்க்குலம் அனைத்துக்கும் பதியான பரம்பொருளே யாகும்.

அன்பே-அகிலமே கடவுள் :

வள்ளலார் சொல்லும் கடவுள், நாமரூப பேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. இதனை அடிகளாரே கூறக் கேட்போம்.

“உண்மையில் ‘கடவுள்’ எனப்படுவது அகிலமாம். அஃது, உலகிலுள்ள எல்லாவற்றிலும் பரிபூரண சமாதானத்தையும் சமரச நிலையையும் ஏற்படுத்தி அவைகளை நிலை நிறுத்து கின்றது”.

முற்காலச் சான்றோர், ‘அன்பே கடவுள்’ என்றனர். அத்துடன் அகிலத்தையும் சேர்த்து, ‘அன்பாம் அகிலமாம் கடவுள்’ என்றார், உலக ஒருமைப்பாட்டினைக் காண விழைந்த வள்ள லார்.

உயிரினத்திடையே-குறிப்பாக, மனிதர் களிடையே ஒருமைப்பாட்டினை வளர்க்கத் தடையாக இருக்கும் எதனையும் தெய்வ சக்தி யாகவோ, தெய்வ சம்மதமாகவோ ஏற்க மறுக் கிறார் வள்ளலார்.

இராமலிங்கர் உலகிலுள்ள எல்லா மதங் களையுமே வெறுத்தார்; அம்மதங்களைச் சார்ந்த மக்கள் அனைவரிடமும் ஒருமைப்பாடு காண விழைந்தார். இஃது அவருடையபொதுக் கொள்கை. ஆயினும், தமது கொள்கைக்கு ஆதரவு தேடும் முயற்சியை முதலில் இந்தியா வில் தோன்றி வளர்ந்த இந்து, சமண, பவுத்த மதங்களிடையே மட்டும் மேற்கொண்டார்.

இஸ்லாம் கிறிஸ்துவ சமயங்களைப் பற்றி அவர் வெளிப்படையாக எதுவும் சொல்ல வில்லை. அதனால் இஸ்லாம் கிறிஸ்துவ மதங் கள் அல்லாத இந்திய மதங்களை மட்டும் ஒன்று படுத்த விரும்பினார் என்று கருதுவதற் கில்லை. தமது கொள்கைக்கு இஸ்லாம்-கிறிஸ்துவ மதத்தை ஈர்க்க விரும்பமிருப்பினும், அதனைக் காலத்தின் கையில்-கடவுள் கையில் விட்டு விட்டார் என்றே சொல்லவேண்டும். ஆம்; கருத்துப் போர்க்கான களத்தைப் பெரிதாகக் கிக்கொள்ள விரும்பாத இராஜதந்திரி வள்ள லார்.

ஆதிசங்கரர் கண்ட ஒருமை:

ஒரு குழுவினருக்கு எதிராக இன்னொரு குழுவினர் ஒன்றுபடுவது ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டு உரிமையாகாது. அதனைத் தற்காப் புணர்ச்சி என்றே சொல்ல வேண்டும். அடிகளார் ஒருமைப்பாட்டினை வற்புறுத்தியது குறிப்பிட்ட ஒரு குழுவினருக்கு மட்டும் தற் காப்புத் தேடவன்று. “ஒரே உலகம்” காண பதற்கேயாம். ஆதிசங்கரர், இந்து சமயத்தின் உட்பிரிவுகளாக இருந்த அறுவகைச் சமயங் களிடையே ஒருமைப்பாடு காணமுயன்றார்.

ஆதி சங்கரரின் சமய ஒருமைப்பாட்டு முயற்சி, அவருடைய வெறுப்புக்கு இரையான சமண, பௌத்த மதங்களுக்கு எதிராக-அந்த மதங்களின் தாக்குதலிலிருந்து வேத மதத் திற்குத் தற்காப்புத்தேட-இந்துக்களை எல் லாம் ஒன்றுபடுத்த எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி யேயாகும். வள்ளலாரின் குறிக்கோள் அது வன்று. அவர், மதங்களே இல்லாத மனித சமுதாய ஒருமைப்பாட்டைக் காணவே பாடு பட்டார். ஒன்றுபட்ட அந்த மனித சமுதாய மும், ஒரே தெய்வ நம்பிக்கை கொண்டு பிளவு-பிரிவினை ஆகிய தீய சக்திகளிடமிருந்து விடு பட்டு, உயிர்கள் அனைத்திடமும் அன்பு செலுத் துவதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கனவு கண் டார். அதனாற்றான், ‘இந்து நேய ஒருமைப் பாட்டுரிமை’ என்று சொல்லாமல், ‘ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை’ என்று கோஷித்தார். கோஷம் புதியதாயினும், அந்தக் கோஷத்தி னுள்ளே அடங்கியிருக்கும் குறிக்கோள் உலகத் திற்குப் புதிதன்று.

முன்னோர் கண்ட தோல்வி :

உலகில், மதாசாரியர்களாக-திர்க்கதரிசிக் ளாகக் கருதப்படுவோர் அனைவருமே உலகம் முழுவதையும் ஒரே நெறியின் கீழ்க்கொண்டு வர முயன்றவரேயாவர். ஆனால், காலம் அவர்களுள் ஒவ்வொருவரையும் தனிமைப் படுத்திப் பல மதங்களை ஏற்படுத்திவிட்டது. அதனால், ஒவ்வொரு நெறியும் அல்லது ஒவ் வொரு இயக்கமும், காலத்தில் தனித்தனிமதங் களாகி, அவற்றைத் தோற்றுவித்தவர்களின் ஒரே உலகக் கனவு பலிக்காமல் செய்துவிட்டது.

மதவாதிகளும் ஞானிகளுமேயன்றி, சக் கரவர்த்திகளும் உலகனைத்தையும் ஒரு குடைக் கீழ் கொண்டுவர முயன்று, அதிலே அவர்கள்

தோல்வியடைந்தனர். அதன் விளைவாக, சாம் ராஜ்யங்கள் பலவாயின. உலக சாம்ராஜ்யம் காணச் சக்கரவர்த்திகளுள் சிலர் முயன்றதற்குத் தலைமைப் பதவியில் அவர்கள் கொண்டிருந்த ஆசையும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆயினும், ஒரே உலகப் பொதுமை உணர்வும் அவர்களுக்கு இருந்ததென்பதை நாம் மறப்பதற்கில்லை.

ஞானியர்களும் அரசர்களும் அடைந்த தோல்விகளுக்குக் காரணம், அவர்களது 'ஒரே உலக' முயற்சியானது, ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டுணர்வை அடிப்படையாகக் கொள்ளாததுதான். ஒரே உலக உணர்வுடன் தோன்றிய மதங்கள் தங்களுக்குள்ளேயே போட்டியிட்டுப் போராடத்தொடங்கி, தத்தம் உயிர்க்கொள்கையான உலக ஒருமைப்பாட்டிற்கே கேடிழைத்துவிட்டன. அந்தப் புனிதமான குறிக் கோள் என்றென்றுமே நிறைவேறாதபடி மதங்கள் தடைகளாகிவிட்டன. அதனாற்றான், மதங்களை அழித்தாலன்றி, ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு தோன்றுவதோ, உலகிலுள்ள மனிதர்கள் அனைவரும் ஒருகுலமாய் ஒன்றுபடுவதோ சாத்தியமில்லை என்றார் சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங்கத் தலைவரான வள்ளலார்.

மதங்கள் பலவாயிருப்பினும், குறிக்கோளில் ஒருமைப்பாடு இருப்பின், வள்ளலார் மதங்களை வெறுத்திருக்கமாட்டார். ஆனால், அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், "போதித்த சமயமோ ஒன்று சொன்னபடி ஒன்று பேசாது," என்று தாயுமானவர் எடுத்துக்காட்டிய இழிதன்மையே நிலைத்திருந்தது. அதனால் மதங்களை ஒழித்து, மனித குலத்திடையே ஒற்றுமை காண விழைந்தார்.

எம்மதமும் சம்மதம்:

"எம்மதமும் சம்மதம்" என்பது அடிகளாரின் கொள்கை. இதனை,

"எம்மத நிலையும் நின்னருள் நிலையில்
இலங்குதல் அறிந்தனன்
எல்லாஞ் சம்மத மாக்கிக் கொள்கின்றேன்"

என்ற அருட்பா வரிகளில் வெளிப்படுத்துகின்றார். இங்கு 'எம்மதமும்' என்று அடிகளார் குறிப்பது, மத ஸ்தாபனங்களையன்று; மத தத்துவங்களையே. இந்தக் குறிக்கோளுக்கிணங்க-சித்தாந்தம், வேதாந்தம், நாதாந்தம், கலாந்தம், யோகாந்தம், போதாந்தம் ஆகிய ஆறு அந்தங்களையும் ஒன்றுபடுத்தி, "ஷடாந்தம்" என்றொரு சமரச சமஷ்டித் தத்துவத்தை உருவாக்கினார்.

ஆதிசங்கரர், இந்து மதத்தின் உட்பிரிவுகளான காணபத்தியம், கவுமாரம், சைவம், வைணவம், சாக்தம், சவுரம், ஆகிய ஆறு சமயங்களையும் ஒன்றுபடுத்தினார். அது காரணமாக, 'ஷண்மத ஸ்தாபகர்' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். அவர் காலத்தில் இந்து மதமொன்றே இந்தியா முழுவதிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததால், அதன் உட்பிரிவுகளை

ஒன்றுபடுத்துவதையே தேசிய ஒருமைப்பாட்டுப் பணியாக அவர் கருதியிருக்கக்கூடும்.

அவருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் வாழ்ந்த வள்ளலார் காலத்தில், இஸ்லாம்-கிறிஸ்துவ மதங்கள் இந்து மதத்தின் செல்வாக்கை ஊடுருவி, அந்த மதங்களைச் சார்ந்தவர்களால் நடத்தப்பட்ட அரசாங்கங்களின் துணையால், இந்தியாவில் நிலைத்துவிட்டன. ஆகவே, இந்து மதத்திற்குப் புறச்சமயங்களான சமண-பௌத்த மதங்களையேயன்றி, இந்தியாவிற்கே புறச் சமயங்களான இஸ்லாம்-கிறிஸ்துவ மதங்களை ஒன்றுபடுத்தி, உலக ஒருமைப் பாடு காண விழைந்தார் வள்ளலார்.

இஸ்லாம்-கிறிஸ்தவம்:

அடிகள், தமது ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டுரிமைக் கொள்கையை முதலில் இந்திய மதங்களிடையே மட்டும் பரப்ப முயன்றதற்கு முக்கிய காரணம், அந்தக் கொள்கைக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருக்கும் நாடு இந்தியாதான் என்று அவர் நம்பியதேயாகும். இதனைச் சுவாமி விவேகானந்தரும் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

"எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லா மதங்களிலும் 'தன்னுயிர்போல மன்னுயிரை' நினை' என்ற உண்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் மனித உயிர்களுக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் வித்தியாசம் காட்டுவதில்லை".

"ஏன் மற்ற உயிர்களைத் தம் உயிர்போல நினைத்து அன்பு செய்ய வேண்டும்? இதற்குக் காரணம் மற்ற சாஸ்திரங்களில் கொடுக்கப்படவில்லை. கடவுள் அருபமாய் எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கிறார். அதனால், எல்லா உயிர்களும் சமம்" - இந்தியப் பிரசங்கங்கள், பக்.32.

ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமைச் சித்தாந்தம், 'தெய்வம் ஒன்று' என வற்புறுத்துவதோடு, 'அத்தெய்வம் எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கின்றது' என்றும் சொல்கின்றது. மனிதர் மிருகம் பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன வெல்லாம் உடலைக் காரணமாகக் கொண்ட வேற்றுமைகளே. அந்த வேற்றுமைகளுக்கும், ஆன்மாவுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பது அடிகளின் கொள்கை.

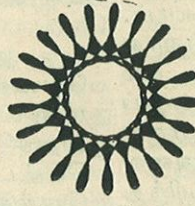
புல்லாகி:

உயிர்கள் அனைத்திலும் கடவுள் வியாபித்திருக்கிறார் என்ற உண்மையை உணராதவர், தம்மிடத்திலுள்ள கடவுள் தன்மையையும் உணரத் திறன்றவரேயாவார். இதனை,

"சீவகாருண்யமாம் ஆன்மாக்களின் இயற்கை விளக்கமில்லாத சீவர்களுக்குக் கடவுள் விளக்கம் அகத்திலும் புறத்திலும் வெளிப்படவே மாட்டாது" என்ற அடிகளார் வாக்காலும் அறிகிறோம்.

இப்பாடல்களிரண்டும் தலைவி தோழிக்கு உரைக்கும் பாவனையில் அடிகளார் பாடியவையாகும். முதற் பாடலில், அருகர்-புத்தர் என்னும் பெயர்களும் தாம் வணங்கும் ஆண்டவனுடைய பெயர்களே என்கிறார். “அருகர்-புத்தர் என்பன புறச் சமயங்களின் தலைவர்கள் பெயராயிற்றே, அவை இந்து, ஆகம முறைப்பெயராயிற்றே, இவை இந்து, ஆகம முறைப்படி வழிபடும் அம்பலத்தரசருக்குப் பொருந்துமா”? என்று தோழி கேட்டதாகப் பாவித்து, இந்தியாவின் புராதன சமயங்களின் தலைவர்களாகிய அருகர்-புத்தர் ஆகியவர்

களின் பெயர்களேயன்றி, “பிற்சமயத்தார் பெயரும் அவர் பெயரே கண்டாய்” என்கிறார் அடிகள். ‘பிற்சமயத்தார்’ எனக் குறிப்பிடுவது, பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் புகுந்து, வளர்ந்து நிலைத்துவிட்ட இஸ்லாம்-கிறிஸ்துவ சமயங்களேயாகும். இதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆகவே, அடிகளார் ‘எம்மதமும் சம்மதம்’ என்றது, இஸ்லாம்-கிறிஸ்தவ மதங்களுக்கும் பொருந்துவதாகும். “ஒருமையின் உலகெலாம் ஓங்குக” என்றுரைத்த அடிகளார், இஸ்லாம் கிறிஸ்துவ மதங்களை விலக்கி உலக ஒருமைப் பாடு காண விரும்புவாரா?

தல வழிபாடு

சைவத் தமிழர் எனப்பிறந்த தக்கோர் எவரும், தம்வாழ்வில் எய்தற் கரிய பேறுகளுள், இனிய நால்வர் பெருமக்கள், தெய்வப் பாடல் பெற்றொளிரும் சிறந்த தலங்கள் பலவும்கண்டு, உய்யத் தொழுதும் பெருவாய்ப்பின், உயர்ந்த தொன்று பிறிதில்லை! (1)

‘இறக்கும் முனர்தேப் பிள்ஸ்நகர் கண்டு இறக்க’ என்பர் மேல்நாட்டார்! சிறக்க நால்வர் பாடல்பெறும் தெய்வத் தலங்கள் சென்றிறைஞ்சி, மறக்க இயலாப் பெருநலத்தின் வழிபட் டுவத்தல், தமிழர்எனப் பிறக்கப் பெற்றோர் அனைவருக்கும், பெரிதும் சிறந்த பெரும்பேறாம்! (2)

சிற்பம் ஓவம் இசைகூத்து, சிறப்பே மிக்க பிறகலைகள், பொற்பத் தழைத்தே ஆங்காங்கும், புதுமை புனிதம் பேரழகு, பற்பல் நலங்கள் விளங்க நின்று, பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டின் வெற்றித் தூணாம் கோயில்பல, மேவிக் காண்டல் வியன்சிறப்பாம்! (3)

பொங்குநற் பக்தி வெள்ளப் புணரியில் திளைத்து மூழ்கி, நன்குயர் ஆழ்வார் கள்தாம் நலமிகப் பணிந்தி றைஞ்சி, மங்களா சாசனம்செய் வைணவத் தலங்கள் யாவும், இங்குநாம் கண்டு போற்றல், இனியநற் கடமை யாகும்! (4)

மனிதன் ஒருவன் எய்துதற்காம் வாழ்வின் இன்பம் பலவற்றுள், புனித நமது பாரதத்திற் பொலியும் சைவ வைணவமாம் இனிய தலங்கள் கண்டுதொழும் இன்பிற் சிறந்த தொன்றில்லை! நனிநன் றுயர்ந்த அப்பேற்றை, நலமே அடைய முயன்றுய்வோம்! (5)

—ந. ரா. முருகவேள்.

திருவாசகத்தில் ஒரு திருப்பாடல்

ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

முன்னுரை

திருவாசகம் தமிழிலுள்ள தலைசிறந்த சமய நூல் என்பதனை அனைவரும் அறிவர். ஒதுபவர் உள்ளத்தையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு, கருங்கல் மனத்தையும் கரைந்து கசிந்து உருகும்படி செய்வதில், திருவாசகம் ஈடு இணையற்றது என்பதனை, வாழையடி வாழையாக வந்த சான்றோர்கள் அனைவருமே, தத்தம் அனுபவத்தில் கண்டுணர்ந்து போற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அண்மைக் காலத்து அருட் பெருஞ் சான்றோராகிய இராமலிங்க அடிகளார், “சாத்திரங்களில் தலைசிறந்தது திருமந்திரம்; தோத்திரங்களில் தலைசிறந்தது திருவாசகம்” எனப் பலகாலும் அன்பர்களுக்கு அறிவுறுத்துவாராம். இதனால் திருவாசகத்தின் சிறப்பு எத்தகையது என்பதை, நாம் ஒருவாறு நன்கினிது தெளியலாம்.

சிறந்த திருப்பாடல்

அத்தகைய அரும்பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த திருவாசகத்தில் பல சிறந்த அரிய பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள்,

“இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்,
நீயலாற் பிறிதும் நினைமை;
சென்றுசென் றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்
றாம்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே,
ஒன்றும் நீ யல்லை; அன்றியொன் றில்லை;
யாருன்னை அறியகிற் பாரே?”

எனவரும் அழகிய இனிய பாடல், திருவாசகப் பாடல்களிலேயே மிகமிக முதன்மையான, விழுமிய முழு மணிபோன்ற பெருநலம் சான்றதாகும். இதனைத் திருவாசகத்தின் “நெஞ்சகத் திருப்பாடல்” (இருதயகலோகம்) என்றும் கூறுவர். தொட்டனைத்தூறும் மணற் கேணி போலக், கற்றனைத்து ஊறும் பற்பல சிறந்த நுண் பொருள்களைத் தன்னகத்தே பொதிந்து கொண்டு பொலிந்து விளங்குகின்றது, இவ்வரிய சிறந்த திருப்பாடல்!

பாடலின் கருத்து

திருவாசகத்தில் ‘கோயிற் றிருப்பதிகம்’ என்னும் பகுதியில், ‘அநுபோக இலக்கணம்’ கூறும் பாடல்களுள் ஒன்றாக, இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதன்கண் மாணிக்கவாசகப்பெருமான், இறைவன் தமக்கு அருள் செய்ததனையும்; மலத்தைப் போக்கித் தம் அறியாமையை நீக்கியதனையும்; தம்முடைய உள்ளத்தில் ஞானஒளியைப் பரப்பும் சூரிய

னாகத் தோன்றி நிலைபெற்ற இயல்பினையும்; அத்தகைய இறைவனின் அருட்பெரும் இயல்புகளைத் தாம் நினைப்பற நினைந்து போற்றி வருதலையும் குறிப்பிட்டருள்கின்றார்.

இறைவன் அணுவினும் மிகமிக நுண்ணியனாய் எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்து நின்று இயக்கிவரும் அத்துவித இயல்பும்; உலகிலுள்ள உயிர்ப்பொருள், உயிரில் பொருள்கள் (சத்து சடம்) என்பவை, இறைவன் இயக்கினால் அன்றி இயங்கமாட்டாமையும்; அங்ஙனம் யாவற்றையும் இயக்கும் இறைவன், அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டுக் கடந்த நிலையில் விளங்கும் தன்மையும்; அத்தகைய இறைவனை உயிர்கள் தம்முடைய முயற்சியினால் சுட்டிவிட முடியாது அறிதல் இயலாது என்னும் உண்மையும்; இப்பாடலின்கண் நன்கினிது விளக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இப்பாடலின் ஒவ்வொரு சொல்லும் மிகமிக ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து நுனித்து உணர்தற்கு உரியதாக அமைந்துள்ளது.

பொழிப்புரைப் பொருள்

“இந்நாளில் எனக்கு அருள்புரிந்து, என்னுடைய அறியாமையாகிய இருளைப் போக்கி, மனத்தின்கண் அறிவொளி பரப்பும் சூரியனைப் போல வெளிப்பட்டு நிலைபெற்ற, நின்னுடைய சிறந்த இயல்புகளை இடைவிடாமல், எப்பொழுதும் நினைந்து துதிக்கும் பேற்றையான் பெற்றேன். உன்னையல்லாமல் வேறொரு பொருளும் இல்லாதபடி, எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்து கலந்து, அணுத் தன்மைப்பட்டு நுணுகி நுணுகி, எங்கும் ஒரு தன்மையாய் விரவி நிற்கும் ஒப்பற்ற பொருளாகத் திருப்பெருந்துறையின்கண் உறைகின்ற சிவபெருமானே! காணப்படும் பொருள்களுள், நீ ஒரு பொருளும் ஆகமாட்டாய். ஆயினும் உன்னை அல்லாமல் ஒரு பொருளும் இயங்குவதில்லை. இத்தகைய நினை அறியும் வல்லமை உடையவர்கள் உலகில் யாவர்?” என்பது, இப்பாடலின் திரண்ட பொருள்.

சொற்பொருட் குறிப்புக்கள்

(1) ‘இன்று’ என்றது, சிவபிரான் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரநிழலில் ஆட்கொண்டருளிய புனிதநாளை உணர்த்துகின்றது எனக் கொள்ளலாம். மாணிக்கவாசகப்பெருமான் “மெய்யே உன் “பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடுற்றேன்”; “பெருந்துறையின் மேய பெருமான் பிரியாது இருந்து உறையும் என் நெஞ்சத்து இன்று”; “இன்று எனக்கு ஆரமுது ஆனாய் போற்றி” “களித்தனன் உன்னைக்

கண்ணுறக் கண்டு கொண்டு இன்றே” என இன்று என்னும் சொல்லைப் பல இடங்களில் வழங்கி அருளிச் செய்திருத்தல் காணலாம்.

(2) ‘எனக்கு அருளி’ என்னும் தொடரில், ‘எனக்கும்’ என்ற இழிவு சிறப்பு உம்மை மறைந்து நின்றது. ‘எனக்கு’ என்னும் சொல், தம்முடைய சிறுமைகளை எல்லாம் தொகுத்துச் சுருக்கி உணர்த்தும் வகையில் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகலின், அஃது இசை எச்சம் எனக் கொள்ளப் பெறும்.

(3) ‘இருள்கடிந்து’ என்றது, இறைவன் தமக்கு ஞானோபதேசம் செய்து அறியாமையைப் போக்கி யருளிய பேருதவியை வியந்தவாறு. ‘குற்றங் கடிதல்’ என்றாற்போல, ‘இருள்கடிதல்’ என்று குறிப்பிட்ட திறம் உணர்ந்து இன்புறற்பாலது.

(4) இருளைப் போக்குதலும், ஒளியைப் பரப்பதலும் ஞாயிற்றின் செயல். அம்முறையில் தமது அறியாமை இருளைப் போக்கி, தமக்கு ஞான ஒளியைக் கொடுத்தருளியமை பற்றி, அடிகளார் இறைவனை ஞாயிறு என வியந்து போற்றினார். நக்கீரர்பெருமானும், தம்முடைய திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனை ‘ஞாயிறு’ என விளக்கியிருத்தல் இங்குக் கருதற்பாலது.

(5) மாலையில் மறையும் சூரியனை விலக்கி, ஒளிமிகுந்த அழகிய காலைக் கதிரவனை உணர்த்துவதற்காக, முக்காலமும் உணர்த்தும் நிகழ்காலத்தில் வைத்து ‘எழுகின்ற ஞாயிறு’ என்றார். காலைக் கதிரவனின் அழகிய கவின் மிகு காட்சி, கடவுளுணர்ச்சியில்லாத கருங்கற் கொடுமனத்தினர்க்கும் வியப்பும் விம்மிதழும் விளைவித்துக், கடவுட் காட்சியுணர்வை எழுப்பிவிட வல்லதாகும்.* ‘ஞாயிறு’ போன்று என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை; சந்திரன், விண்மீன் கள் ஆகிய பிற ஒளிப் பொருள்களை விலக்கியது.

(6) சூரியன் கிழக்குக் கடலில் அல்லது உதய மலையில் தோன்றுவதாகக் கூறுவது, கவிதை மரபு. அந்தப் பௌதிக சூரியனை விலக்கி, ஞான சூரியனாகிய இறைவனையே சுட்டி உணர்த்த ‘உள்ளது எழுகின்ற ஞாயிறு’ என்று விதந்து கூறினார். இனி ‘உள்ளது’ என்பதனை ‘எழுகின்ற’ என்னும் சொல்லோடு சேர்த்துக் கொள்ளாமல், ‘உள்ளதுநின்ற

நின் தன்மை’ எனவும் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம். இறைவன் உலக மெங்கும் வியாபித்திருந்தாலும், அன்பர் களாகிய ஞானிகளின் உள்ளத்திலேயே நிலை பெற்றுத் தங்கி வீற்றிருக்கின்றான் என்பது, அருள்நூல்களின் முடிபு. அஃது இங்கே குறிப்பிடப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். ‘பெருந்துறையின் மேயபெருமான் பிரியாது இருந்து உறையும் என் நெஞ்சத்து இன்று’ என்றும், ‘இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தான் வாழ்க’ என்றும், மணி வாசகர் கூறுதல் காண்க.

(7) ‘நின்ற’ என்னும் சொல் காலவழுவமைதி. ‘நிற்கின்ற’ எனும் பொருளில் வந்தது. ‘‘முக்காலத்தினும் ஒத்தியல் பொருளைச் செப்புவர் நிகழும் காலத்தானே’’ என்பது நன்னூற் சூத்திரம். ‘‘மலர்மிசை ஏகினான்’’ எனத் திருவள்ளுவர் இறந்த காலத்திற் குறிப்பிட்டதும், ஆசிரியர் பரிமேலழகர் அதனைக் காலவழுவமைதி என்று விளக்கியிருப்பதும், இங்கே சிந்தித்து இன்புறுதற்குரியன.

(8) ‘நின் தன்மை’ என்பது இறைவனின் உயர்வற உயர்ந்த பெரு நலங்களையும், அத்தகைய இறைவன் தம் பொருட்டு எளிவந்து இரங்கிப் புரிந்தருளிய எல்லையற்ற பேரருள் உதவிகளையும், தொகுத்து உணர்த்தும்.

(9) ‘நினைப்பற நினைந்தேன்’ என்னும் தொடர், இப்பாடலில் மாணிக்கவாசகரால் முதன்முதலிற் புதிதாகப் படைத்து வழங்கப் பெற்ற அருமைமிக்க ஓர் அழகிய இனிய-பொருள்பொதிந்த சொற்றொடர் எனலாம். ‘நினைப்பு’ என்பது மறப்பின் பின் நிகழ்வது. மறந்ததை நினைப்பதும், நினைந்ததை மறப்பதும் நம்மனோர்க்கு இயல்பு. மாறிமாறி அடுத்தடுத்து நிகழும் நினைப்பு மறப்புக்கள் இல்லாதபடி, எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் நினைந்து இறைவனைத் தியானித்துக் கொண்டு அவனோடு ஒன்றியிருக்கும் திருவருட் பேற்றினை எய்தப் பெற்றமையினால், ‘நினைப்பற நினைந்தேன்’ என்று அருளிச் செய்தார். இதனைச் சாக்கிர அதீத நிலை எனச் சைவ சித்தாந்த நூல்கள் கூறும்.

‘‘பொற்புறு கருவி யாவும்
புணராமே, அறிவு இலாமைச்
சொற்பெறும் அதீதம் வந்து
தோன்றாமே, தோன்றி நின்ற
சிற்பரம் அதனால் உள்ளச்
செயல் அறுத்திட, உதிக்கும்
தற்பரம் ஆகி நின்றல்
சாக்கிர அதீதம் தானே’’

எனச் சாக்கிர அதீத நிலையின் இயல்பை, உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் இயற்றிய சிவப் பிரகாசம் என்னும் சைவ சித்தாந்த நூலில், விளக்கியிருத்தல் காணலாம்.

(10) ‘நினைப்பற நினைந்தேன்’ என்னும் இவ்வரிய தொடரின் அருமைப் பாட்டை மிகவும் வியந்து கவிஞர்கள் பலரும் தத்தம்

* “Ah, Madame !”, Rousseau writes to an aristocratic lady, “Sometimes in the privacy of my study, with my hands pressed tight over my eyes or in the darkness of the night, I am of opinion that there is no God. But look yonder: the rising of the sun, as it scatters the mists that cover the earth, and lays bare the wondrous glittering scene of nature, disperses at the same moment all cloud from my soul. I find my faith again, and my God and my belief in Him. I admire and adore Him, and I prostrate myself in His presence.”

Quoted by—Dr. Betrand Russel,
in History of Western Philosophy, p. 666

கவிதைகளில் தழுவிப் போற்றிக் கொண்டுள்ளனர். தென்முகக் கடவுள் பற்றிய துதியில், அவர் “சொல்லாமல் சொன்னவர்” என்றும், அவரை “நினையாமல் நினைந்து” நாம் தொழுதல் வேண்டும் என்றும், பரஞ்சோதி முனிவர் குறிப்பிட்டிருத்தல் காணலாம். இவ்வாறே கவிஞர் ஏறு ஆகிய கம்பரும், கற்பரசியாகிய வண்டோதரியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்தில் அவள் தன் கணவனாகிய இராவணனை “நினைந்ததும் மறந்ததும் இலாத நெஞ்சினாள்” எனச் சுட்டியிருத்தலும் கருதுதற்குரியது. மாணிக்கவாசகர் இத்தொடரை அருளிச் செய்ததற்கு,

“உள்ளவன் மன்யான் மறப்பின்; மறப்பறியேன் ஓள் அமர்க் கண்ணாள் குணம்.” (1)

“உள்ளினேன் என்றேன்; மற்று என்மறந்தீர்? என்று, என்னைப் புல்லாள் புலத்தக் கனள்” (2)

என்பன போன்ற அரிய திருக்குறள்களே அடிப்படையாகும் என்பது, ஆராய்ந்து உணர்ந்து சுவைக்கத் தகுவதாகும்.

(11) “நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை” என்னும் தொடர், இறைவன் இவ்வுலகப் பொருள்கள் எல்லாமாகவும் விளங்கும் தன்மையை உணர்த்துகின்றது. “எல்லாம் சிவன் என்ன நின்றாய் போற்றி” என்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரம். ஞானிகள் இவ்வுலகப் பொருள்களை எல்லாம் சிவமயமாகவே காண்பர். எவ்விடத்திலும் எல்லாப் பொருள்களிலும் சிவத்தைக் காண்பதும், எல்லாவற்றையும் சிவமயமாகவும் சிவச்செயலாகவும் கொள்ளுவதும் ஞானிகளின் இயல்பு. இந்நிலையினை எய்தும் தன்மையே ஞானப் பேற்றிற்கு அறிகுறியாகும்.

பரஞானத்தால் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர்; பதார்த்தங்கள் பாரார்.. சீவன்முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுளுக்கு ஏற்ப, மாணிக்கவாசகர், எல்லாம் சிவமயமாகக் காணும் நல்லாராக விளங்கப் பெற்றதனை ‘நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை’ என்னும் தொடர், தெளிவுறப் புலப்படுத்துகின்றது.

(12) “சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து” என்னும் தொடர், இப்பாடலில் மிக முதன்மை வாய்ந்த ஒரு சிறந்த தொடராகும். இந்நாளைய அணு ஆராய்ச்சி (Atomism) பற்றிய அறிவியல் உண்மைகளை, இத் தொடர் குறிப்பிடுவதாகக் கொண்டு நாம் மகிழ்தல்கூடும். கவிஞர்கள் தம்முடைய தொலை முன்னோக்கு உணர்வு (Prophetic Vision) கொண்டு இத்தகைய உண்மைகளை முன் கூட்டியே உணர்ந்து நமக்கு அறிவுறுத்துதல் உண்டு. ஷேக்ஸ்பியர் தம்முடைய ‘பெரும்புயல்’ (Tempest) என்னும் நாடகத்தில் வரும் ‘ஏரியல்’ (Ariel) என்னும் ஏவலனாக, இந்நாளைய மின்னாற்றல் (Electricity) என்பதனையே முன்னதாக உணர்ந்து குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் என்றெல்லாம், மேலைநாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் விளக்குவது, இங்கு நாம் இயைபு பற்றிக் கருதி உணரத் தகும.

(13) இத்தொடரின் கண் வரும் “அணு” என்னும் சொல் ஆன்மாவைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆணவ மலத்தின் சேர்க்கையால் உயிர் தன்னுடைய வியாபகத் தன்மை குன்றி அணுவைப் போன்று குறுகிய தன்மையை அடைதலினால், உயிர்களுக்கு ‘அணு’ என்றும் ஒரு பெயர் வழங்கும்.

(14) ‘சென்று சென்று, தேய்ந்து தேய்ந்து’ எனவரும் தொடர்களுக்குப் பலவகையில் பொருள்கள் கொள்ள வாய்ப்புண்டு. இத் தொடர்கள், இறைவன் மிகமிக நுண்ணியனாதலை உணர்த்துகின்றன என்பது, ஒரு கருத்து.

(15) ஆன்மாக்கள் படிப்படியாக வெவ்வேறு பிறவிகளையும் நிலைகளையும் அடைந்து, முடிவில் இறைவனை அடைகின்றன என்பதனை உணர்த்துகின்றது என்பது, பிறிது ஒரு கருத்து.

(16) ‘சென்று சென்று’ என்பது உயிர்களின் உலகப் பற்றுநிலையையும், ‘தேய்ந்து தேய்ந்து’ என்பது உயிர்களின் இறையருட் பற்று நிலையையும் குறிப்பிடுவதாகவும், இவற்றைக் கொள்ளுதல் கூடும்.

(17) இனி, மலப் பிணிப்பு நிலையில் இறைவன் உயிர்களின் பின்னே சென்று சென்று ‘புறம் புறம் திரிந்த செல்வமே’ என்றாற்போல ஆட்கொள்ளுகின்றான். அருட்பற்று நிலையில் உயிர்கள் இறைவனின் பின்னே செல்லத்தலைப் பட்டுத் தம்முடைய குற்றங்கள் எல்லாம் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒழிய, உய்தியும் உயர்வும் பெறுகின்றன என்னும் உண்மையையும், இத் தொடர்கள் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போல், உண்மைப்பின் நிற்கை அருளார் நிலை.

எனவரும் திருவருட்பயன் செய்யுளும் ஈண்டுச் சிந்தித்து உணர்தற்கு உரியது.

(18) தூல தேகம்—சூக்கும தேகம் — காரணதேகம் என்பனவற்றிலெல்லாம் சென்று சென்று அணுத் தன்மை இத்தகையதென்று அறிந்து அழுந்தி, சீவபோதமும் கன்மநுகர்ச்சியும் ஆகியவை தேய்ந்து தேய்ந்து குறைந்தொழிய, உயிரானது சிவபரம் பொருளோடு ஒன்று சேரும் நிலையை, இத்தொடர்கள் குறிப்பிடுகின்றன எனவும், நாம் கொள்ளுதல் அமையும்.

(19) கானல் நீர் கண்டு மயங்கி இங்கும் அங்கும் எங்கும் ஓடி, அலையும் மான்கணம் போல, உயிர்கள் இன்பம் என்று எவ்வெவற்றையோ பிறழ் உணர்ந்துகொண்டு பெருமயக்குற்று அலைந்து திரியும்இயல்பினைச் ‘சென்றுசென்று’ என்றும்; பின்னர் அவைகளே தாம் இன்பமெனக் கருதிய பொருள்கள் துன்பமாதலை அனுபவித்து உணர்ந்த பின், தாம் அவற்றின்பாற் கொண்ட அவாவும் பற்றும் முறை முறையே கழியப் பெறுதலைத் ‘தேய்ந்து தேய்ந்து’ என்றும் குறிப்பிட்டதாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

(20) இனி, சென்று சென்று திரிதல் ‘ஆராயிறக்கை அவா’; தேய்ந்து தேய்ந்து கழிதல் ‘அவா நீத்தல்’; அந்நிலையிற் பேரா இயற்கை பெறுதல் ‘ஒன்றாதல்’ (குறள் 370) எனவும் கொள்ளலாம்.

(21) 'திருப்பெருந்துறை' என்பது இங்கு அப் பெயர் கொண்ட தலத்தை மட்டும் குறியாமல், 'வேத நெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க' என்றபடி, சைவசமயம் அல்லது சைவ சித்தாந்தம் ஆகிய அருள் நெறிப் பெருந்துறையினைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதும் உண்டு. இப்பாடலைக் கொண்ட திருப்பதிகம், திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப் பெறாமல் தில்லையிலேயே அருளிச் செய்யப் பெற்றதாகக் கொண்டு, 'கோயிற்றிருப்பதிகம்' எனப் பெரியோர்களால் வழங்கப்பட்டு வருவதும், இங்கு நாம் நினைவுகூரத் தக்கது.

(22) 'ஒன்றும் நீ அல்லை' என்னும் தொடர், இறைவன் உயிர்ப்பொருள்—உயிரில்பொருள்களில் எல்லாம் கலந்து நிற்பினும், அவற்றினுள் ஒன்றாகாமல் அவற்றை யெல்லாம் கடந்த அதித நிலையனாய் அப்பாற்பட்டு நிற்பன் என்பதனை உணர்த்திற்று.

(23) 'நீ அன்றி ஒன்று(ம்) இல்லை' என்னும் தொடர், உடலுக்கு உயிர்போல நின்று இறைவன் இயக்கினால் ஒழிய, உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருளாகிய எவையும், தாமே இயங்கும் ஆற்றல் உடையன அல்லாமையைப் புலப்படுத்திற்று.

(24) 'அல்லை' 'இல்லை' என்ற சொற்களின் குறிப்பு மிக நுட்பமானதாகத் திகழ்கின்றது. 'அல்லை ஈது அல்லை ஈது' என மறைகளும் இறைவனை அன்மைச் சொல்லினாலேயே துதிக்கும். 'இன்மை' என்னும் சொல் இல்லாமையை உணர்த்தாமல், முனைத்து நில்லாமை அல்லது விளங்கித் தோன்றாமையை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். 'யாவையும் குனியம் சத்தெதிர்' என்னும் சிவஞான போதவுரை காண்க.

(25) 'ஆர்உன்னை அறியகிற்பார்?' என்றது, உயிர்கள் தம்முடைய சுட்டறிவினால் இறைவனை அறிதல் இயலாது என்பதும், யானையின் துணை கொண்டே யானையின் மீது ஏற வேண்டுவது போல, இறைவனை அறிதற்கு அவனுடைய அருளையே துணையாகப் பற்றல் வேண்டும் என்பதும் உணர்த்திற்று. 'தன்னறிவு அதனாற் காணும் தகைமையன் அல்லன் ஈசன்' என்பது சிவப்பிரகாசம்.

(26) இனி, இறைவனின் இயல்பினை ஒன்றாதல்—வேறாதல்—உடனாதல் என்று, தமிழகத்துச் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவக் கொள்கை விளக்குகின்ற மூவகை நிலையும் கூட, இச்செய்யுளில் எழில்மிக இனிதாக விளக்கப்பட்டுள்ள சிறப்பும், இங்குக் குறிக்கத் தக்கது. "நீ அலால் பிறிது மற்றில்லை" என்றது ஒன்றாதல்; "ஒன்றும்நீ அல்லை" என்றது வேறாதல்; "அன்றி ஒன்றில்லை" என்றது உடனாதல் என்னும் நுட்பக்கருத்தும், ஈண்டுச் சிந்தித்து உணர்தற்குரியது.

சான்றோர் போற்றுகை

(27) இங்ஙனம் எண்ணி எண்ணி உணருந்தோறும், நுண்ணிய பல பொருள்களை உணர்த்தி நிற்பதனால், இவ்வரிய இனிய இணையற்ற பாடலின் சிறப்பைச் சான்றோர்கள் பலரும் உவந்து போற்றியுள்ளனர். சைவ சித்தாந்தப் பெருஞ் சான்றோராகிய உமாபதி சிவம்,

சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம் என்றிறை யியற்கை யியம்புதல் தகுமே'' எனத் தாம் இயற்றிய சங்கற்ப நிராகரணம் என்னும் தத்துவப் பெருநூலில், இத்திருவாசகச் செய்யுளை மேற்கோளாக இற்றைக்கு 600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எடுத்துக் காட்டிப் போற்றியிருத்தல் காணலாம்.

(28) அவ்வாறே வேதாந்தசித்தாந்த சமரசஞானப் பெருஞ் செல்வராகிய தாயுமானவர்,

நினைப்பறவே தான் நினைந்தேன்
என்றநிலை நாடி
அனைத்துமாம் அப்பொருளில்
ஆகும்நான் எந்நாளோ

(1)

சென்றுசென் றணுவாய்த்
தேய்ந்தேய்ந் தொன்றாகி
நின்றுவிடும் என்றநெறி
நிற்கும்நான் எந்நாளோ?

(2)

என்று, தம்முடைய திருப்பாடல்களில் விதந்து வியந்து புகழ்ந்து போற்றியிருத்தலும், இங்கு நாம் உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியது.

இங்ஙனம் சான்றோர்கள் எல்லோரும் போற்றி ஓதி மகிழ்ந்திருத்தல் ஒன்றே, திருவாசகத்தின் தன்னிகரற்ற பெருஞ் சிறப்பை உணர்த்துதற்குப் போதிய சான்றாகும். ஆயினும் இத்தகைய சிறந்த திருவாசகத்தையும் ஒரு சிலர் எளிதாக எண்ணிப் பேசுவர். அதனால் திருவாசகத்திற்கு ஓர் இழுக்கும் இல்லை. திருவாசகத்தை ஓதியும் ஒரு சிறிதும் உருக்கம் அடையாத நெஞ்சம் உடையவர்கள் இருக்க நேருமாயின், அது திருவாசகத்தின் குறையாகாமல், அவர்களின் பண்படாத மன இயல்பினையே உணர்த்துவதாகும் (2). ஏனெனில்,

மலரினும் மென்மை கவிதை; சிலர்அதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்

—திருக்குறள் தழுவல்:

என்பது அறிஞர்கள் அனைவரும் கண்டறிந்த உண்மை (3). திருவாசகத்தினை இராமலிங்கர் சிவப்பிரகாசர் சிவஞானமுனிவர் தாயுமானவர் போன்ற எத்துணையோ பல்லாயிரக் கணக்கான மாபெரும் சான்றோர்களும் அருளாளர்களும் போற்றி ஓதி உய்ந்துள்ளனர் என்னும் உண்மையினை, நாம் நூல்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம். எனவே, அத்தகைய அருட்பெருஞ் சான்றோர்கள் பற்பலரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி, நாமும் திருவாசகச் செந்தமிழ் மாமறையினை இடையறாது ஓதி இறையருள் பெற்று உய்ய முயலுவோமாக!

(2) "Modern works have to pass before the bar of taste of successive generations, whereas with classics, which have been through the ordeal, almost the reverse is the case. Your taste has to pass before the bar of the classics. That is the point. If you differ with a classic, it is you who are wrong, and not the book..."

—Arnold Bennett,

Literary Taste, How to Form it.

(3) "The millions are awake enough for physical labour, but only one in a million is awake for effective intellectual exertion and only one of a hundred millions to a poetic rapture or divine life."

—Henry David Thoreau,
Where I Lived & What I Lived For

கம்பரும் பாரதியும்

‘ கலை மா மணி ’

திரு. நாரண. துரைக்கண்ணன்

இறைவன் உண்டா? இல்லையா? ஆண்ட வனைத் துதித்து வழிபடுவது அவசியந்தானா? கடவுளைக் கும்பிடுவதால் என்ன பயன்?

இப்படியெல்லாம் உலகந்தோன்றிய காலத்திலிருந்து ஆத்திக நாத்திக வாதங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ‘இந்த அண்ட சராசரங்களெல்லாம் செம்மையாக இயங்கு வதற்கு அகில உலக முதல்வனாக இறைவன் ஒருவன் இருந்துதான் தீர்வேண்டும்’ என்று இறையணர்வுடையார் தங்களின் அளவை அறி வைக்கொண்டு பல சான்றுகள் காட்டி உறுதிப் படுத்துகின்றனர்.

‘அகில உலகமும் இயங்கிக் கொண்டிருப் பதற்கு ஒரு பெருஞ்சக்தி இருந்துதான் ஆக வேண்டும் என்ற கூற்று வெற்றுப்பேச்சு; வெறும் நம்பிக்கை. இயற்கை யாகவே எல் லாப் கொருள்களும் இயங்குகின்றன; இயற்கை தான் சேதன அசேதனப் பொருள்களைச் செயல்படுத்தி வருகிறது. கண்களுக்குத் தெரி கின்ற இயற்கைச் சக்தியை விட்டுவிட்டுக் காணாத ஒன்றைக் கடவுள் என்று கூறி, அப் பெருஞ்சக்திதான் உலகு உயிர்களை ஆட்டிப் படைக்கிறது எனக் கூறுவது சரியன்று’ என்று கூறி நிரீசுவர வாதிகள் தங்களின் உலோகா யதக் கொள்கையை நிலைநிறுத்த முயன்று வருகிறார்கள்.

“நீ தியானிக்கும் நாராயணன் எங்கே இருக்கிறான்? எனக்குக் காட்டு” என்று இரணியன் பிரகலாதனைப் பார்த்துக் கேட்டான் அல் லவா? அதுபோலக் கடவுள் நம்பிக்கையில்லாத கூட்டத்தினர், இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக் கிறான் என்பது உண்மையானால், அவன் நம் கண்களுக்குக் காட்சியளிக்காமல் இருப்பது ஏன் என்று கேட்கின்றனர்.

நம் கண்களுக்குக் காட்சியளிக்கவில்லை என்பதற்காக, இறைவன் இல்லை என்று சொல்லலாமா? இவ்வுலகமும் உயிர்ப்பொருள் களும், நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் காற்றும் வானமும் நம் கட்டில் னுக்குத் தென்படவில்லை என்பதற்காக அவை இல்லை என்று சொல்வது சரியா? மின் சக்தி யைக் காணமுடியவில்லை என்ற காரணத்தால் அது இல்லை என்றாகிவிடுமா?

சில பொருள்களைக் கண்களால்தான் காணமுடியும், சிலவற்றைக் காதுகளால்தான் கேட்க முடியும். மலர்மணம் முதலிய வாசனைகளை மூக்கால் தான் முகரமுடியும். உணவுப் பொருள்களை வாயால் தான் உண்டு சுவைக்க முடியும். சிலவற்றை உடல் உறுப்பு களால் தீண்டித்தான் உற்றுணரமுடியும். கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புல நுகர்ச்சிதவிர வேறொன்றும் இல்லை என்று கூறுவது அறியாமை. சிலவற்றை அறி வினால்தான் அறிய முடியும். சிலவற்றை உணர்வினால் மட்டுமே உணரமுடியும்.

காற்று நம் உடம்புக்கு இன்பத்தையும் குளிர்ச்சியையும் தருவதை உணர்ச்சி பூர்வமாக உணர்வதால்தான் வாயு என்றொரு பூதம் இருக்கிறதென ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். தண் ணீரில் உப்புத் தன்மையும், பாலில் வெண் ணையும், விறகில் நெருப்பும் இருப்பது, நமக்குப் பொதுவாகத் தெரிவதில்லை. நீரில் உப்பு இருக்கிறது என்று நாம் அருந்திப்பார்த்துத் தான் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். பாலில் பிறை குத்தித் தயிராக்கி மத்தினால் கடையும் போது தான், வெண்ணெய் வெளிப்படுவது தெரிகிறது. தீக்குச்சியால் விறகைப் பற்ற வைக்கும்போதுதான், அதில் நெருப்பு இருப் பதைக் காண்கிறோம். அதுபோல, ஐம்புலன் களால் அறியமுடியாத இறைவனை மெய்யுணர் வினால்தான் நாம் உணர முடியும். இப்பேருண் மையைத்தான் சைவ சமயாசாரியர்களில் மூத் தவரான அப்பர் அடிகள்,

“விறகில் தீயினன் பாலில் படுநெய்ப்போல் மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்; உறவு கோல்நட்டு உணர்வு கயிற்றினால் முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே”

என்ற பாடலில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித் திருக்கிறார்.

நம் புறக் கண்களுக்குத் தெரியாமல் இருக் கும் கடவுளை, ஆண்டான் அடிமை என்ற உறவை உறுதிப்படுத்திப் பக்தியுணர்வு கொண்டு போற்றித் துதித்தால், அவன் நம் அகக்கண்களுக்குக் காட்சியளித்து அருளுவான் என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உணர்த்தி யிருக்கிறார்.

இம் மகான்கள் வழிவந்த மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்,

“வானத்துள் வான் ஆவாய்-தீ,
மண், நீர், காற்றினில் அவையாவாய்!
மோனத்துள் வீழ்ந்திருப்பார்-தவ
முனிவர்தம் அகத்தினில் ஒளிர்ந்தருவாய்!
ஆதியில் ஆதியப்பா! கண்ணா!
அறிவினைக் கடந்த விண்ணகப் பொருளே
சோதிக்குஞ் சோதியப்பா!”

என்று பரம்பொருளின் பரத்துவத்தைப் பறைசாற்றியிருக்கிறார்.

எங்கணும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் இருப்பை மக்களுக்குத் தெளிவாக உணர்த்தும் நோக்கத்துடன் பரமபக்தனான பிரகலாதன் பிரார்த்தனை மூலம் பெரிய நாத்திகனாகிய இரணியனின் கண்களுக்குக் காக்குங் கடவுளாம் திருமாலைக் காட்டிய அரிய நிகழ்ச்சியை இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுவது நல்லது.

மகாபாரதத்தில் துரோபதை துச்சாதனனால் துகில் உரியப்படுகையில் கண்ணபெருமானை நோக்கிக் கதறுகிறாள்.

“சுடர்ப் பொருளே! பேரடற் பொருளே!
கம்பத்தில் உள்ளானோ! -அடா?
காட்டு உன்றன் கடவுளைத் தூணிடத்தே!
வம்புரை செய்யும் மூடா” என்று
மகன்மிசை உறுமிஅத் தூண் உதைத்தான்
செம்பவிர் குழலுடையான்-அந்தத்
தீயவல் இரணியன் உடல்பிளந்தாய்!
நம்பிநின் னடிதொழுதேன் - என்னை
நான் அழியாது இங்குக்காத் தருள்வாய்”

பாஞ்சாலி கிருஷ்ணபரமாத்மாவைப் பிரார்த்தித்து முறையிடுவதாக, ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ என்ற சிறு காப்பியத்தில் பாடியுள்ள பாரதியார்,

“சொல்லடா! அரியென்ற கடவுள் எங்கே
சொல்” என்று இரணியன்தான் உறுமிக்
கேட்க,
நல்லதொரு மகன் சொல்வான்- “தூணி
லுள்ளான்;
நாராயணன் துரும்பிலுள்ளான்” என்றான்.
வல்ல பெருங் கடவுளிலா அணுஒன்
றில்லை
மகாசக்தி யில்லாத வஸ்துவில்லை;
அனைத்துமே தெய்வமென்றால் அல்ல
லுண்டோ?”

என்று இரணியனுக்கும் பிரகலாதனுக்கும் இடையே நடந்த வாதத்தை விவரித்துப் பரம்பொருள் இல்லாத பொருளே பிரபஞ்சத்தில் கிடையாது என்ற தம் நம்பிக்கையை அய்யந்திரிபற வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இச்சீரிய கருத்தும் செம்பொருளும் பாரதியாருக்கு, கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் பெருமானின் இராமாயண காவியத்திலிருந்து கிடைத்திருக்கின்றன. கம்பர் ஒருவரே, ‘இறைவன் என்று ஒரு பொருள் இல்லை; நானே கடவுள்’ என இறுமாந்து சொல்லி அழிந்து ஒழிந்த இரணியனின் கதையை முதன்முதலாகக் கூறியிருக்கிறார்.

இராவணன் இராம-இலக்குமணருடன் போரிடச் செல்வதற்கு முன் நடத்திய மந்திராலோசனையின்போது, தம்பி விபீடணன் அண்ணனுக்குத் தங்கள் மூதாதையரில் ஒருவனான இரணியன் மகாவிஷ்ணுவை எதிர்த்து மாண்டு மடிந்த மறக்கொணா நிகழ்ச்சியை நினைவுபடுத்தி அறிவுரை கூறுவதாக, கம்பர் ஒரு கட்டத்தை ஏற்படுத்தி, ‘இரணியன் வதைப்படலம்’ என்று பாடியிருப்பதை ஒவ்வொருவரும் பலமுறை படித்துப் பயன்பெறவேண்டும்.

வேத உபநிடதங்களும், சாத்திர தோத்திரங்களும் விரித்துரைத்திருக்கும் தத்துவஞானத்தை விஞ்சும் முறையில், கம்பர் பரம்பொருளின் பரத்துவத்தைப் பிரகலாதன் வாயிலாக வைத்துப் பல பாடல்களில் மிக அருமையாகத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்.

இன்று முன்னெப்போதையும்விடப் பெரும்பாலான மக்கள் திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபடுவதும், இராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம், சிவஇரகசியம், தேவிமகாத்மியம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடல் புராணம், கந்தபுராணம், விநாயகபுராணம் போன்ற காலட்சேபங்களையும் பிரசங்கங்களையும் சொல்வதும் கேட்பதுமான பழக்கம் பெருகியிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

அதேசமயத்தில் கோயில் வழிபாட்டையும், புராண இதிகாசப் படலத்தையும் ஏளனஞ் செய்யும் பகுத்தறிவாளர் என்போரின் கூட்டமும் ஆங்காங்கு இருந்துகொண்டதான் இருக்கிறது.

திருநாவுக்கரசர் போன்ற சமய குரவர்களும், பாரதி போன்ற பெருங் கவிஞர்களும் அவ்வப்போது தோன்றித் தங்களின் அருள்வாக்குகளால் மக்களை இறையுணர்விலும் பக்தியிலும் ஈடுபடுத்தி வருவது, எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு நிச்சயம் ஏற்றத்தை உண்டு பண்ணும்.

திருநாளைப்போவார்

‘செந்தமிழ்ச் செம்மல்’

பேராசிரியர் திரு. அ. ச. ஞானசம்பந்தம், M. A.,

சென்னை.

இந்நிலையில் இரண்டு எண்ணங்கள் நம் மனத்தில் எழுகின்றன. முதலாவது எண்ணம், துயருடைய பிறவி போய் நீங்குமாறு இறப்பினைத் தந்து இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டிருக்கலாம். இரண்டாவதாக, திருப்புன்கூர் நந்தியை விலகச் செய்தது போலவும், திருவாலங்காட்டில் ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஊரின் வெளியே வந்து காட்சி தந்ததுபோலவும் இறைவன் காட்சி தந்திருக்கலாம். இவற்றுள் முதலாவதாக உள்ளதைச் சற்று ஆராயலாம். நந்தனுக்கு இறப்பைத் தந்து வீடுபேறு அருளியிருப்பின் இறைவனுடைய கருணைக்கே களங்கம் ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் இந்த அடியார் வேண்டியது யாது? இறைவனுடைய திருவடியை அடையவேண்டுமென்று என்றுமே அவர் விரும்பினதாகத் தெரியவில்லை. அதன் எதிராக இந்த உடலோடு அவனுடைய திருவடியைக் கும்பிட வேண்டுமென்றுதான் விரும்பினார். எனவே அவர் விருப்பத்திற்கு எதிராக உடம்பை ஒழித்து உயிருக்கு வீடுபேறு அருளுவது கருணைக் கடலாகிய இறைவனுக்கு உகந்ததன்று.

இனி இரண்டாவதாக உள்ள காரணத்தையும் சிந்திக்கலாம். ‘வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்’ என்று பாடிச் சென்றார் திருநாவுக்கரசர். அப்படியானால் நந்தனார் விரும்பியது யாது? அவர் வேண்டுவதைத் தருவதுதானே முறை. திருப்புன்கூர் சென்ற நந்தனார், கோயிலுக்கு உள்ளே செல்வதற்குத் தடையாகத் தம்முடைய பிறவி இருக்கின்றது என்று நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

“சீரேறும் இசைபாடித்
திருத்தொண்டர் திருவாயில்
நேரேகும் பிடவேண்டும்
எனநினைத்தார்க் கதுநேர்வார்
காரேறும் எயிற்புன்கூர்க்
கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போரேற்றை விலகஅருள்
புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார்”

இறைவனைத் திருவாயில் நேரே கும்பிடவேண்டும் என்று மட்டுமே நந்தன் நினைந்தார். அந்த நினைவைச் செயல்படுத்தினவன் இறைவன். நேரே கும்பிடுவதற்குத் தடையாயிருந்த நந்தியம் பெருமானை விலகியிருக்க அருள் செய்தான். ஆனால், தில்லைக்கு வந்த நந்தனார் இறைவனை நேரே கும்பிடவேண்டும் அல்லது வீடுபேற்றைப் பெறவேண்டுமென்று நினைத்து இருப்பாரே யானால், இறைவன் அதற்கு அருள் செய்திருப்பான். அவ்வாறு இல்லாமல் கோயிலுக்குள் சென்று வழிபட வேண்டும்; அதற்குத் தடையாகத் தம்முடைய பிறவி உள்ளது என்ற துயரத்தில் ஆழ்ந்து ‘இன்னல் தரும் இழிபிறவி இது தடை’ என்று நினைந்தார். ஆதலால், அந்தப் பிறவியாகிய தடையைப் போக்க முனைந்தான் பெருமான். ‘இழிபிறவி’ என்று நந்தனார் குறிப்பிடுவது பொதுவாகக் கூறப்படும் மானுடப் பிறவியை அன்று. அவர் குறிப்பது அரிசன குலத்தில் தோன்றிய தம்முடைய உடம்பைத்தான் என்பதை அறிதல் வேண்டும். முன்னரே கூறியபடி, பிறவியைப் போக்கி வீடுபேற்றைத் தந்தால் நந்தனுடைய விருப்பம் முற்றிலும் நிறைவேறியதாகாது. அவருடைய தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு ஒரே ஒரு மருந்துதான் உண்டு. இந்தப் பிறவியிலேயே அவரால் இழிவானதென்று கருதப்பட்ட இந்த உடம்பை மாற்றி அவர் உயர்பிறப்பு என்று கருதும் வேரோர் உடம்பு தருவது தவிர வேறு வழியில்லை. அடியாரின் நோயை நாடிய இறைவன், பின்னர் அந்த நோயின் முதல் நாடி, அடுத்து அந்நோய் தணிக்கும் வாய் நாடி, வாய்ப்பான ஒரு வழியை மேற்கொள்ளுகின்றான்.

“இப்பிறவி போய்நீங்க
எரியினிடை நீ முழுகி
முப்புரி நூல் மார்பருடன்
முன்னணைவாய்”

என்று கூறிப்போனான்.

அடியார் மன நோய்க்குரிய முறையில் மருத்துவம் செய்த வைத்தியநாதன், இத் தகைய ஓர் அடியாருக்குத் தாம் அருள் செய்ததை மற்றவர்களும் அறியவேண்டும் என்ற கருத்தில் போலும், தில்லைவாழ் அந்தணர்களிடமும் கனவில் தோன்றி, நந்தனாருக்கு எரி அமைத்துத் தருமாறு கட்டளையிட்டு மறைந்தான். இறைவனால் கட்டளையிடப் பெற்ற அவர்கள் நந்தனாரின் பெருமையை அறிந்து, அவருக்குத் தீயமைத்துத் தரத்தமக்குத் தகுதியோ உரிமையோ இல்லை என்பதனையும் நன்கு உணர்ந்தனர். என்றாலும், இறைவன் கட்டளையினை மீற அஞ்சித் தீ அமைத்துத்தர வேண்டி நந்தனிடம் சென்று இதோ பேசுகிறார்கள்.

“ஐயரே! அம்பலவர்
அருளாலிப் பொழுதணைந்தோம்
வெய்யஅழல் அமைத்துமக்குத்
தரவேண்டி எனவிளம்ப
நையுமனத் திருத்தொண்டர்
நான் உய்ந்தேன் எனத்தொழுதார்
தெய்வமறை முனிவர்களும்
தீயமைத்தபடி மொழிந்தார்”

இதிலுள்ள சிறப்பைச் சற்று ஆராய வேண்டும். தில்லையில் வாழ்கின்ற அந்தணர்கள், தம்முடைய பிறப்பு இழிவானது என்று வருந்தும் நந்தனை நோக்கி, ‘ஐயரே! என விளிக்கிறார்கள். ஐயரே! என்று அழைத்துவிட்டுப் பிறகு அவருக்குத் தீ அமைத்துத் தருகின்றோம் என்றால், அது பொருத்தமற்றதாகும். சாதியால் ஐயர்கள் ஆகிய அவர்கள், சாதியால் அரிசனக் குலத் தவராகிய நந்தனை மனமார ‘ஐயரே’ என்று அழைத்துவிட்டமையால், நந்தனுடைய குலம் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை என்பதை அறிவித்து விட்டார்கள். அப்படியிருந்தும் அடுத்த அடியில், அவர் முழுகுவதற்குத் தீ அமைத்துத் தர இருக்கிறார்கள் என்றால், இவை இரண்டும் எவ்வளவு பொருத்தமற்ற கூற்றுகள். இதிலுள்ள பொருத்தமின்மையை நன்கு அறிந்த தில்லைவாழ் அந்தணர், மிக்க அச்சத் தோடு தம் கருத்தை வெளியிடுகின்றார்கள். ‘ஐயரே! உமக்கு அழல் அமைத்துத் தரவேண்டுமென்றோ, அதில் தாங்கள் மூழ்கி எழ வேண்டுமென்றோ நாங்கள் கனவிலும் கருதமாட்டோம்.

ஆனால், பின்னர் ஏன் வந்தோமென்றால், அது, நீங்களும் நாங்களும் மீற முடியாத இறைவனுடைய கட்டளையாகும்’ என்று சொல்பவர்கள்போல்,

“ஐயரே! அம்பலவர்
அருளால் இங்கு அணைந்தோம்
வெய்யதழல் அமைத்து
உமக்குத் தரவேண்டி”

என்று பேசுகிறார்கள். தம்முடைய விருப்பு வெறுப்புகளை அப்பால் ஒதுக்கிவைத்து விட்டுத் தலைவனின் (இறைவன்) கட்டளையை நிறைவேற்றும் அடிமைகளாக அப்பெரு மக்கள் காட்சியளிக்கின்றனர்.

இந்நிலையில் நந்தனுடைய மனநிலையைச் சற்றுக் காணவேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறு கூறியவுடன் நந்தன் கூறிய சொற்கள், “நான் உய்ந்தேன்” என்பது ஆகும். எவ்வளவு தூரம் அவருடைய மனத்தில் சாதி பற்றிய துயரம் இருந்திருந்தால், இத்தகைய சொற்கள் வெளிப்பட்டிருக்கும். ஆடவல்ல பெருமான் தம்முடைய கனவில் வந்து பேசியதுகூட அவ் வடியாருக்குப் பெரிதாகப்படவில்லை. ஆனால், ‘நெருப்பு அமைத்துத் தரப்போகின்றோம்’ என்று கூறியவுடன், ‘நான் உய்ந்தேன்’ என்று கூறுவாரேயானால், எவ்வளவு ஆழமாக அவருடைய மனத்துயர் இருந்தது என்பதையும், அத்துயர் ‘நெருப்பில் மூழ்குதல்’ என்ற இரண்டு சொற்களால் ஆறிவிட்டது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

வரலாற்றின் இந்த நுணுக்கத்தையும், சேக்கிழாரின் தெய்வப் புலமையையும், அடியார் களுடைய நெஞ்சரத்தையும், மனித மனத்தில் தோன்றும் தாழ்வு மனப்பான்மை போன்ற நீக்குவதற்கரிய நோய்களையும் நன்கு அறிந்த பெருமக்களே, திருநாளைப்போவார் வரலாற்றில் அப்பெருமகன் தீக் குளிப்பதற்கு நேர்ந்த காரணத்தையும் செம்மையாக அறிய முடியும். இன்று சமுதாயத்தில் காணப்படும் குறைவு நிறைவுகளை வைத்துக்கொண்டு, அன்றைய சமுதாயத்திலும் இத்தகைய ஒரு கொடுமை நிகழ்ந்தது என்று பேசுவது, சேக்கிழாரையோ நந்தனாரையோ அடியார்களையோ அறியாதவர்கள் செயலேயாகும்.

R. RAJU,
Dy Commissioner H.Qrs.
(Retired)
HR&CE Administration Dept.

கர்நாடக சங்கீதத்தின்

சுதி மும்மூர்த்திகள்

“இலக்கிய ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்”

திரு. மு. அருணாசலம், M.A.

முன்னுரை :

இசைத் தமிழ் பற்றிய எத்தனையோ செய்திகளை நாம் மறந்து விட்டோம். தமிழிசை இயக்கம் என ஒன்று தோன்றியதன் பயனாக, தமிழிசை வேறு; கர்நாடக சங்கீதம் வேறு; இவை ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை அல்லது சம்பந்தமில்லாதவை என்ற நினைப்பு கற்றோர் எல்லாரிடமும் இருக்கிறது. மேலும், கர்நாடக சங்கீதத்தின் முதல் மும்மூர்த்திகள் என்று தியாகையர், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்து சாமி தீட்சிதர் ஆகிய மூவரையும், கர்நாடக சங்கீதக்காரர் பெருஞ் சிறப்புச் செய்து கொண்டாடுகிறார்கள். நாமும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டாடத் தயாராயிருக்கிறோம். ஆனால் இம் மும்மூர்த்திகளுக்கு முன்னதாகவே தமிழ் மொழியில் சாகித்தியங்களைப் பாடிய மகா வித்துவான்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தமிழ் மக்களோ வித்துவான்களோ தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய சாகித்தியங்களை நாடெங்கும் இன்றும் பலர் சிறப்பாகப் போற்றிப் பாடி வந்தும், அவர்களுடைய வாழ்க்கையோ, இசைத்துறையில் அவர்கள் ஆற்றிய பெரும் பணியோ, மிகப் பெரும்பாலோருக்குத் தெரிய வில்லை. அவற்றை உணர்த்துவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

தமிழின் பழம் பெருமை

இந்திய நாட்டில் இதுவரை தோன்றியுள்ள மொழிகளில் இரண்டு மொழிகள் மிகவும் பழமையானவை, மிகவும் புகழ் வாய்ந்தவை. இலக்கிய வளமும் பண்பாட்டு வளமும் செறிந்தவை. அவை சமஸ்கிருதமும் தமிழும் என்பது எல்லோரும் நன்கறிந்தது. இந்திய ஆட்சி அங்கீகரித்துள்ள 15 மொழிகளில் வேறு எதுவும் இவ்விரண்டின் அருகில் வரக்கூடத் தகுதி பெறவில்லை. ஆனால் சமஸ்கிருதம் நீண்ட காலமாகப் பேச்சு வழக்கில் இல்லை; என்றேனும் பேச்சு வழக்கில் இருந்ததா என்பதும் சந்தேகம். தமிழோர், சமஸ்கிருதத்தையொத்த பழமையுடையது; இதன் இலக்கியங்களுள் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை நமக்கு இப்போதும் கிடைக்கின்றன. இன்றும் தமிழ், பேச்சுமொழியாகவும், வளர்ந்து

வரும் சிறந்த இலக்கிய மொழியாகவும், உயிரோடு நிலவி வருகின்றது. இது காரணமாகத் தான் அமெரிக்காவில் 1969இல் வெளியான என்சைக்ளோபிடியா பிரிட்டானிகா என்ற கலைக் களஞ்சியம் பின்வருமாறு சொல்கிறது: “ஒரு பண்டைப் பேரிலக்கிய மொழியாக, சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நிலவி வந்தமூலம், தன்மொழி அமைப்பில் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எந்த மாறுதலும் இல்லாமல், தற்காலப் பேச்சு மொழியாகவும், இன்று இருந்து வருகின்ற மொழி, தமிழ் ஒன்று தான் என்று சொல்லத்தகுந்தது” — தொகுதி 21, 1969ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு, பக்கம் 647.

இக்கட்டுரையில் தமிழ்மொழியின் சிறப்பையோ, அதில் தோன்றிய இசையின் முழுவரலாற்றையோ சொல்வது நமக்கு நோக்கமல்ல. ஆயினும், தொடக்கமுதல் சென்ற நூற்றாண்டு வரை வளர்ந்து வந்த இசைத் தமிழின் வரலாற்றைச் சிறிதளவு சுட்டிக் காட்டினால் பின்னாலே சொல்லப் போவதை விளங்கிக்கொள்வது எளிதாயிருக்கும்.

இசைத்தமிழ் வரலாறு-பண்டைக்காலம்

இன்று கிடைக்கின்ற முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் இசைக் கூறுகள் பல உள்ளன. பண்ணத்தி, பரிபாடல் முதலிய செய்யுளியற் பகுதிகள் குறிப்பிடத் தக்கன. சங்க நூல்களில் பல இசைக் குறிப்புகள் காணலாம். பாணருடைய வரலாறுகள், அவர்களுடைய பேரியாழ், சீறியாழ், பாடல், ஆடல் முதலியன இசையின் பார்ப்பும்.

இப் பண்டைக்காலத்தில் இசைக்கென்றே வாழ்ந்தவர்கள் பாணர் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இவர்கள் பிற்காலத்தில் தளிப் பெண்டுகள் என்றும், மேளக்காரர் என்றும் பேசுகின்ற மரபார் என்று கருத இடமுள்ளது. இவர்கள் ஆடலுக்கும் பாடலுக்குமென்றே தங்கள் வாழ்க்கையை அரிப்பணித்தவர்கள். அரசவை, வள்ளல்கள் உள்ள இடந்தோறும் சென்று தங்கள் ஆடலாலும் பாடலாலும் அவர்களை மகிழ்வித்து, அவர்கள் தந்த பரிசில் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள். இவர்களுக்கு நிலைத்த ஓர் இடம் இருந்ததில்லை. எந்த

நேரமும் சுற்றிக்கொண்டே இருந்தார்கள். இவர்களுடைய வாழ்க்கையையும் இசையாற்றலையும் கூறும் சங்க நூல்கள், பெரும் பாண் ஆற்றுப்படை, சிறுபாண் ஆற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்னும் கூத்தர் ஆற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை என்பன.

இக்காலத்தில் தமிழ் மூன்று என்ற வழக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. இயல்தமிழ்-இசைத்தமிழ்-நாடகத்தமிழ் என்ற வழக்கு இருந்ததை அறிகிறோம். 'தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்' என்ற பரிபாடல் வரி மும்மைத் தமிழைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு சிறப்பாக மொழியையும் இலக்கியத்தையும் இயலாகவும் இசையாகவும் நாடகமாகவும் பாகுபாடு செய்த பெருமையும் அருமையும் தமிழுக்கே உண்டு. இந்த முத்திறப் பாகுபாடு இசைக்கும், இசை தொடர்ந்த நாட்டியத்திற்கும், நாட்டில் நிலவிய பெருமதிப்பை நமக்கு உணர்த்தும். பண்டைப் பெருமொழியாகிய சமஸ்கிருதத்தில் இத்தகைய பாகுபாடு இல்லை. பிற்காலத்தில் இசைக்கு வடமொழியில் நிரம்ப இலக்கணம் செய்தார்கள் என்பதைப் பின்னே கூறுவோம். அவை யாவும் வடமொழியை ஆதாரமாக வைத்து எழுதப் பெறவில்லை. இசைத் தமிழை ஆதாரமாக வைத்தே எழுதப் பெற்றன என்று இங்கு நாம் அறிதல் வேண்டும். கலிப்பாவிலுள் பயிலும் தாழிசைப் பகுதி இசைப்பாட்டு. பரிபாடல் முழுமையும் இசைப்பாட்டு. அதற்குப் பாடலின் ஆசிரியர் பெயர், பாடலுக்குரிய இசையின் பெயர், இசை வகுத்தவர் பெயர் ஆகிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் எப்படியோ இவை யாவும் சங்ககாலத்தோடு மறைந்து விட்டன. கிடைக்கின்ற பரிபாடல்களைப் பாடிய புலவர் பதின்மூன்று பேர்; அவற்றுக்கு இசைவகுத்தவர் பதின்மர். குறிப்பிட்டுள்ள இசை-பண்ணுப் பாலையாழ், பண்ணோதிறம், பண்காந்தாரம் என்ற மூன்று.

இசையும் நாடகத்தையும் பற்றிய சிறந்த நூல் சிலப்பதிகாரம். அதன் முப்பது காதைகளில் பத்துக் காதைகளுக்கு மேலாகப் பல வகை இசைப் பாட்டுக்களை அடக்கியுள்ளன. இசைப் பாடல்கள் வரிப்பாடல் என்று பெயர் பெறுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தைப் படிக்கும் போது அது இசைக்கும் தமிழுக்கு மென்றே ஏற்பட்ட ஒரு பெருங் கருவூலம் என்பது நன்கு விளங்கும். அதற்கு உரைசெய்த ஆசிரியர்கள் கூறும் இசைச் செய்திகள் கடல்போல் பரந்து கிடக்கின்றன. அடியார்க்கு நல்லார், இசை நாடகத் தமிழ் நூல்களாகப் பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாரதியம் முதலான நூல்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனாபதியம், மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ்நூல், இசைத் தமிழ்ப் பதினாறு படலம் என்ற நூல்களையெல்லாம் சொல்கிறார். "நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம், அகத்தியம் முதலாக உள்ள தொன்னூல்கள் இறந்தன" என்கிறார். இவை, அவருடைய கருத்தின்படி, நெடுங்காலத்துக்கு முற்பட்டவை. வடமொழியில் பரதாசாரியர்

செய்த நாட்டிய சாஸ்திரத்துக்கும் முற்பட்டவை என்று கருதுமாறு உள்ளன. பரதர்தம்முடைய வடமொழி நூலில் இது 'தாட்சிணாத்தியமாகிய தென்னாட்டுநெறி' என்று ஓரிடத்தில் எழுதுவதால்; அந்த நெறி இந்தப் பரதம் என்ற நாடகத் தமிழ் நூலாகுமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. அல்லது வடமொழிப் பரதம் செய்த அதே பரதாசாரியர் தமிழரென்றும், அவரே நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம் செய்தார் என்றும் எண்ணவும் இடமிருக்கிறது.

பாசுர காலம் :

இவற்றை விடுத்துப் பிற்காலம் பார்ப்போமானால், மதுரையில் களப்பிரர் புகுந்து தமிழ்க் கலையையும், மொழியையும், சமயத்தையும் ஒடுக்கிய காலத்துக் காரைக்காலம்மையார், பாண்டி நாட்டுக்கு வெளியே சோழநாட்டில் பிறந்து தொண்டை மண்டலத்துத் திருவாலங்காடு சென்று நடராசர் மீது நட்பாடை, இந்தளம் என்ற பண்களில் இரு பதிகங்களைப் பாடுகிறார். இவையே முதன்முதலாக நமக்குக் கிடைக்கும் பண்கள். (பரிபாடற் பண் வழக்கு மறைந்துவிட்டது). காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு. அடுத்து ஏழாம் நூற்றாண்டில் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோர் சோழநாட்டிலும் நடுநாட்டிலும் தோன்றிச் சிவனருள் பெற்று, கணக்கற்ற பண்களை அருள் வெள்ளமாகப் பொழிகிறார்கள். காந்தாரம், செவ்வழி, பாலை முதலான பண்களை அவர்களே பெயர்சொல்லிப் பாடுகின்றார்கள். இருபதுக்கு மேற்பட்ட இசைக் கருவிகளின் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பஞ்சமரபு என்ற இசை நாடக இலக்கணநூல் எழுகின்றது. அடுத்த பத்தாம் நூற்றாண்டிலும், அடுத்தும், பண்ணோடு பாடிய திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் தோன்றுகின்றன. நாயன்மார் மூவரும் பாடாத சாளரபாணி என்ற ஒரு புதிய பண், திருவிசைப்பாவினுள் காணப்படுவதானது, தேவாரத்தில் காணப்படாமல் எவ்வளவோ விரிவாகப் பின்னும் பண்களிருந்தன என்பதை நமக்குணர்த்துகிறது.

திருவிசைப்பாக்களுக்குச் சற்று முற்பட்ட காலத்தில் திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணி என்ற பெருங்காப்பியம் செய்தனர். அங்கு இசைத் தமிழ்ச் செய்திகள் நிரம்ப உள்ளன. காந்தருவதத்தை தன்னை யாழில் வெல்பவரையே மணப்பதாக விரதம் பூண்டிருக்கிறான். யாழ்ப்போட்டிக்குச் சீவகன் வருகிறான். வாசிக்கும் படி தனக்குக் கொடுத்த யாழ்களையெல்லாம் இந்த யாழ் மெல்லிய மரம், இது அழகினமரம், இது புண்ணுற்றமரம், இது இடியேறுண்டமரம், இது சிறப்பன்று, இது வெந்த மரம் என்று ஒவ்வொன்றின் குற்றத்தையும் நுனித்து ஆய்ந்து அவற்றை நீக்கி, நல்ல யாழைப் பெற்று, அதன் நரம்பில் மயிர் சிக்கியிருந்தது என்று நரம்பை நீக்கி, தான்கொண்டுவந்திருந்த நரம்பை அமைத்துப் பின் வாசித்தான் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இதனால் அவர் காலத்தில் இருந்த இசைக் கலையறிவு, கருவிகளின் திறன் என்பனவற்றை நாம் நன்குணரலாம்.

சிந்தா மணிக்கும் முற்பட்ட காலத்தில், தேவாரங்கள் தோன்றிய காலத்திலேயே கொங்குவேளிர் என்ற புலவர் (சுமார் கி.பி. 700) தாம்பாடிய பெருங்கதை என்ற பெருங் காப்பியத்தில் உதயணன் கோடபதி என்ற யாழ்வாசித்து ஓர் யானையை அடக்கிய செய்தியையும் அளவற்ற இசைச் செய்திகளையும் கூறுகிறார்.

பாசுர காலத்துக்குரிய மற்றொரு முக்கியமான செய்தி, குடுமியான்மலைக் கல்வெட்டு. இது புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலுள்ளது. பல்லவ மன்னனாகிய முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலம் என்று ஆராய்வாளர் கருதுகிறார்கள். (இவன் அப்பரால் திருத்திப் பணி கொள்ளப்பெற்றவன்). இங்கு ஷட்ஜகிராமம், மத்திய கிராமம், காந்தாரம், கைசிகமத்தியமம், பஞ்சமம், சாதாரிகம் என்ற பண்களைக் குறிப்பிட்டு அவை ஒவ்வொன்றும், நான்கு வகையாகப் பாடப்பட்டுள்ளது என்ற குறிப்பு உள்ளது. (கிராமம் என்பது இசைக் கூட்டம்). எப்படி பாடுவது என்பதற்கும் இங்குக் குறிப்பு உள்ளது. எழுத்துக்கள், இக்குறிப்புக்களில் மட்டும், தமிழ் எழுத்துக்களையிராமல், இசைக் குரிய தனிச் சங்கேதங்களாயுள்ளன. எழுத்துக்களின் மேலுள்ள கோடுகள் முதலியன இவை இசைக் குறிகள் என்பதை யுணர்த்தும். இன்று ஷட்ஜம் முதலியவற்றில் வகை ஒன்றே தவிர, நான்கு என்று கல்வெட்டுக் கூறும் வரலாறு மறைந்து போய்விட்டது. இது ஒரு பாறையிலுள்ள பிரசித்தி பெற்ற கல்வெட்டு. பாறைக்கு எதிரேயுள்ள அழகான சமதளம் முதலியவற்றைப் பார்க்கும்போது, அவ்விடம் ஒரு நடனமேடையாகவும், கல்வெட்டு நடனத்துக்காக உள்ள இசைக் குறிப்பாகவும் இருக்குமோ என்று ஆராய்ச்சியாளர் நினைக்கிறார்கள். ஏழுக்கும் எட்டுக்கும் உரிய ஷட்ஜ கிராமம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதில், ஏழு, ஏழு சுரங்களையும், எட்டு என்பது தாள வகையையும் குறிக்கலாமோ என்ற கருத்தும் உள்ளது; ருத்ராசாரியர் என்று இக்கல்வெட்டில் உள்ள ஒரு குறிப்பானது இது நடனத்துக்காகும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. இவ்வாசாரியர் நடன ஆசிரியர் ஆகலாம்.

இங்குக் குறிப்பிட்ட பண்களில் சாதாரிப் பண் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. 'பாணபத்திரனுக்குத் தாம் வயது முதிர்ந்து தளர்ச்சியடைந்த சீடன் என்று சொல்லி, மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் விறகு சுமந்து சென்று, அயல் நாட்டிலிருந்து வந்து இப் பாணரை இசைவாதுக்கழைத்த இசைவாணன் முன்னே சாதாரிப் பண்ணைப் பாடி, அவன் அதுகேட்டு வெட்கி ஒடுமாறு செய்தார்' என்பது மதுரைத் திருவிளையாடற் கதைகளில் ஒன்று. இக்கதை தேவாரப் பாடல்களின் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பெரும்பற்றப்படுவியூர் நம்பி இதைச் 'சாதாரி பாடின திருவிளையாடல்' என்று பெயரிட்டு ஐம்பது பாடல் கொண்ட ஒரு படலமாகப் பாடியிருக்கிறார் (13ஆம் நூற்றாண்டு). பின்னால் 1700ஐ ஒட்டி மற்றொரு உருக்கமான திருவிளையாடற்புராணம் பாடிய பரஞ்சோதி முனிவர், இதைப் பின்னும் அழகான 54 பாடல்

களால் 'விறகு விறற் திருவிளையாடல்' என்று பாடுகிறார். விறகு தலையாற் சுமந்த பெருமான் பாடிய பாடல் பின்வருமாறு:

குடங்கை நீரும் பச்சிலையும்
இடுவார்க் கிமையாக் குஞ்சரமும்
படங் கொள்பாயும் பூவணையும்
தருவாய் மதுரைப் பரமேட்டி
படங்கொள் பாயும் பூவணையும்
தருவாய் கையிற் படுதலைகொண்டு
இடங்கொள் தோறும் இரப்பாய் என்று
ஏசு வார்க்கென் பேசுவனே

பாணரைக்குப் பொருள் அளிக்கும்படி பெருமான் சேரஅரசருக்குத் திருமுகம் கொடுத்த திருவிளையாடல் யாழைத் தரையில் வைப்பதற்காகப் 'பலகையிட்ட திருவிளையாடல்' முதலிய செய்திகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டில் இசைக்கு அரசர்களிடமும் கோயில் மரபிலும் ஏற்பட்டிருந்த பெருஞ் சிறப்பை வலியுறுத்தும்.

குடுமியான்மலைச் சாசனத்தில் குறிப்பிட்ட சாதாரிப்பண்ணுக்காக இந்த வரலாற்றை இங்குக் கூறினோம். திருமெய்யத்திலும் ஓர் இசைக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பெற்றிருந்தது. அது காலவெள்ளத்தில் தேய்ந்து போயிற்று. அது விளங்கத் தெரியாமையால், அதை அழித்துவிட்டு அதன்மேல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் வேறு சாசனம் பொறித்தான் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

இவ்வாறு கற்கட்டிடங்களிலும் சிற்பங்களிலும் சிறப்பாக அமைந்த இசைச் செய்திகள் வேறு சிலவும் சிந்தித்தற்கு உரியன. தாராசுரம் கோயில் (இரண்டாம் இராசராசன் காலம் 1145-1163) பலிபீடத்தில் மண்மூடியிருந்த ஏழு படிகளைச் சப்தஸ்வரப்படிகள் என்று சொல்வாருமுள்ள. (படிகள் பத்து இப்போது வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆகவே இவற்றுக்கும் ஸ்வரத்துக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று சொல்வதுமுண்டு).

அம்பியில் ராயர் காலத்தில் கட்டிய கோயிலில் சப்த ஸ்வரத் தூண்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவர்கள் பிரதிநிதியாக மதுரையில் ஆட்சிபுரிந்த பிற்கால நாயக்கத்தலைவர்களால் பிரசித்தமான மதுரை, சுசீந்திரம், திருக்குறுங்குடி, திருநெல்வேலி முதலான இடங்களிலும் அதுபோல, தட்டினால் சப்தஸ்வரங்கள் ஒலிக்கின்ற தூண்கள் மண்டபங்களில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றை இன்றும் காணலாம். கும்பேசுவரர் கோயிலில் இன்றும் உள்ள கல்லால் ஆன நாதசுவர வாத்தியமும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த இடத்தில் திருவாரூர்ப் பஞ்சமுக வாத்தியமும் குறிப்பிடத் தக்கது. இதுவே குடமுழா என்பது. அருணகிரிநாதர் இதைக் குடபஞ்சமுகி என்கிறார். நடராசர் சந்நிதியில் வாணன்குடமுழா வாசிப்பதாக ஐதிகம். சிவ பிரானின் பஞ்சமுகங்களான ஈசானம் தத்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்ற ஐந்துக்கும் அடையாளமாக இவற்றில்

வாத்தியங்களின் ஓசை யெழுப்புவது இன்றும் உற்சவத்தில் நடைபெறுகிறது. இதேபோலப் பெரியதொரு பஞ்சமுகவாத்தியம் திருத்தருப் பூண்டி ஆலயத்திலும் உள்ளது. திருப்புன் கூரில் இதுவே வாணன் வாசிக்கும் முறையின் அடையாளமாக உள்ளது; இது உண்மை வாத்தியமல்ல.

11-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்க ஆண்டுகளில் முதலாம் இராசராச சோழன் விருப்பப் படி, திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாரின் அருள்பெற்று நம்பியாண்டார் நம்பி, மறைந்து போயிருந்த தேவாரப் பாசுரங்களை வெளிப்படுத்தித் திருஎருக்கத்தம்புலியூர்ப் பாணர்குலப் பெண்ணொருத்தியைக் கொண்டு பதிகங்களுக்கெல்லாம் பண்வகுத்து, நாடெங்கும் பரவச் செய்கிறார்: நாடெங்கும் கோயில்களில் பண்கள் முழங்குகின்றன. சோழர் காலம் முழுமையுமே தமிழுக்கும், தமிழ் இசைக்கும் ஒப்பற்ற தொரு பொற்காலம். நாதமுனிகள் மேலையகத்தாழ்வான் கீழையகத்தாழ்வான் என்ற தம் மருமகர் இருவருக்குப் பண்பயிற்றுவித்து அவர்களைக் கொண்டு நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைப் பிரசாரம் செய்விக்கிறார்.

12-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டுகளில் ஆட்சிபுரிந்த முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் சிறந்த சாகித்திய கர்த்தாவாக இருந்து தன் சாகித்தியங்களைத் தனது முதல் தேவியாகிய ஏழிசைவல்லபி என்ற அருமையான பெயர்கொண்ட தேவியின்மூலம் பாடச் செய்கிறான்; ஆனால் இந்தச் சாகித்தியங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

“வாழி குலசேகரன் வகுத்த இசையின்
மதுரவாரி எனலாகும் இசைமாமு அரிது
எனா,
ஏழு பாருலகொ டேழிசை வளர்க்க உரியான்
யானை மீது பிரியா துடனிருந்து வரவே”

என்பது பரணிப்பாடல். சக்கரவர்த்தியே தமிழ்ச் சாகித்தியம் செய்வது எத்துணைப் பெருமிதமான செய்தி!

சேக்கிழார் :

இதே நூற்றாண்டில் சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடுகிறார். அவர் பாடியவற்றுள் சிறப்பாகச் சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிட்டு மேற் செல்வோம். ஆனாய நாயனாரைப் பாடும்போது 41 பாடல்களால் அவருடைய இசைபாடும் வாழ்க்கையை நயம்படக் கூறுகிறார். அவருடைய தொண்டு புல்லாங்குழலில் சிவபெருமானின் திருவைந்தெழுத்தை அமைத்து ஏழிசையின் சுருதி பெற வாசித்தல். ஆரோசை, அமரோசை என்று ஆரோஹண அவரோஹணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். ஏழு ஸ்வரங்களின் பெயர்களையும் கூறுகிறார். அவருடைய இசை உலகமெல்லாம் நிறைந்து வானத்தையும் தன் வசமாக்கி அய்யன் திருச் செவியிலும் அணைந்தது என்கிறார். இசையைக் கேட்ட உலகின் நிலையை அவர் வருணித்

திருப்பதைப் படிக்கப் படிக்க மனத்தில் ஒப்பற்ற சாந்தி குடிகொள்ளும்.

அடுத்து, அவர் மிகவும் சிறப்பாகப் பாடுவது திருஞானசம்பந்தருடைய இசைப் பெருமை. பல சிறப்புக்களில் ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிடுவோம். ஞானசம்பந்தர் மதுரைக்குச் சென்று தமக்குரிய திருமடத்தில் தங்கிய மறுநாள், மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை மந்திரியாரும், அரசனுடைய வெப்பு நோயைத் தீர்ப்பதற்காக அவன் அருமதி பெற்று அவரை அழைக்க வருகிறார்கள். வந்து நேற்றே அவ அவரைத் தரிசித்தவர்களாயினும், இன்று புதிய முறையில் மீண்டும் கண்களிப்பக் காணுகிறார்கள். காண்கிற இடத்தில் அவரைக் கானத்தின் எழுபிறப்பாய்க் காண்கிறார்கள். அவருடைய வடிவமே இசையாகவும், இசையின் ஏழு ஸ்வரங்களாகவும் தோன்றுகிறது.

ஞானத்தின் திருவுருவை

நான்மறையின் தனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்றி

மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத்
தேனக்க மலர்க் கொன்றைச்

செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக்

கண்களிப்பக் கண்டார்கள்.

இடமின்மை கருதி இதை இங்கு விளக்கிச் சொல்லவில்லை. ஞானசம்பந்தருக்குத் திருக்கோலக்காவில் எம்பெருமான் பொற்றாளம் அருளினார் என்பதும், இசை சம்பந்தமாக நாம் இங்கு நினைவு கூரத் தக்க செய்தி. அன்றியும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணனார் என்ற பெரும்பாணனார் மதுரை சென்று யாழ் வாசித்துச் சிவபெருமானால் சிறப்புப் பெற்றுப் பின் ஞானசம்பந்தருடைய பாடல்களை யாழில் வாசிக்கும் எண்ணத்தோடு தம் குடும்பத்துடன் திருஞானசம்பந்தருடைய குழாத்தில் சேர்ந்து கொண்டு அவர் பாடும் பாடல்களை உடனேயே யாழில் இட்டு வாசித்து வருகிறார். இங்ஙனமாகத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்குத் தாளமும், யாழாகிய பக்கவாத்தியமும் சிவபெருமான் அமைத்துக் கொடுத்தமை சிறப்பான ஒரு வரலாறு. சுந்தரருடைய தாயார் பெயர் இசைஞானியார் என்பதும் இங்குக் கருத்தத்தக்கது. இசையையே சம்பந்தர், சுந்தரர் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார்கள். தேவாரப் பாடல்களில் வரும் சில கருத்துக்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை கடல்போல் விரியும். ஆயினும் சில குறிப்புக்களேனும் காட்டலாம். திருஞானசம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் அருள் செய்த திறத்தைக் குறிப்பிடும்போது, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்

நானும் இன்னிசையால் தமிழ்பரப்பும்
ஞானசம்பந்தனுக் குலகவர்முன்
தாளம் ஈந்து அவன்பாடலுக் கிரங்கும்
தன்மையாளன்

என்று பாடுகிறார். “திருவீழிமிழலை இருந்து நீர் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சையால் காசு நித்தல் நல்கினீர்” என்று, பஞ்சத்தைப் போக்க

இறைவன் படிக்காசு அருளிய திறத்தையும் தமிழும் இசையும் கேட்கும் இச்சை என்று போற்றுகிறார். இறைவன், 'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்' உள்ளவன். 'வண்டமிழ் வல்லவர்கள் ஏழிசை ஏழ்நரம்பினோசை' யாக ஆருர் இறைவன் உள்ளவன்.

ஏழ் நரம்பினோசை என்றது, சப்த சுரங்கள்; இவற்றின் பெயர்கள் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்று சிலப்பதிகார காலம் முதலே தமிழ்நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. கால அடைவில் இப் பெயர்களை விட்டு இவற்றுக்கு வடமொழியில் சட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்தியமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்று அமைத்துக் கொண்டார்கள். இப்பெயர்களில் முதல் எழுத்துக்களே இன்று ஸரிகமபதநி என்று வழங்கும். சுரங்களின் செய்திகளை விரிவாகச் சிலப்பதிகாரத்தாள் ஆனாயநாயனார் புராணத்திலும் காணலாம்.

இடைக்காலம் :

சேக்கிழார் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் எழுந்த சில நூல்கள் இசைச் செய்திகளை விரிவாகப் பேசுகின்றன. அகப்பொருள் நூல் பாடிய கல்லாடர் என்ற புலவர் (11-ஆம் நூற்றாண்டு) இசைத் தமிழ்ச் செய்திகள் பல வற்றை நன்கு ஆராய்ந்து தம் நூலுள் அமைத்திருக்கிறார். இசை பாடுவோன் குற்றங்கள் என்று பல சொல்கிறார்.

வயிறு குழி வாங்கி, அழுமுகம் காட்டாது நாசி, காகுளி, வெடிகுரல், வெள்ளை பேசாக் கீழிசை, ஒருபுறம் ஓட்டல், நெட்டுயிர்ப்பு எறிதல், எறிந்து நின்று இரட்டல் ஓசை இழைத்தல் கழிநோக்கு என்னப் பேசறு குற்றம் ஆசொடும் மாற்றி

என்று பாடுகிறார். (காகுளி-பேய்போல் அரற்றுதல்; வெள்ளை-வெளிற்றோசை. எறிந்து நின்று இரட்டல்-ஒரு சுரஸ்தானத்தில் மற்றொரு சுரம் வந்து பேசுதல்.) இவையன்றி, குரல் வீங்கல், வாய் பிளத்தல், நோக்கம் ஆடுதல், முடிநடுக்கல் முதலியனவும் குற்றம் என்கிறார். இவர் காணும் தமிழ் இலக்கணக் குற்றங்களைப் பொருத்திப் பார்த்தால், இன்று கச்சேரி செய்வோரில் எவரேனும் குற்றமற்ற இசைகாரராகத் தேறுவாரா என்பது சந்தேகம்.

இனி இசைக்கு அழகு பத்து என்பது மரபு. கல்லாடர் கூறுகிறார்.

வண்டின் தாரியும் கஞ்ச நாதமும் இரல்வான் நிலையும் கழைஇலை வீழ்வதும் அருவி ஓசையும் முழவின் முழக்கமும் வலம்புரிச் சத்தமும் வெருகின் புணர்ச்சியும் இன்னும் என்றிசைப்பப் பன்னிய விதியொடு மந்தரம் மத்திமம் தாரம் இலை மூன்றும் நுள்ளல் தூங்கல் தெள்ளிதின் மெலிதல் கூடிய கானம் அன்பொடு பரவ—

இவையெல்லாம் இறந்துபோன இசைமரபு முதலான பண்டை இசை நூல்களில் விளங்கச்

சொல்லப்பட்டிருந்தன என்பது, உரையாசிரியர்கள் தரும் மேற்கோட் செய்யுட்களால் தெரிகின்றது.

மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் செய்த அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் என்ற வரலாற்றில், பல, இசைக்காகவே நிகழ்ந்த விளையாடல்கள்—இசைவாது வென்றது, விறகு விறகு அல்லது சாதாரி பாடியது, திருமுகங்கொடுத்தது, பலகையிட்டது என்பன. சேக்கிழாருக்கு அடுத்த நூற்றாண்டில் (13) பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி, தாம் பாடிய திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடலில், இக்கதைகளைச் சொல்லுமிடத்து எண்ணற்ற இசைச் செய்திகளைத் தருகிறார்.

அருணகிரிநாதர் :

அடுத்த காலத்தில் இசைத் தமிழுக்கு ஓப்பற்ற உயர்வு தந்தவர் அருணகிரிநாதர். கற்பனை செய்து பார்க்கவும் முடியாத சந்தவிகற்பங்களை அமைத்து அவர் திருப்புகழ் என்ற பெயரால் முருகன் மீது பல்லாயிரம் இசைப் பாடல்கள் பாடினார். அவற்றுள் இன்று 1360 பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. இசைத் தமிழை விரும்புவோருக்கு அவை ஒரு வற்றாத இசைச் சுரங்கம். இன்று தமிழ் நாடெங்கும் சிறப்பாயுள்ள பக்தியில் பாதியளவு, முருகபக்தி. இம் முருக பக்தியைத் தோற்றுவித்துப் பேணி வளர்த்து வருபவர் அருணகிரிநாதர். அவர் பாடல்களில் சொல்லாத இசைச் செய்திகள் இல்லை. பூத வேதாள வகுப்பு என்ற பாடலில் முதலில் தாளங்களைச் சொல்கிறார், பூத வேதாளங்கள் தாளம் போடுகின்றன.

“கைச் சதியி னாமுறை விதித்தவா முற்கடித சச்சபுட சாசபுட சட்பிதா புத்திரிக கண்டச் சம்பதிப் பேத மாம்பல கஞ்சப் பஞ்சகத் தாள மாம்படி கற்சரி உற்சவ தர்ப்பண லட்சண சச்சரி மட்டிசை யொற்றி யறுப்பன.”

இனி அவை பாடும் பண் வகைகள் :

“கடக மடுத்த விடக்கை வலக்கை வாளின கருதிய லட்சிய லட்சண முந்து மோதுவ கால மறாத வராளி சிகண்டிகை பால சீகாமர மான விபஞ்சிகை கவுட பயிரவி லளிதை கயிசிகை கவுளி மலகரி பவுளி இசைவன கனவ ராடிய ரும்பட மஞ்சரி தனதனாசி விதம்படு பஞ்சமி கைச்சலவு கோன்முறை விதித்தராகத்தடைவில் உச்ச மது சாதிகம் எடுத்துமேல் எட்டுவன கஞ்சக் கஞ்சநற் றேசி ராஞ்சிகு— ரிஞ்சி ப்பண் குறித் தியாழை யேந்துவ—”

இனி வாத்தியங்கள் :

“கற்ற உடுக்கை இடக்கைக ளப்பளற மத்தளி கொட்டிய முற்றும் அடிப்பன காரென முழங்கு குர லேறுதுடி சந்த்ரவளை வீரமுரசந் திமில்தடாரிகுட பஞ்சமுகி கரடி பறை யங்கு அனந்தங் கொட்டுவன”

இங்கு ஒரே பாடலில் பல தாளங்களையும் 17 பண்களையும் 12 இசைக் கருவிகளையும் அவர் குறிப்பிடுவது சிந்திக்கத்தக்கது. திருப்புகழிலும் எண்ணற்ற இடங்களில் இசைச் செய்திகளை அளவின்றிப் பொழிந்து பாடுவது, அச்சமயத்தில் தமிழகத்தில் பிரசித்தமாயிருந்த இசையுணர்வைப் புலப்படுத்தும்.

எல்லா ஆசிரியரும் இசைத்தமிழில் மனம் தோய்ந்தே பாடுகிறார்கள். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எல்லப்ப நாவலர் தேனிக்கள் பண் பாடுவதைக் குறிப்பிடுகிறார். 'மலகரி குறிஞ்சி தேசி பயிரவி சுரும்புபாடும் வயலருணை மங்கை பாகரே' என்கிறார். இவை இராகப் பெயர்கள் என்பது தெரிந்த செய்தி.

இதே இடைக்கால இறுதியில் (14-15-16 ஆம் நூற்றாண்டுகள்) தமிழ்ச்சித்தர்கள் தோன்றி எளிய பாடல்களால் அரிய தத்துவக் கவிகளைப் பரப்பினார்கள். ஆனந்தக் களிப்பு, பாம்பாட்டி பாடல் முதலான புது இசைவடிவங்கள் இவர்களால் வளரலாயின.

ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டும். சைவ வைணவ அருட்பாசுரத் தொகுப்புக்களில் இசை தனிச் சிறப்பளித்துத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. சைவத்தில் முதல் ஒன்பது திருமுறைப் பாடல்கள் இசைப்பா. ஏனைய மூன்றும் இயற்பா. பதினோராம் திருமுறையில் காணும் காரைக்கால் அம்மையாரின் இரு இசைப் பதிகங்கள் மட்டும், அவருடைய பிற பாடல்களின் மிகுதி நோக்கி இங்குச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்துள் இயற்பா என்ற பகுதி (மூன்றாவது ஆயிரம்) மட்டும் இயற்பா. மற்ற மூன்று பகுதிகளும் (முதலாயிரம்) பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி, இசைப்பாக்கள்.

பிற்காலத்தில் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல், தாயுமானவர் பாடல் முதலிய எல்லாம் அழகான இசையில் பாடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக 'பேராதரிக்கும் அடியவர்தம்' என்ற திருச்செந்தூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டைத் திருச்செந்தூர் சண்முகவடிவு பாடக் கேட்டோ, இசைத்தட்டில் கேட்டோ, உருகாதவர் சென்ற தலைமுறையில் யாருமே இல்லை.

கீர்த்தன காலம்:

1600ஐ ஒட்டி வாழ்ந்தவர் சீகாழி முத்துத் தாண்டவர். இவர் சிதம்பரம் நடராசப் பெருமான் மீது, இன்றும் மக்கள் இதயத்தைக் கவர்ந்து வருகின்ற பலநூறு கீர்த்தனங்களும் பதங்களும் பாடினார். அவற்றுள் 85 பாடல்கள் கிடைத்து அச்சாகியுள்ளன. இவரே தமிழில் முதன்முதலாகப் பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் என்ற அமைப்பைக் கொண்ட கிருதிகளைச் செய்தார் என்று கருதலாம்.

இவருக்குச் சற்றுப் பிற்காலம் (1654) திருச் செந்தூர்ப் புராணம் பாடிய வென்றிமாலைக் கவிராசர் என்பவர், போர்த்துகீசியர் கடலுக்

குள் போட்டிருந்த முருகப்பெருமான் திருவுருவத்தைத் திருநெல்வேலிப் பகுதியைத் திருமலை நாயக்கர் பிரதிநிதியாக நிர்வகித்து வந்த வடமலையப் பிள்ளையன் எடுத்து வந்து பிரதிட்டை செய்த காலத்தில், உடனிருந்து மத்தியமாவதி இராகத்தில் ஒரு கீர்த்தனம் பாடினார். அது மிக்க வரலாற்றுச் சிறப்புடையது.

பல்லவி

இப்போது தேவரீர் எழுந்தருளியது
எல்லோர்க்கும் நல்ல காலம்—(இப்போது)

அனுபல்லவி

செப்பெனும்பூண்முலை வள்ளி பங்காளரே
செல்வரே கல்வி பயிலும் செந்தூரினில் (இப்போது)

சரணம்

தாரேறு வெற்பெனும் ஈராறு தடந்தோளும்
தண்டைச் சிலம்பணி புண்டரிகத்தாளும்
ஓராறு சென்னியும் சண்முக வேலையும்
ஒன்பொற் குழைக்காதும்
போரேறு வேலேந்து செங்கையும் கண்டன்பர்
போற்று முருகரே மாமால் மருகரே
காரேறு தண்டலை சூழுஞ் செழுந்தமிழ்க்
காவை வடமலையப்பன் தொழுதிட
(இப்போது).

அடுத்து 18 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு வந்தால், அந்நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டுகளில் அருணாசலக்கவிராயரும், மாரிமுத்தாப் பிள்ளையும் பிறந்து, மிகவும் சிறப்பான கீர்த்தனங்கள் பாடுகிறார்கள். பள்ளு, குறவஞ்சி போன்ற கீர்த்தனங்களைக் கொண்ட பிரபந்த வகைகளும் எழுகின்றன. இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் முன்னரே குறிப்பிட்ட மூவர்-சியாமா சாஸ்திரிகள், தியாகையர், முத்துசாமிதிட்சிதர் ஆகிய மூவரும் தோன்றி, அடுத்த நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலும் வாழ்ந்து, தங்களது தெலுங்கு சமஸ்கிருத கீர்த்தனங்களைப் பாடுகிறார்கள். இக்காலப் பகுதி முதல் எண்ணற்ற கீர்த்தன கர்த்தாக்கள் தோன்றிப் பலநூறு கீர்த்தனையியற்றும் பணி, 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மிகவும் விரிவாக நடந்து வந்தது.

நந்தனார் கீர்த்தனம் செய்த கோபால கிருஷ்ண பாரதி, தியாகையருக்குச் சம காலத்தவர்; வயதில் இளைஞர். அவரைக் கண்டு அவரோடு கலந்து உறவாடியவர். இருவரும் ஆபோகி, ஜகன் மோகினி முதலான ராகங்களில் கிருதிகள் செய்து ஒருவருக்கொருவர் பாடிக் காட்டிக் கொண்டார்கள். பாரதியார் நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையை, அருணாசலக் கவிராயரின் இராம நாடகக் கீர்த்தனத்தைப் பின்பற்றி நாடகப் பாணியில் செய்தார். இந்நூலன்றி, பெரியபுராணம் முழுவதையும் இவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று தொடங்கி, திருநீலகண்டர், இயற்பகை நாயனார் சரித்திரங்கள் செய்தார். வேறு தனிக் கீர்த்தனங்கள் பலவும் செய்திருக்கிறார். அவற்றுள், 'பேயாண்டி

தனைக் கண்டு நீயேண்டி மையல் கொண்டாய்” என்ற சாரங்கா ராகக் கீர்த்தனமும், முசிறி சுப்பிரமணிய ஐயர் பாடிப் பிரசித்தமடைந்த “திருவடி சரணம் என்றுணை நான் நம்பி வந்தேன்” என்ற கம்போதி ராகக் கீர்த்தனமும், புகழ் பெற்றவை. பின்னும் அதே காலத்தில் பாபவிநாச முதலியார், அனந்த பாரதி, கனம் கிருஷ்ணையர், சுப்பராமையர், மதுரகவி, கவி குஞ்சர பாரதி, துரைசாமிக்கவிராயர் முதலியோர் கீர்த்தனங்களும் பதங்களும் தமிழ் நாட்டில் மிக்க பிரசித்தமாய் வழங்கின. இவ்வாறு தியாகையர் காலத்திலும் அவருக்குச் சற்று முன்னும் தமிழில் கணக்கில்லாமல் சிறந்த கீர்த்தனங்கள் பாடப்பெற்று வந்துள்ளன.

19-ஆம் நூற்றாண்டு:

ஒரு சிறப்பைச் சொல்லி இந்த வரலாற்றை முடிப்போம். போலீஸ் கான்ஸ்டபிளாக இருந்த சுப்பராயசுவாமிகள் என்பவர் முருகன் மீது கிளிக்கண்ணி பாடினார். அது தோன்றிய நாள் தொடங்கி மிகுந்த பிரசித்தம் அடைந்திருக்கிறது. இரு கண்ணிகள்:

மாடு மனை போனாலென்ன
மக்கள் சுற்றம் போனாலென்ன
கோடி செம்பொன் போனாலென்ன-கிளியே!
குறுநகை போதுமடி.

வள்ளி கணவன் பேரை
வழிப் போக்கர் சொன்னாலும்
உள்ளம் குளிருதடி—கிளியே!
உன்மத்த மாகுதடி.

இதே காலத்தில் சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார், முருகன் மீது காவடிச் சிந்து என்ற புதிய பாடல் வகையை ஆரம்பித்தார். இதுவும் தமிழ்நாட்டில் பாமர மக்கள் அனைவரும் விரும்பிப் பாடுகின்ற சிறந்த இசைப் பாடலாகும். இந்த இரண்டும்-கிளிக்கண்ணியும், காவடிச்சிந்தும்—தோன்றிய நாள் தொடங்கி மிக்க பிரசித்தி பெற்றுச் சிறந்த இசைப் பாடல்களாக விளங்கின.

நாடகத் தமிழ் :

நாடகத்தமிழ் பற்றிய ஓர் உண்மை இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. பண்டை நாடகத்தமிழ் என்பது இரண்டு பிரிவுடையது. முதற்பிரிவு நடனம்; இது நாட்டியம் நிருத்தம் என்று கொள்ளவும் ஓக்கும். சிலப்பதிகாரத்தில் பார்ப்பதெல்லாம் நடனம். இந்த நடனம் சோழர் காலத்தில் கோயில் கலையாக ஆகி, தளிப் பெண்டுகள், நட்டுவர், மேளகாரர் மூவரால் வளர்க்கப் பெற்று இன்றுவரை நாக சுர சங்கீதம் போலத் தொடர்பு அறாமல் ஓங்கி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இதை நாம் நன்கறிவோம்.

இரண்டாம் பிரிவு நாடகத் தமிழ்: பாண்டியர் மதிவரணனார் நாடகத் தமிழ் நூல் செய்

தார். நூல் இல்லை. அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கிச் சொல்லுகின்ற அரங்கு, யாழ், குழல் முதலிய சில இலக்கணங்கள் நடனத்துக்கு மட்டுமின்றி நாடகத்துக்கும் பொருந்தும். நாடகங்கள் கொஞ்சகாலம் வளர்ந்தன. இராச ராச நாடகம், குலோத்துங்க சோழன் சரிதை முதலியன நாடகங்களாக மக்களுக்கு இன்ப மூட்டும் பொருட்டுக் கோயில்களில் நடிக்கப் பெற்று வந்தன என்பதைச் சாசனங்களால் அறிகிறோம். திருமூலர் நாடகம் திருவாவடு துறைக் கோயிலில் நடைபெற்றது. ஆனால் இவை கோயில்கலைகளாக இசை போலவும், நடனம் போலவும் வளரவில்லை. ஆகவே இந்த நாடகத் தமிழ்க்கலை காலப் போக்கில் இறந்து போயிற்று. கோயிலுக்கு என்று அர்ப்பணிக்கப் பெற்ற கலைகள் வளர்ந்தோங்கின. மனிதனைச் சிறப்பிக்கின்ற கலைகள் காலவெள்ளத்தில் அழிந்து விட்டன. சோழர் காலத்தின்பின் நாடகம் பற்றிய பேச்சே இல்லை. 17-18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தான் மறுபடியும் நாடகத்தமிழ் ஏதோ ஒரு புது வடிவம் பெறுகிறது.

கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் :

வட இந்திய நாட்டில் எந்த நேரமும் கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியாவுக்குள் புகுந்த முகம்மதியர்களால் இந்து சமயத்திற்கும் கலைகளுக்கும் பெருங்கேடு விளைந்து கொண்டேயிருந்தது. 10-11 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கஜனி மகமுது படையெடுத்துச் செய்த அழிவுகள் மிக்க பிரசித்தம். இக்காரணங்களால் வடநாட்டில் வேத வழி வந்த புராதன சங்கீதம் தன் நிலையிலிருந்து மாறி, பிற சங்கீதங்களையும் தழுவி, புதிய மாதிரியான இந்துஸ்தானி சங்கீதம் என்ற வடிவு கொண்டது. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் அலாவுதீனுடைய படைத் தலைவனாகத் தெற்கு நோக்கி வந்த மாலிக்கபூர், மதுரையை அழித்துச்சூறையாடித் தமிழ் நாட்டில் இருந்த செல்வமனைத்தையும் கொள்ளையடித்து டில்லிக்கு எடுத்துச் சென்றான். அப்போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து அனேக இசை வல்லாரையும் அங்கு அழைத்துச் சென்று வடநாட்டில் அழிந்து போன இசைக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து உதவினான் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சொல்வர்.

மராட்டியர்களை நாம் வடநாட்டினர் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் வடநாட்டினர், விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ளார் அனைவரையுமே திராவிடர் என்று சொல்வார்கள். அவ்வாறு சொல்லும்போது அவர்களுக்கு மராட்டியரும் திராவிடரே. பஞ்ச திராவிடர் என்ற கூற்றில், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மராட்டியம், கூர்ச்சரம் ஆகிய ஐந்தும் திராவிடம்: மலையாளம் அக்காலத்தில் தனிமொழியாக உருப்பெறவில்லை. ஆனால் இவற்றில் மராட்டியமும் கூர்ச்சரமும்வடமொழியிலிருந்து கிளைத்த மொழிகளே யன்றித் திராவிடமல்ல. மராட்டியர்கள் பஜனையையும், நாமசங்கீர்த்தனத்தையும், காலட்சேபப் பாணியையும், பிறர் யாரும் செய்யாத அளவுக்கு வளர்த்தவர்கள். மொழியமைப்புக் காரணமாக அவர்கள்

நாட்டில் வழங்கிய இசை வடநாட்டு இசையே யன்றித் தென்னாட்டு இசையல்ல. மராட்டிய நாட்டை யொட்டித் தெற்கில் அமைந்த இந்திய நாட்டு முக்கியப் பகுதி, கருநாடக நாடு. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தக்காணத்தில் ஒரு பகுதியில் சோமேசுவர புல்லோகமால் (1116-1127) என்ற குறுநில மன்னன் ஆண்டுகொண்டிருந்தான். இவனுடைய நாடு மகாராட்டிரம். இவன் இசையில் ஈடுபாடு கொண்டவன். மானசோல்லாசம் என்ற சிறந்த நூல் செய்தவன். தென்னிந்திய சங்கீதத்தில் ஈடுபட்டு, இது தன்னாட்டுக்குத் தெற்கே காணப்பட்டமையாலும், அடுத்துள்ள தென்னிந்திய நாடு, கருநாடகமான மையாலும் தான் கண்டு போற்றிய இச்சங்கீதத்துக்குக் “கர்நாடக சங்கீதம்” என்று பெயர் வைத்தான். அக்காலத்தில் தெற்கே இருந்த சங்கீதம் தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதம் ஒன்றுதான். இது அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் வைத்த பெயர் நிலைத்துவிட்டது. அதுமுதல் தென்னாட்டுச் சங்கீதத்தைக் கருநாடக சங்கீதம் என்று வடநாட்டார் வழங்கத் தலைப்பட்டார்கள். இவ்வழக்கு கருநாடக நாட்டுக்கோ கன்னடமொழிக்கோ தொடர்புடைய தன்று. தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய பண்ணிசைதான் அப்போது கருநாடக சங்கீதம் என்று பெயர் பெற்றது.

இந்தியா-இந்துமதம் :

இது சம்பந்தமாக இந்தியாவுக்கு அமைந்த பெயரையே நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். இந்தியா ஒரு தீபகற்பம். இது புராணங்களில் சம்புத்வீபம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. தமிழிலக்கியங்கள் இதை நாவலந் தீவு என்று சொல்லி வந்தன. தீபகற்பமாயிருந்தமையால் தீவு என்ற சொல் ஓரளவு பொருந்தும். வட மொழி இதிகாசங்கள் இந்த நாட்டினைத் துஷ்யந்த மன்னனுடைய புதல்வன் பரதன் ஆண்ட காரணத்தால் பரதக் கண்டம் என்று குறிப்பிட்டன. இதுவே பாரத நாடு என்று அரசாங்கம் இன்று குறிப்பிடுகின்ற பெயராகும். ஆனால் இடையில் பல நூறு ஆண்டுகள் இதற்கு இப்பெயர் வழங்கவில்லை. கைபர் கணவாய் வழியாக இந்த நாட்டுக்குள் புகுந்த அன்னியரைத் தடுத்து நிறுத்தியது சிந்து என்ற பெருநதி. சிந்து நதியையும் அதன் உபநதிகளான ஐந்து நதிகளையும், இவை பாய்ந்து வளப்படுத்தும் பஞ்சாப் என்று வழங்குகின்ற பஞ்ச நதிப் பிரதேசத்தையும் நாம் பூகோளப் பாடத்தின் மூலம் நன்கறிந்திருக்கிறோம். வெளிநாட்டார் இந்த நாட்டுக்குள் புகுந்தபோது, இதைச் சிந்து நதிச் கப்பாலுள்ள நாடு, சிந்தியா-என்று பெயர் வைத்து வழங்கத் தலைப்பட்டார்கள். சிந்து நதியை முதல்முதல் கண்ட கிரேக்கர், அதைத் தங்கள் கிரேக்க மொழியமைப்பின்படி சிந்தஸ் என்றார்கள். சிந்தஸ்-இந்தஸ் ஆகி இந்தியா ஆயிற்று. இந்திய நாட்டின் பெயர் இப்படி அமைந்தது போல, இந்த நாட்டு மக்களுடைய மதத்தின் பெயரும் இதையொட்டியே அமைந்தது. வேத வழி நின்ற மதம் வைதிக மதம் என்று நாம் சொல்வோம். இதற்கு வேறு பெயரில்லை. ஒரு மொழிக்கோ நாட்டுக்கோ உரியவர்களுக்கு,

தங்கள் மொழிக்கும் நாட்டுக்கும் பெயர் வைக்கும் நிர்ப்பந்தம் இல்லை. அன்னியர் வந்து புகும்போது தான் ஒரு பெயரிட்டுக் கொள்ளும் நிலை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. ஆகவே இந்திய நாட்டில் வழங்கிய மதத்துக்கு இந்து மதம் என்று அன்னியர் பெயரிட்டார்கள். அதுவே ஹிந்து மதம். ஹிந்து என்று அதிகம் இன்று பயிலப் பெறும் சொல், வடசொல்லுமல்ல, தமிழ்ச் சொல்லுமல்ல.

கருநாடகம் :

கர்நாடக சங்கீதம் என்பதும் இதுபோன்றதே. கர்நாடகம் என்பது வடசொல்லுமன்று, தமிழ்ச்சொல்லுமன்று. கருமண் உடைமையால் தக்காணப் பிரதேச நாடு கருநாடக நாடு என்றாயிற்று; இந்த நாட்டினர் பேசிய மொழி கருநாடக மொழி-கன்னடமொழி என்றும் ஆயிற்று. கருநாடக சங்கீதம் என்பதன் பொருள் தென்னாட்டுச் சங்கீதம் என்பதே. நாம் பேசுகின்ற பழங்காலத்தில் தென்னாட்டில் நிலவிய சங்கீதம் தமிழ்ச் சங்கீதம் ஒன்றே. இதை அக்கால மக்கள் ‘தமிழிசை’ என்று சொல்லவில்லை. இசைத்தமிழ் என்று சொன்னார்கள்.

சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டம், இரண்டிடங்களில் கொடுங் கருநாடர் என்று குறிப்பிடுகிறது. ‘கொடும்’ என்ற அடை அவர்களுடைய கொடுமையையும், நாகரிக வளர்ச்சி பெறாத நிலையையும் குறிப்பிடுவதாகலாம். மதுரையைக் கருநட நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்து களப்பிரர் என்ற பெயருடைய ஒரு கூட்டத்தார் சுமார் கி.பி. 250-இல் கைப்பற்றித் தமிழைப் பாண்டி நாட்டில் ஒடுக்கினார்கள் என்றும், அவர்களை 575-இல் கடுங்கோன் என்ற பெயருடைய பாண்டியன் வென்று மீண்டும் மதுரையில் பாண்டியர் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான் என்றும், இராச சிம்ம பாண்டியனுடைய வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டால் அறிகிறோம். இச்செய்தியைச் சற்றே பிற்காலத்தில் தோன்றிய கல்லாடம் என்ற தமிழ்நூலும், பெரிய புராணமும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

“ மதுரை வவ்விய கருநட வேந்தன் ”

என்பது கல்லாடப் பாட்டு (காலம் கி.பி.1050).

“ கானக் கடிசூழ் வடுகக் கருநாடர் காவல்
மானப் படைமன்னன் வலிந்து நிலங் கொள்
வானாய்
யானைக் குதிரைக் கருவிப் படைவீரர் திண்தேர்
சேனைக் கடலும் கொடு தென்திசை நோக்கி
வந்தான் ”

என்பது பெரியபுராணம், (கி.பி. 1145) மூர்த்தி நாயனார்புராணம். (மராட்டியர் தெற்கே யுள்ள நிலப்பகுதிகளை யெல்லாம் தமிழ் அல்லது தெலுங்கு அல்லது கருநாடகம் என்ற வேற்றுமையின்றிக் கருநாடகம் என்றே வழங்கி வந்தது போல, தமிழரும் விரிவான நில உணர்வு இன்றி வடக்கிலிருந்ததை எல்லாம்

கருநாடகம் என்றே வழங்கி வந்தார்கள் என்பதையும் இங்குக் காணலாம்).

முதற் குலோத்துங்கன் கலிங்கத்தை வென்றான். ஆயினும் அக்காலம் கலிங்கம்-கருநாடகம் என்ற திட்டமான நிலஅறிவு வளர்ந்திராமையால், ஒரு புலவர் அவ்வெற்றி கருநாடர் மீது பெற்ற வெற்றி என்று பாடுவதையும் காண்கிறோம்.

உடைதலையும் மூளையும் ஊன்தடியும் என்பும் குடரும் கொழுங்குருதி ஈர்ப்ப-மிடைபேய் பெருநடஞ்செய் பெற்றித்தே கொற்றப்போர்க்கிள்ளி கருநடரைச் சீறும் களம்.

கருநாடக மொழி, அன்று வளம் பெறாத நிலையில்தான் இருந்தது என்பதையும், சயங்கொண்டார் பாடலொன்றால் அறிகிறோம். கடைதிறப்பு என்ற பகுதியில், கலிங்கத்தில் குலோத்துங்கன் படைகள் வெற்றி பெற்றுத் தலைநகருக்கு மீண்டு வரும்போது, வீரர்களை வரவேற்பதற்காகப் பாடும் பகுதி கடைதிறப்பு எனப்படும். போருக்கு நாயகர் எல்லோரும் சென்றிருக்க மகளிர் வீடுகளை இரவில் கடையடைத்து உள்ளேயிருக்கிறார்கள். சில பெண்கள் ஓடிவந்து “வெற்றி வீரர்களை வரவேற்கலாம்; கதவு திறந்து வெளியே வாருங்கள்” என்று அழைக்கின்றனர். பிறநாட்டு மகளிரும் கங்காபுரியான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் இருக்கிறார்கள். கருநாடகப் பெண்களை மற்றவர்கள் விளித்துக் கூறுகிறார்கள்.

“மழலைத்திரு மொழியிற்சில
வடுகும் சில தமிழும்
குழறித்தரு கருநாடியர்
குறுகிக் கடைதிறமின்”

என்பது கலிங்கத்துப் பரணிப் பாடல்.

“மழலையொத்த மொழியிலே சில வடுகுச் சொற்களும், சில தமிழ்ச் சொற்களும் கலந்து குழறிப் பேசுகின்ற கருநாடக நாட்டுப் பெண்களே! கடைதிறவுங்கள்” என்பது அவர்கள் கூற்று. இதன் கருத்தாவது, கருநாடகம் இன்னும் பண்பட்ட மொழியாகவில்லை என்பது. சயங்கொண்டார் நூல் செய்த காலம் கி.பி.1105. சோமேசுவரன் கருநாடக சங்கீதம் என்று குறிப்பிட்டது, 1116-1127 ஆகிய காலம். சயங்கொண்டார் கூறியதையும் பொருத்திப் பார்க்கும்போது அவர் குறிப்பிடுவது தெற்கு நாட்டுச் சங்கீதம் என்பது தெளிவாய்ப் புலப்படும். குலோத்துங்க மன்னன் சிறந்த சாகித்திய கர்த்தா என்பதையும், அவன் சாகித்தியங்களைப் பாடிய தேவி ஏழிசை வல்லபி என்ற இயற்பெயருடையாள் என்பதையும் இங்கு சேர்த்துக் காணவேண்டும்.

கர்நாடகம்-பொருள் :

இவ்வரலாற்றுச் செய்திகளையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்றும் கூட, கர்நாடகம் என்று தமிழ் மக்களிடையே பேச்சில்

வழங்கும் பொருள் கருநாடக நாடு என்பதல்ல; பழமையான பொருள் என்பதே அச்சொல்லுக்கு அர்த்தம். தமிழ்ச்சங்கீதம் என்பது பழமையானது என்ற கருத்தாலும், மராட்டி ரத்தை யொட்டித் தெற்கே யிருந்த நாடுகளிலிருந்து வந்தது என்ற கருத்தாலும், கர்நாடக சங்கீதம் என்று சொல்வதன் பொருள் நன்கு விளங்கும்; இது புது நாடகமல்ல, கருநாடகம் (பழமை) என்பதையே இப்பெயர் காட்ட வந்தது. கருநாடகம் என்பது பொருள் வரையறை இல்லாத ஒரு சொல். அது வடமொழியல்ல. தமிழ் ஆர்வம் கொண்டவர்கள் அது ஏதோ வடமொழிச் சொல் என்று கருதி அதன் மீது ஒரு சந்தேகப் பார்வையும், விரோத மனப் பான்மையும் கொள்கிறார்கள். இதில் அர்த்த மில்லை. தக்காணத்தில் கருமண் மிகுதியாயிருந்த நிலப்பகுதிக்குக் கருநாடகம் என்ற பெயர் அமைந்தது என்பது ஒரு கருத்து. இப்படியே கருநாடகம் என்ற சொல்லுக்குப் பலவிதமான பொருள் சொல்கிறார்கள். யாவும் ஊகமே தவிர உண்மையல்ல.

நம்மவர் சொற்பிறப்பாராய்ச்சியில் மிகவும் வல்லவர்கள். கர்நாடகம் என்பதற்கும் அப்படி ஒரு புதிய விளக்கம் சொல்லத் தலைப்பட்டனர். “கர்ணே அடதி இதி கர்ணாடக இதி உச்சயதே”—காது வழியாகவே உலகில் சஞ்சரித்து வருவதால் இது கர்ணாடகம் என்று பெயர் பெற்றது என்பது இவ்விளக்கம். இது தற்கால விளக்கம், பொருத்தமற்ற செயற்கை என்பது வெளிப்படை. இதை ஒப்புக் கொண்டு பார்த்தாலும், தேவாரப் பண்கள் வாய்மொழியாகவே, இலக்கணம் எழுதி வைக்கப்படாமலேயே, கோயில் திருப்பதிகம் விண்ணப்பிப்பாரிடையும் (ஓதுவாரிடையும்), நாகசுரம் வாசிப்பாரிடையும் நிலவி வந்தமையால், அவையும் கர்நாடக சங்கீதமே. இந்தக் கர்நாடக சங்கீதத்தை வளர்த்தவர்கள் சிவாலயங்களும், அங்குக் குழல் வாசிக்கும் பணிசெய்து ஒழுகி வந்த நாகசுரக்காரர்களுமே யாகும். நாயன் மாருடைய ‘திருப்பதியம் விண்ணப்பிக்கும்’ செயல், ஓதுவார் என்று இன்று சொல்லப்படுவோர் மூலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. இதை மூன்றாம் நந்தி வர்ம பல்லவனுடைய திருவல்லம் கல் வெட்டின் மூலம் அறிகிறோம். பிற்காலத்தில் நாகசுரம் வாசித்தவர்கள் நாயனக்காரர், மேளக்காரர் என்ற பல பெயர்களால் தங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள். இப்பெயர்களுள் மேளக்காரர் என்பது பொருள் நிறைந்த ஒரு சொல்; இதுபற்றிப் பின்னே சில செய்திகள் சொல்லுவோம்.

மேலும் தெலுங்கு நாட்டில் சிறப்பான இலக்கியம் எழுதப்பெற்ற காலம் கீழைச் சாளுக்கிய மன்னனான இராசராச நேரந்திரன் காலம் (1022-1062). இவனுடைய தாய் முதலாம் இராசராச சோழன் மகளான குந்தவை. இவனுடைய மனைவி முதல் இராசேந்திர சோழன் மகளான அம்மங்காதேவி. ஆனால் இக்காலத்துக்கு மிக நெடுங்காலம் முன்னமே சிலப்பதிகார காலத்திலும், ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஞானசம்பந்தராதியோர் காலத்திலும்

இசைத்தமிழ் மிக்க உன்னத நிலையிலிருந்தது. கண்டராதித்தர் காலத்தில் (959-957) இசைப் பாடல் என்ற பெயரமைந்த திருவிசைப் பாப் பாடல்கள் பாடப்பெற்றன. சக்கரவர்த்தி யாயிருந்த கண்டராதித்தசோழமன்னர் தாமே, நடராசப் பெருமான் மீது பஞ்சமப் பண்ணில் திருவிசைப்பாப் பதிகம் பாடியிருக்கிறார். அடுத்து இராசராச சோழ மன்னன் (985-1014) காலத்தில், நம்பியாண்டார் நம்பி தேவாரப் பாசுரங்களை யெல்லாம் வெளிப் படுத்தி, திருஎருக்கத்தம்புலியூர் பாணர்குலப் பெண் ஒருத்தியைக் கொண்டு பண்களை வகுத்து பதிகங்களை முறைப்படுத்தச் செய்து நாடெங்கும் தேவார இசை முழங்கும்படி செய்தார். சோழமன்னர் காலத்தில் பல நூறு கோயில்களில் தேவாரம் பாடுவதற்காக ஓது வர்களுக்கு மானியங்கள் அளிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தமிழ்நாடெங்கும் இசைமுழக்கம் நடந்த காலத்தில் பிற தென்னிந்திய மொழி களில் வளமான இலக்கியம் உண்டாகவில்லை. தெலுங்கிலும் இல்லை. கன்னடத்திலும் இல்லை. மலையாளத்தில் முதல் இலக்கியம் ஆகிய சீராமவர்மாவின் இராமசரிதம் 12 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் தோன்றுகிறது. வரலாற்று முறையில் இச்செய்திகள் நமக்கு நினைவிருக்க வேண்டும்.

மன்னரே சாகித்திய கர்த்தாக்கள் :

மற்றொரு பெருஞ் சிறப்புடைய செய்தி யும் இங்கு நினைவு கூர வேண்டும். தமிழ்நாட் டில் பெரு மன்னரே இசை வல்லாராகவும், இசை நூலாசிரியராகவும் விளங்கியிருந்திருக் கிறார்கள். பாண்டியன் மதிவாணனார் என்ப வர் நாடகத் தமிழ்நூல் என்ற சிறப்புப் பொருந்திய ஓர் இசைநாடக இலக்கண நூல் செய்தார். அந்நூல் எப்படியோ இறந்து போயிற்று. அடியார்க்கு நல்லார் அதிலிருந்து சில மேற்கோள்களைக் காட்டுகிறார். அது இசைக்கும், நாடகத்திற்கும் இலக்கணம் வகுக் கின்ற நூல். முன்காட்டியபடி முதலாம் இராச ராச மன்னனுடைய பெரிய பாட்டனாரான கண்டராதித்தர் திருவிசைப்பா என்ற இசைப் பாடல் பாடினார். காலம் பத்தாம் நூற்றாண் டின் இடைப்பகுதி. சோழர் மரபே இசைவல் லார்கள் என்று தெரிகிறது. முற்கூறிய இராச ராச நரேந்திரனுக்கும், சோழர் குலப் பெண் ணாகிய அம்மங்கா தேவிக்கும் பிறந்த புதல்வன் முதற் குலோத்துங்கசோழன் என்ற பெயர் சூடிச் சோழசிம்மாசனம் ஏறிப் பெருஞ் சக்கர வர்த்தியாக அரசு புரிந்தான். கலிங்கநாட்டை வென்ற சிறப்பினை அவன் அவைப்புலவரான கவிச்சக்கரவர்த்தி ஜயங்கொண்டார் கலிங்கத் துப்பரணி என்ற சிறந்த நூலாகப் பாடிச் சிறப் பித்தார். அந்நூல், அவன் சிறந்த சாகித்திய கர்த்தா என்றும், அவன் சாகித்தியங்களையெல் லாம் அவனது தேவியான ஏழிசை வல்லபி என்ற அரசி பாடியும், யாழில் இசைத்தும் இசை வளர்த்தான் என்றும் பாடுகிறார். ஏழிசை வல்லபி என்ற அப்பட்டத்தரசியின் பெயர்தான் எத்துணை அற்புதமானது! குலோத் துங்கள் தில்லையையும் அதிகையையும் வழிபட் டுக் கச்சி நகரில் வந்து தங்குகிறான். பரிவாரங்

களுடன் வேட்டையாடப் புறப்படுகிறான். யானை மீது அவன் செல்லும்போது, உடன் ஏழிசை வல்லபி என்ற தேவியும் அமர்ந்திருக் கிறாள்.

வாழி சோழ குலசேகரன் வகுத்த இசையின் மதுர வாரிஎன்ல் ஆகும் இசைமாதா அரிதெனா ஏழுபார் உலகொடு ஏழ்இசை வளர்க்க உரியான் யானைமீது பிரியாது உடனிருந்து வரவே.

இசைமாதாகிய சரசுவதியும் அரிதென்று சொல் லிப் பாராட்டும்படி குலோத்துங்கன் செய்த இசையை ஏழிசை வல்லபி பாடுவாளாம். இது தமிழ்நாடு முழுமையுமே பெருமை கொள்ளத் தக்க செய்தி. மற்றோரிடத்தில், தான்செய்த சாகித்தியத்தைத் தன் எதிரில் தாளமும் சுரமும் பிழையில்லாதபடி பாணர்களைப் பாடச் செய்து அவர்களுக்குப் பொன்னும் யானையும் பரிசிலாகக் கொடுப்பான் என்றும், அவர்கள் பாடிய இசையில் பிழை ஏற்பட்டால் இவன் திருத்துவான் என்றும் கூறுகிறார்.

தாளமும் செலவும் பிழையா வகை
தான் வகுத்தன தன்னதிர் பாடியே
காளமும் களிறும் பெறும் பாணர்தம்
கல்வியில் பிழை கண்டனன் கேட்கவே.

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் சிறப்பாக இசை வழங் கிய காலத்தில் பிறமொழிகளில் முதல் இலக் கியம் தோன்ற ஆரம்பிக்கிறது. இப்பரணிப் பாடல் தோன்றிய காலம் கி. பி. 1105. ஆகவே தெற்கிலிருந்து வந்த சங்கீதம் என்று சோமேச வரன் குறிப்பிட்டது தமிழ் நாட்டுச் சங்கீதம் என்பதில் சிறிதும் அய்யமில்லை. இதையே தான் அவன் கர்நாடக சங்கீதம் என்று குறிப் பிட்டான்.

நாகசுர இசை :

இவ்வாறு காலத்தால் பழம் பெருமை பொருந்திய இந்தச் சங்கீதத்தைத் தமிழ்நாட் டில் சோழமன்னர் போற்றி வளர்த்தார்கள். இராசராச சோழ மன்னன் தஞ்சையின் நான்கு வீதிகளிலும் அவற்றின் எட்டுச் சரகங்களிலும் நானூறு தளிப் பெண்டுகளுக்கு வீடுகள் அமைத் துக் கொடுத்தான். இவர்கள் தமிழ்நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்று இங்கு வந்தவர்கள். எந்த ஊரிலிருந்து வந் தார்கள் என்பது சாசனத்தில் சொல்லப்பட்டுள் ளது. இதனால் நாடெங்கும் பண்ணிசை பரவி யிருந்தமை புலப்படும். இவர்கள் மூலம் தஞ் சையிலும் கோயில்கள் தோறும் சங்கீதம் வளர்ந் தது. தளிப் பெண்டுகளாகிய இவர்கள் இசை பாடினார்கள், நடனமாடினார்கள். இவர்கள் இனத்தில் ஆடவராயுள்ளவர்கள் வாத்தியம் வாசித்தார்கள். அவ்வாத்தியம் நாகசுரம் எனப்பட்டது. இவர்களும் பிற்காலத்தில் மேளக்காரர் எனப்பட்டார்கள். மேளம் என் பது நாகசுரத்திற்கு உடன் அமைந்த பேரொலி யுடைய தாளவாத்தியமாகிய மத்தளம்; தவில் என்றும் சொல்லுகிறோம். இன்று இவர்கள் தங்களை இசைவேளாளர் என்று சொல்லிக் கொள்ளவும் காண்கிறோம். (பயிரை வளர்ப்ப

வர்-வேளாளர், இசைப்பயிரை வளர்ப்பவர்— இசைவேளாளர். இவர்கள் சோழர் காலம் முதலாகத் தமிழ் இசையையும் நடனத்தையும் வளர்த்தார்கள். பெண்கள் ஆடலாலும், பாடலாலும் நாட்டியத்தையும் வாய்மொழிப்பாட்டையும் பண்டைய தமிழ்ப்பண்ணின் பாணியிலேயே நிலைபெறுத்தி அழியாது பாதுகாத்து வந்தார்கள். ஆடவர் மேளக்காரர் என்ற பெயரில் நாகசுரத்தின் மூலம் கோயிலில் சிவலிங்க ரூபமாக எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்குக் காலந்தோறும் தங்கள் இசைப்பணியை நடத்தி வந்தார்கள். சுவாமி சந்நிதியில் நடைபெறும் சோடசோபசாரங்களில் (பதினாறு உபசாரம்) கீதம்-வாய்ப்பாட்டு, வாத்தியம்-நாகசுரம், நிருத்தியம்-தளிப்பெண்டின் நடனம் என இவை அடங்கும். இவர்கள் தனிக்கச்சேரி செய்ததில்லை. தனி வள்ளல்களை நாடிச் செல்வதில்லை. இவர்களுக்கென்று கோயில்களில் விரிவான நிபந்தங்களைச் சோழ மன்னர் ஏற்படுத்தியிருந்தமையால், ஜீவனோபாயத்துக் காகப் பிறரை நாட வேண்டிய கவலை இவர்களுக்கு என்றுமே ஏற்படவில்லை. ஆகவே வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலிருந்து விடுபட்டு என்றுமே கலைக்கென்று தங்களை இவர்கள் அர்ப்பணித்துக் கொள்ள முடிந்தது. இதன் பயனாகப் பண்டைத் தமிழ்ச் சங்கீதமும் நாட்டியமும் புனிதக் கலைகளாகப் பாதுகாக்கப்பெற்றுத் தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்ந்தோங்கி வந்தன. மேளக்காரரில் சிலர் நட்டுவனார் என்ற பெயர் பூண்டு பாடலோடு ஆடற்கலை பயிற்றுபவராகவும் வாழ்ந்து கலையை வளர்த்தார்கள். இவ்விருகலைகளும்—ஆடலுடனும்பாடலும்—பாடல் என்றால் வாய்ப்பாடலும் நாகசுரக்காரர் வாசிப்பும்--தெய்விகக் கலைகளாக வேறெங்குமில்லாதவாறு தமிழ் நாட்டில் ஒங்கி வளர்ந்தன. சோமேசுவரன் முன் காட்டியபடி கருநாடக சங்கீதம் என்றது இந்தச் சங்கீதத்தையே, அதாவது நாகசுரமாகிய குழலில் வாசித்த சங்கீதமும், நட்டுவர்கள் ஆடலுக்காக நிறுத்தி மெல்ல, பலசங்கதிகளோடு சவுக்கமாகப் பாடிய வாய்மொழிச் சங்கீதமுமே. சங்கதி என்று இன்று சொல்வதெல்லாம் நாட்டியத்துக்கென்று ஏற்பட்டதே; சும்மா பாடுகின்ற வாய்மொழிப் பாட்டுக்கு ஏற்பட்டதல்ல; இவை பாட்டில் வருகின்ற அபிநயத்தில் ஓர் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் பலமுறை வெவ்வேறு விதமாகக் கண்ணாலும் கையாலும் மெய்யாலும் செய்து காட்டும் அபிநயம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏற்றவாறு பொருத்தமான இடங்களில் பாடலின் அட்சரங்களை நீட்டிச் சொல்லுதல். நீட்டிச் சொல்வதுபாவத்தை முகத்தாலும், வாயாலும், கையாலும், உடலாலும், கண்ணாலும் பல்வேறு விதமாக அமைத்து விளக்குவதற்காக ஏற்பட்டது. ஒரு சங்கதிக்கு ஒரு வித அபிநயம்; இரண்டாவது சங்கதிக்கு மற்றொரு விதம். இப்படியாக அபிநயங்கள் மேலே மேலே வளரவளர அவற்றுக்கு இடங்கொடுக்க வேண்டிச் சங்கதிகள் வளர்ந்தன. பண்டைத் தமிழகத்தில் தனிச் சங்கீதக் கச்சேரிகள் இல்லை; சங்கதிகளும் இல்லை. தெய்வ சந்நிதியில் நிகழ்ந்த அபிநயத்துக்கென்று வந்ததே சாகித்தியத்தில் சங்கதி போட்டுப் பாடுதல். இந்தச் சங்கதியை

இன்று உணர்ந்தவர்கள் அரியர்.

கீர்த்தனம் என்பதை இசைப்பாட்டு என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் பொதுவாக, கீர்த்தனம் (கீர்த்தனை) சங்கீர்த்தனம், என்றால் இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடுதல் என்பதே பொருள். பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்ற மூன்று உறுப்புகளோடு அமைந்ததே கீர்த்தனம் என்பது இன்றைய பொது வழக்கு. ஆனால் கீர்த்தனம் என்பது புகழுக்குக் காரணமான இசைப்பாட்டு; இம்மூன்று உறுப்புகளும் கொண்டது கிருதி என்று இசைவல்லார் வழங்குவார்கள். கிருதி-செய்யப்பட்டது. இம்மூன்று உறுப்புகளும் அமையச் செய்யப்பட்டது. இதுவே முறையான சங்கீதப் பரிபாஷையினும், கீர்த்தனை என்பதே பொதுவழக்காக இருந்து வருகிறது.

நாகசுர இசையும் கோயில் பண்பாடும் :

நாகசுர இசையால் தமிழருடைய பண்பாடே வளர்ந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் மிகையல்ல. நாகசுரம் சிலப்பதிகாரத்தில் பெருவங்கியம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்ற கருத்தும் உண்டு. இப்பெயர் இதனுடைய அளவைப் பற்றியதல்ல; இதனுடைய பெரிய நாதத்தைப் பற்றியது; கோயில்களிலே நாகசுரம் வாசிப்பதைப் பற்றிப் பல மரபுகள் உள்ளன. மரபுகளே பண்பாட்டைக் காத்து வருகின்றன. மரபுகளுக்குப் பொருள் உண்டு. அப்பொருளானது நிச்சயம் வாழ்க்கையை உயர்த்துவதாகவே இருக்கும். சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுவோம்.

நாகசுர இசை நெடுந்தூரம் வெளியே கேட்கக் கூடியது. கோயிலில் இன்ன இன்ன காலத்தில் இன்ன இன்ன இசைதான் வாசிக்க வேண்டும் என்ற நியதி உண்டு. வெகு தூரத்திலிருந்து அந்த இசையைக் கேட்கும்போது கோயில்களில் இன்ன நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது என்று மக்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள்.

அதிகாலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சி. இதற்குப் பொதுவாகப் பூபாள ராகம் என்பது எல்லாரும் அறிந்தது. இந்த ராகத்தினுடைய அமைப்பே அதிகாலையில் தன்னை நோக்கி வருகின்ற சூரியகிரணத்தை எதிர் கொண்டு தாமரை மலரானது மெல்லத் தன் இதழ்களை விரிப்பது போன்ற உணர்ச்சி தருவதாக அமைந்திருக்கிறது. எப்படி இந்த ராகத்தை அமைக்க முடிந்தது என்பதே இன்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. பூபாளத்தைக் கேட்டு அனுபவித்தவர்களே, தாமரை மலர் இதழ் விரிகின்ற சுகத்தை மனக் கண்ணால் அனுபவிக்க முடியும். தேவாரங்களில் இந்தப் பூபாள ராகம் புறநீர்மைப் பண் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே பரிபாடலில் பண்ணேதிறம் (நேர்திறம்) என்று நாம் காண்பது. பரிபாடலின் காலமாகிய சுமார் 2 ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி, இந்த 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதி வரை இந்தப் பண்ணும் இந்த இராகமும் தமிழர் பண்பாடு எப்படித் தொடர்ந்து வருகிறது என்பதை நமக்கு வியக்கத்தக்க முறையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பூபாளத்தைத் தொடர்ந்து காலையில் கோயிலில் வாசிக்கும் ராகங்கள் ரேவகுப்தி, பவுளி முதலியன.

பிறகு காலைப் பூசை தீபாராதனை நேரத்தில் வாசிப்பவை பிலகரி, தன்யாசி, மலய மாருதம் என்பன. உச்சிக்காலத்தில் வாசித்தற் குரியது. சாந்தியளிக்கின்ற சுகமான மத்திய மாவதி ராகம் (செந்துருத்திப்பண்), சுருட்டி, தேவகாந்தாரி.

மாலைப் பூசை தீபாராதனைக்குரியவை பூர்வி கல்யாணி, கேதார கௌளம், சங்கரா பரணம் முதலியன. இரவில் அடாணா, ஆனந்த பைரவி, யதுகுலகாம்போதி, பைரவி, நீலாம்புரி முதலாயின.

இனி சுவாமி புறப்பாட்டுக்குச் சுவாமியைத் தூக்கி விமானத்தோடு வாரையில் வைப்பதற்கு மல்லாரி பாடுவார்கள். மல்லாரி மிகவும் கம்பீரமான ராகம். நாட்டையும் வாசிப்பதுண்டு. சுவாமி தூக்குதல் கடினமான சிரம வேலை. ஆகவே பல நாகசுரம் பலமேளம்சேர்ந்து கம்பீரமாக ஒலிக்கும்போது ஏற்படுகின்ற கனத்த கம்பீர இசையில் மல்லாரிக்கு என்று மில்லாத ஒரு வீரவுணர்வு பிறக்கிறது. இதன் பயனாய் சுவாமி வாகனம் முதலியன எவ்வளவு கனமாய் இருந்தாலும் கூடுகின்ற மக்கள் அனாயாசமாகத் தூக்கி விடுவார்கள்.

தூக்கியதிலிருந்து வீதிவரும் வரையில் நாட்டை ஆரபி ஸீராகம் வராளி என்பன வாசிப்பார்கள். ஒவ்வொரு வீதியிலும் இன்ன மூலையில் இன்ன ராகம் வாசிப்பது என்ற வரையறை உண்டு. தூரத்திலிருந்து கேட்போர் அக்காலத்தில் இசையுணர்வு பெற்றவர்கள் ஆதலால், இப்போது சுவாமி வீதிக்கு வருகிறார், இன்ன வீதியில் வருகிறார் என்றெல்லாம் நாகசுரத்தைக் கேட்டே சொல்லி விடுவார்கள். சுவாமி பள்ளியறைக்குப் போகும் போது பாடுவது கதவடிப்பாட்டு. இது நீலாம்புரி (மேகராகக் குறிஞ்சி).

மேளம் என்ற சொல் :

இன்று மேளகர்த்தாராகம் என்று சொல்கிறார்கள். இவை ஆதி ராகங்கள். இவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் ஏழு சுரங்களும் உண்டு. இவற்றிலிருந்து சுரங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு பிறந்து வளர்ந்தவை ஜன்யராகங்கள் என்பர்; ஜன்யம் என்றால் பிறந்தது.

மேளம் என்பது தமிழ்ச் சொல். வட சொல் அல்ல. இத் தமிழ்ச் சொல்லுக்குத் தொடர்பான பலபொருள்கள் இருக்கின்றன. மேளக்காரர் என்றால் நாகசுர இசை வாசிக்கும் குலத்தார் என்று பொருள். இதற்கு, மேளமாகிய வாத்தியத்தை அடிப்பவர், தனில் வாசிக்கிறவர் என்ற குறுகலான பொருள் இல்லை. மேளம் என்றாலே நாகசுர இசை என்றுதான் பொருளாகும். நாகசுர இசையானது நாம் அறிந்த வரையில் நால்வரே கொண்ட ஓர் இசைவாணர் குழாம். நாகசுரம்

வாசிக்கின்ற வித்துவான், மேளம் அடிக்கிற வித்துவான், சதிகூட்டுவதற்காக ஒத்து ஊதுகின்றவர், தாளம் போடுகிறவர் ஆகிய நால்வரே கொண்டது இந்தக் குழாம். இந்த நால்வரும் சேர்ந்தே மேளம் என்ற பெயர் பெறுகிறார்கள். (சுருதிக்காக ஒத்து ஊதுவதே மரபு, பெட்டியல்ல.)

மேளமானது பெரிய மேளம், சின்ன மேளம் என்று இரண்டாகச் சொல்லப்பெறும். பெரியமேளம் என்பது மேற்சொன்ன நால்வரும் சேர்ந்து வாசிக்கிற சங்கீதத்துக்குத்தான் பொருந்துகின்ற பெயர். சின்னமேளம் என்பது நாட்டியத்தைக் குறிக்கும்; நாட்டியமாவது நாட்டியம் ஆடுகின்ற கணிகை, கையில் தாளம் ஏந்தி அவளை ஆட்டுவிக்கின்ற நட்டுவனார், தம்பூரா ஏந்தி நாட்டியத்துக்கான சாகித்தியத்தைப் பாடுகின்ற பாடகி ஆகிய மூவரும் சேர்ந்தது. (திமிரி கொடுகொட்டி என்பனவும் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கின.) இதற்குத்தான் சின்னமேளம் என்று பெயர். (புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் அதிகப்படியாகப் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டவை.) ஆகவே பெரியமேளம், சின்னமேளம் என்றால், அளவால் பெரியதான மேளம், அளவால்சிறிதான மேளம் என்பது பொருள் அல்ல; திட்டமாக இவ்விரண்டுக்கும் இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்றே பொருள் ஏற்பட்டு இன்றுவரை சமூகத்தில் விளக்கமாக வழங்கி வருகின்றது. இது கச்சேரி அல்ல; தமிழ் என்று பெயர் வருவதை நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

இங்கு தமிழ் என்று சொல்லாமல் மேளக் கச்சேரி, சதிர்க்கச்சேரி என்று வழங்கும் வழக்கமும் உண்டு. இவைதம் பெயரால் இசை என்றும், நாட்டியம் என்றும் பொருள்படுகின்றன. இங்கு மேளம் என்றாலே இசை என்று பொருளாவது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

ஆனால் பொதுவாக இன்று தெலுங்கையே பிரதானமாக கொண்ட சங்கீத சபைகள் மேளம் என்றால் தமிழ் என்பதை மறைத்து, மேளம் என்ற சொல் வடமொழி என்று காட்ட வலிந்துமுயற்சிசெய்கிறார்கள். மேளம் என்றால், வடமொழியில் பொதுவாகக் கூட்டம்; மீளனம் என்றால் அங்கங்களோடு பொருத்துதல். இவற்றிலிருந்து மேளம் வந்திருக்கக்கூடும் என்பது இந்த அயல்மொழியை ஆதரிக்கும் வித்துவான் களுடைய கூற்று.

பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இந்தக் கூற்றுப் போலி என்பது தெளிவு. மேளம் என்ற சொல்லுக்குத் தொடர்பாகப் பல பொருள்களும் பல தொடர்களும் தமிழில் உள்ளன. மேளம் கட்டுதல் என்ற ஒரு தொடரும் உண்டு. இதன் பொருள் இசைபாடும் வித்துவானும் பக்கவாத்தியங்களும் சபையும் கச்சேரி நடக்கும் இடமும் நன்கு பொருந்தித் திருப்திகரமாய் அமைந்துள்ளன என்பதாகும்.

மேலே நாம் கூறியவற்றால் கர்நாடக இசை, மேளகர்த்தாவில் வரும் மேளம் முதலிய எல்லாமே தமிழ் என்பது நன்கு விளங்கும்.

ஆகவே கர்நாடக சங்கீதம் என்று வழங்குகின்ற உயர்ந்தரக சங்கீதம் பூரணமாய்த் தமிழுக்கே உரியது என்று நன்கு தெளிவாகும். அது தமிழிலிருந்தே வளர்ந்தது, அது தமிழே என்பதும் நன்கு புலப்படும்.

மேளவாத்தியத்தின் பொதுமை :

மேளவாத்தியம் ஊருக்குப் பொதுவானது. நாகசுரத்திலிருந்தும் மேளத்திலிருந்தும் பிறக்கும் நாதம் மிகவும் கம்பீரமான ஓசை உடையது. எங்குப் பாடினாலும் அது தொலைவில் கேட்கும். இன்னும் சொல்லப் போனால் நெடுந்தொலைவிலிருந்து கேட்பதற்கென்றே மேள வாத்திய இசை ஏற்பட்டதோ என்கூட நாம் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதை நன்கு அனுபவித்தவர்கள் அருகிலிருந்து அனுபவிப்பதை விடத் தூரத்திலிருந்து கேட்டால் தான் நன்றாக அனுபவிக்க முடிகிறது என்று சொல்வார்கள். கோயிலுக்குள் வாசிக்கிற இந்தச் சங்கீதம் கோயிலுக்குள் மட்டும் கேட்பதில்லை. சந்நிதியிலும், பிராகாரங்களிலும் வீதிகளிலும் நாகசுர வாத்திய இசை முழங்குகிறது. கோயில் விழாவிலும், நித்திய பூசா காலங்களிலும், முன்னெல்லாம் ஊர்மக்களும் பிறரும் பெருந்திரளாக வந்து குழுமினார்கள். இசையைக் கேட்டு அனுபவித்தார்கள். அனுபவித்தவர்கள், சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையிலுள்ளவர்கள் மாத்திரமல்ல. பாமர மக்களும் கேட்டார்கள். எல்லோருக்கும் நல்ல இசைஞானம் ஓரளவு கைவந்திருந்தது. இசையில் இவர்கள் வித்துவான்கள் அல்லாவிட்டாலும் இசையின் பேதங்களையும், ஒவ்வொரு இராகத்தின் சிறப்புக்களையும் சஞ்சாரங்களையும் சுரவின்னியாசங்களையும் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள். தவிர அக்காலத்தில் தெருக்கூத்தாடியவர்கள் தங்கள் கூத்துக்களில் வசனத்தைக் குறைத்துப் பெரும்பகுதி பாட்டாக ஆக்கியிருந்தார்கள். தெருக்கூத்துகளில் பாமர மக்களைக் கவர்ந்தது கதையல்ல, கதை எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. வசனமல்ல. வசனம் உயிரற்றது. பாட்டுத்தான் உயிருடையதாய்க் காதினவழி உட்புகுந்து இதயத்தை ஆட்கொண்டது. கூத்தில் ஆடியவர்கள் அனைவரும் பாடகர்கள். கோயில் நாகசுரங்களைக் கேட்டதன் பயனாக அவர்கள் எல்லோரும் சங்கீதத்தில் வல்லவர்களாக ஆகியிருந்தார்கள். இந்தச் சங்கீதத்தை அவர்கள் கூத்து மேடையிலிருந்து எல்லோருக்கும் பயிற்றுவித்தார்கள். இவ்வாறாக நாகசுரமானது நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் சிறப்பான இசைக்கலைப் பயிற்சியை அளித்தது. இப்படிப் பார்க்கும் போது நாகசுர வாத்தியமும், நாகசுர இசையும், பொதுமக்களுக்கென்றே ஏற்பட்டவை. கேட்காதவனையும் கூட, தங்களுடைய கம்பீரமான நாதத்தால் இழுத்து வந்து கேட்கச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தன.

ஆனால், சங்கீதக் கச்சேரிகள் என்று ஏற்பட்ட பிறகு, பொதுமக்களுடைய இசை உணர்வு குன்றிப் போக ஆரம்பித்தது. ஒன்று, கச்சேரிகளுக்குக் குறிப்பிட்ட சிலர் மட்டுமே போக முடியும். கோயிலுக்குப் போய் நாகசுரம் கேட்

பது போல இதைக் கேட்க முடியாது. இரண்டு, கச்சேரி சங்கீதம் ஸ்வர ஜாலங்களும் தாளமும் நிரம்பிப் பாவம் குறைந்து விட்டது. பொது மக்கள் அதை ரசிக்க முடிவதில்லை. ஆகவே அதை விரும்பிப் போவதில்லை. மூன்றாவது, அன்னிய மொழிச் சாகித்தியம். இந்த மூன்று காரணங்களாலும் சங்கீதக் கச்சேரிகள் இசையைச் சிலருக்கென்றாக்கிப் பலருக்கு என்றிருந்த நிலையைப் போக்கிவிட்டது.

இசை இலக்கணச் செய்திகள்

இசையிலக்கண நூல்கள் பல இருந்து எப்படியோ இறந்து போயின என்று முன்னே குறிப்பிட்டோம். மற்றும் இசை, இசைத்திறன் பற்றிய செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்திலும், 9-10 நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய திவாகரம், பிங்கலம் என்ற நிகண்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் இசைத்தமிழ் அப்பண்டைக் காலத்தில் எவ்வளவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதை நன்கு புலப்படுத்தும்.

சிலப்பதிகாரத்துக்கு அரும்பதவுரை, அடியார்க்கு நல்லார் விரிவுரை என்ற இரு உரைகள், ஐயர் அவர்களால் அழகுற அச்சிடப்பட்டுள்ளன. முதலாவது, நூல் முழுவதுக்கும் உள்ளது. ஆனால் அது விளக்கவுரையல்ல. அடியார்க்கு நல்லார் உரை கடல்போல விரிந்தது. ஆனால் அது நூலின் முப்பது காதைகளில், 19 ஆம் காதை வரையிலுமே உள்ளது; பிற்பட்ட காதைகளுக்கு இல்லை; அன்றியும் இடையில் இசையைப் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லுகிற ஏழாம் காலதயாகிய கானல்வரிக்குக் கிடைக்கவில்லை; இக்காதை இசைச் செய்திகளை விரிவாய்ச் சொல்வது. இதற்கான உரை இல்லாமற்போனது பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. நாடகத் தமிழ் பற்றிய செய்திகள் இவ்வுரையுள் விரிவாய்க் கிடைக்கின்றன; ஆனால் இசைத் தமிழ் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கவில்லை.

ஆடலை விரித்துக் கூறும் அரங்கேற்றங்கள் காதை என்ற மூன்றாம் காதை உரையில், இசையாசிரியன் அமைதி, கவிஞன் அமைதி, தண்ணுமையோன் அமைதி, குழலோன் அமைதி, யாழாசிரியன் அமைதி, என்ற தலைப்புக்களில் விவரிக்கப்பட்ட செய்திகள் இசைக்குரியவை. இதனால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே ஆடலுக்குரிய பக்கவாத்தியங்கள் குழலும் தண்ணுமையும் யாழும் மட்டுமே என அறிகிறோம். இங்கு யாழின் வகைகள், அவற்றின் உறுப்புக்கள், நரம்புகள், குழல் செய்வதற்கான மரம், பிண்டி, துளையளவு, விரல்கள், ஏழிசையான சரி க ம ப த நி, சட்சம் ரிடபம் முதலான ஏழு, தாளவகை, ஆளத்தி (ஆலாபனம்), பண், முழவு வகைகள் முதலான செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கரடி கத்தினாற் போலும் ஓசையுடைய தண்ணுமை கரடிகை எனப்பெயர் பெறும் என்பது முதலாக, சொல்லப்பட்ட செய்திகள் மிக்க சுவை பொருந்தியன. பண் நோதிறம்—ஆவது நொந்த திறம் என்கிறார்; பின்னால் இது நேர்திறம் என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது. விளரி-இரங்கினார் பாடும் பண். அகநிலை மருதத்

துக்குச் சுரங்கள் எப்படி வரும் என்று விளக்குகிறார். யாழ் செய்யும் மரக்குற்றங்களை இவர் விளக்கியிருப்பது, சிந்தாமணியுள் சீவகன் கூற்றாகக் காணப்படுகிறது. பின்னும் ஊர்காண் காதையுரை, ஆய்ச்சியர் குரவை முதலியவற்றின் உரைகளிலும் மிகுதியான இசைச் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

இனி, திவாகரம், பிங்கலம் என்ற நிகண்டுகளில் கூறப்பட்ட இசைச் செய்திகளை இங்குத் தொகுத்துக் கூறுவோம். இசைப்பாட்டுக்குக் கானம் முதல் காமரப்பாட்டு ஈறாக 12 பெயர்கள். பண் நால்வகை—பாலை குறிஞ்சி மருதம் செவ்வழி என. ஏழு சுரங்களும் கொண்டது பண்: சுரங்கள் குறைந்தால் அதன் பெயர் திறம் (பின்னால் மேளகர்த்தா ராகம் ஜன்யராகம் என்பது போல.) பாலை யாழ்த்திறன் 5; குறிஞ்சி யாழ்த்திறன் 8; மருதயாழ்த்திறன் 4; செவ்வழி யாழ்த்திறன் 4, பெரும்பண் 16; பின்னர் இவ்யாழ்த்திறன் வகைகள்—பாலை யில் 20; குறிஞ்சியில் 32; மருதத்தில் 16; செவ்வழியில் 16. இவற்றைக் கொல்லி, பின் யாழ்த்திறவகை, தாரம், பண் திறம். பையுள், காஞ்சி, படுமலை என; இவற்றின் வகை 103. பின்னர் சில ராகங்களின் மறுபெயர்கள்—நேர் திறம்-துக்கராகம், காந்தார பஞ்சமம்-உறழ்ப்பு, சோமாலகம்-குறுங்கவி, காந்தாரம்-சாரல், நட்பாடை-நைவளம், பழம் பஞ்சரம்-பஞ்சரம், கவ்வாணம் - படுமலை, அநுத்திர பஞ்சமம்-வியர்ப்பு, குறிஞ்சி-அரற்று, செந்துருதி-செந்நிறம். தக்கேசி நவீர் வடுகு-இந்தளம். பாக்கழி-வஞ்சி, சிகண்டி-செய்திறம். சாதாரி-முல்லை. நேர் திறம்-புறநீர்மை என. பின் நால்வகையாழ், ஏழிசை, ஏழ்பாலை, இவற்றின் வன்மை, மென்மை, இவை பழக்கும் வகை, பிறப்பிடம் மாத்திரை என்பன சொல்கிறார். பிறகு ஏழிசைகளின் இசை-வண்டு, கிளி, யானை, குதிரை, குயில், தேனு, ஆடுபோல, இவற்றுக்குரிய எழுத்துக்கள்—ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ என்ற நெடில் ஏழு.)

இசை ஓசையாகத் திவாகரம் சங்கு, மயில் யானை, புரவி, அன்னம், காடை என்று அதிகப் படியாகச் சொல்கிறது. ஏழிசையின் மணம் - மெளவல், முல்லை, கடம்பு, வஞ்சி, நெய்தல், தாமரை, புன்னை. சுவை-பால், தேன், கிழான் (சந்தனம்), நெய், ஏலம், வாழை, மாதுளங்களி. யாழுக்கிறைவர் - விசுவாமித்திரன், இயமன், அங்கி, சந்திரன், சூரியன், கவுதமன், காசிய பன். இவையொத்த பின்னும் பல எண்ணற்ற செய்திகள். ராகங்கள் என்று ஏழு-தக்கராகம், துக்கராகம், பழந்தக்கராகம், நட்பராகம், சின்னராகம், கங்குன்ன ராகம், நிருபதுங்க ராகம் என்றும் சொல்கிறார். பின்னுங் கொல்லி, வராளி, குறிஞ்சி, பஞ்சமம், தக்கேசி, இந்தளம் என்பவற்றின் வகைகளையும், வேறு 26 பண் பெயர்களையும் திவாகரம் சொல்கிறது.

இவை யாவும் அக்காலத்தே இசைத்தமிழ் பற்றி அன்று இருந்த விரிவான செய்திகளை உணர்த்துகின்றன. நிகண்டாசிரியர் இலக்கணம் சொல்வது அவர் வேலையல்ல. சொற்களை

மட்டுமே அவர் சொல்கிறார். இவற்றால் இலக்கணங்களும், அவை பற்றிய நூல்களும் அத்துணை விரிவாய் இருந்தன என்று நாம் யூகிக்க முடியும். அவை யாவும் எப்படியோ இறந்து போய் விட்டன. ஏழு சுரங்களுக்குரிய சுவை, மணம், அதிதேவதை முதலியன கூறியிருப்பது பெருஞ்சிறப்பு. இப்படியே இவற்றையடுத்த காலத்தில் பாட்டியல் நூல்களில், யாப்பு வகைகளுக்கும் இவற்றைப் பொருத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். இவை யாவும் அக்காலத் தமிழ்மரபு என்பதை நாம் உணர வேண்டும். இம்மரபுகள் மறைந்து போகவே, வடமொழியாளர் யாவும் வடமொழியில் எழுதி வைக்கத் தலைப்பட்டனர்.

இசை இலக்கண நூல்கள்

இந்தக் கர்நாடக சங்கீதத்துக்குப் பலர் இலக்கணம் செய்திருக்கிறார்கள். இலக்கணம் செய்தார்கள் என்றால் அந்தச் சங்கீதத்தைப் படைத்தார்கள், புதியதாக உண்டு பண்ணினார்கள் என்று சொல்வது அறியாமை. நாரதர் சங்கீத மகரந்தம் செய்தார். காச்மீரத்திலிருந்து வந்த சாரங்க தேவர் (1210-1247) சங்கீத ரத்தினாகரம் என்ற நூலைச் செய்தார். 21.8.1550ல் சுரமேள கலாநிதி எழுதப்பட்டது. தல்லபாக்கம் அன்னமாசாரியர் (1424-1503) இக்காலக் கிருதிகளையெல்லாம் தெலுங்கு மொழியில் செய்தார். கர்நாடக சங்கீதத்துக்குப் பிதாமகர் என்று இன்று உள்ளோர் கொண்டாடுகின்ற புரந்தரதாசர் (1480-1544) பாடல்களை எழுதி வைத்தார்; அவருக்குக் கீர்த்தன அமைப்புத் தெரியாது என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். பிற்காலத்தில்தான் புரந்தரதாசர் பாடல்களைக் கீர்த்தனமாக்கினார்கள். 17ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ரகுநாத நாயக்கனின் குருவாக விளங்கிய கோவிந்த தீட்சிதர் அரசியல் துறையில் பெருங் காரியங்களைச் செய்தவர். அவர் செய்த நூல் சங்கீத சுதா. அவர் ஐம்பது ராகங்களைக் கூறுகிறார். அவருடைய இரண்டாம் புதல்வரான வேங்கடமகி என்பவர் தஞ்சை விசயராகவநாயக்கர் அவையில் பிரசித்தியோடு வாழ்ந்தார். அவர் 1660ல் சதுர்த்தண்டிப் பிரகாசிகா என்ற இசை இலக்கண நூல் செய்தார். இவையெல்லாம் இசையிலக்கணம் வளர்ந்த வரலாறுகள்.

ஒன்று சிறப்பாய்க் கருதுதற்குரியது. கோவிந்ததீட்சிதரும் வேங்கடமகியும் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் எல்லாம் நன்கு வளம் பெற்றிருந்த நாகசுரக் கலையின் சாரமான இசை அமுதத்தைப் பருகி அந்த அமுதம் பொங்கித் ததும்பி வழிந்த புண்ணிய விசேடத்தால் இசை இலக்கணம் செய்தார்கள். கோவிந்த தீட்சிதருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் கற்சிலைகள் பட்டிச்சுரம் கோயிலில் பண்டைக் காலத்திலேயே அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. இவர்கள் வடமொழியில் இசை இலக்கணம் செய்ததன் உண்மைக் காரணம், அன்று அகில இந்தியாவிலும் எல்லாக் கலைகளுக்கும் உரிய பொது மொழியாக வடமொழி இருந்தது. அதனால் சோதிடம் வானசாஸ்திரம்

திரம் வைத்தியம் சிற்பசாஸ்திரம் கணித சாஸ் திரம் கஜ சாஸ்திரம் அசுவ சாஸ்திரம் முதலிய துறைகளிலெல்லாம் வல்லவர்கள் வடமொழியிலேயே தங்கள் இலக்கண நுல் களைச் செய்ததுபோல, இந்த ஆன்றோரும் வடமொழியிலேயே தங்கள் இலக்கண நுல் களைச் செய்தார்கள்.

அவர்கள் செய்த இலக்கணத்துக்குரிய இலக்கியம்-சங்கீதம் எங்கிருந்தது, எதைப் பார்த்துச் செய்தார்கள் என்றால், தமிழ்நாட் டில் இருந்தது, இதைப் பார்த்துச் செய்தார் கள். கருநாடக சங்கீதம் என்று மட்டும் பெயர் கொடுத்த இந்தச் சங்கீதம் வடநாட் டில் இல்லை என்பது வெளிப்படை. அன்றி அங்கு இசைத் தொடர்பு விட்டுப் போயிற்று. சமஸ்கிருதத்திலும் இல்லை. சமஸ்கிருதத்தில் சுரசங்கீதம் இருக்கத்தகுமேயன்றி, பாவசங் கீதம் இருப்பதற்கில்லை. பாவம் என்பது பேச்சு வழக்கில்தான் வரமுடியும். தொல் காப்பியர் தம் தமிழ்மொழி இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தைச் செய்தபோது செய்யுள் வழக்கு, உலகியல் வழக்கு என்ற இரண்டையும் ஆராய்ந்து செய்தார் என்று அதன் சிறப்புப் பாயிரம் சொல்கிறது. உலகியல் வழக்குத்தான் இசைத்துறையில் பாவசங்கீதம். தமிழ் மொழி ஒன்றில்தான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்புடைய சங்கீதம் இருந்தது, பண்கள் இருந்தன. சம்பந்தர் காலத்திலும் பின் சோழ சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக் காலத்திலும் இசைத் தமிழாகிய பண்பாடுதல் போற்றி வளர்க்கப் பட்டது.

நாகசுரக்காரர் யார் ஆண்டாலும் யார் வீழ்ந்தாலும் கவலையின்றிச் சோழ மன்னர் கோயில்கள் மூலம் தங்களுக்கு அமைத் துத் தந்த நிலையான ஆதரவின் துணை கொண்டு பண்ணிசையைக் காப்பாற்றி வந்திருக் கிறார்கள். இவர்களுடைய இசை இல்லா விட்டால் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயரே தோன்ற வழியில்லை. இலக்கணம் செய்த மேற்காட்டிய ஆசிரியர் அனைவரும் பண் களுக்கிருந்த பண்டைப் பெயர்களைக் கை விட்டுக் காலப்போக்குக்கு ஏற்பப் புதிதாய் ஆடம்பரத் தொனியுடைய பல பெயர் களை வடமொழியில் அமைத்து விட்டார்கள். புதுப் பெயர் காரணமாக, சரக்கின், அதாவது இசையின் பழமை மாறிவிடாது, பெயர் புதியதே அன்றி, இசை பழையதுதான்.

வடமொழி ஏன் ?

மற்றொன்றையும் இங்கு நினைவு கூர லாம். தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களை ஒருங் கமைத்து, அவற்றின் கட்டிடச் சிற்பம், திரு வருவச் சிற்பம், வழிபாட்டுநெறி ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடுத்த எண்ணிய தமிழ்ச் சான்றோர் இவற்றுக்கான விதிகளையெல்லாம் சாஸ்திர மாகச் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதி வைத்தார் கள். இவையாவும் ஆகமம் என்ற பெயரில் வழங்கின. இவை கடல்போல் பரந்த நூற் பரப்புடையவை. சைவ மூலாகமம் 28, உபா

கமம் 207 என்பது வழக்கு. இவை முழுமை யும் இன்று கிடைக்கவில்லை, பெரும்பகுதி மறைந்துவிட்டது. ஒரு பகுதிதான் கிடைக் கிறது. சிறு பகுதி அச்சாகியுள்ளது. ஆன் றோர் இந் நூல்களை எழுதிய காலம் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை இருக்கும். ஆகமங்கள் வேதம் போன்ற பிரதானமுடையவை என்று ஆன்றோர் கூறுவார்கள். அவர்கள் சமஸ் கிருதத்தில் எழுதிய ஒரே காரணம் தங்கள் நூல்கள் இந்தியா முழுமைக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற சிறந்த ஒருமைப்பாட்டு உணர் வேயாகும். செய்தோர் அனைவரும் தமிழ்ச் சான்றோர் என்பதை மறக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் அவர்கள் எழுதிய இலக்கணங் களுக்கு இலக்கியமாக இன்று திகழ்பவை தமிழ் நாட்டுக் கோயில் கட்டிடக் கலையும், தமிழ் நாட்டுக் கோயில் சிற்பக்கலையும், தமிழ் நாட்டுக் கோயில் வழிபாட்டுக் கலையுமே யாகும். இந்தியாவில் இந்த மூன்று கலை களும் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே சிறப்பாய் உள் ளன. பிற பகுதிகளில் இவ்வளவு சிறப்பாக இக்கலைகள் இல்லை. ஆகவே இவ்வடமொழிச் சாத்திரங்கள் பிறந்தது தமிழகம், செய்தோர் தமிழர் என்று சொல்வது எல்லாவகையிலும் பொருந்தும்.

சங்கீதக்கலையும் இது போன்றதே. சங் கீதக்கலை செய்தோர் அனைவரும் தமிழ் நாட்டுச் சங்கீதக் கலைகளைப் பார்த்துத்தான் இலக்கணம் செய்தார்கள். இந்த ஒரு நிலப் பகுதியில்தான் இந்தக் கலை கி.மு. பல நூறா ண்டுகள் முன் தொடங்கி, இலக்கணம் செய் தவர்கள் காலம் வரையில் தொடர்பு அறாமல் வந்திருக்கிறது. பண்டைக்காலம், இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழ்ப் பாகுபாடு, தொல்காப்பியக் குறிப்புக்கள், சங்க நூல்கள், பரிபாடல், யாழ் என்ற சிறப்பான இசைக் கருவியின் பெருக்கம், ஞானசம்பந்தர் வளர்த்த இசை, அதற்குத் தாளம், பக்கவாத்தியம், பாணரின் ஆடல் பாடல் சிறப்பு, இராஜ ராசன் தேவாரங்களை வெளிப்படுத்தியமை, திருஎருக்கத்தம்புலியூர் பாணர்குலத்துப்பெண் அவற்றிற்கு இசை அமைத்தமை, திருவிசைப் பாப்பாடல்கள், இசைவாணர் வரலாற்றைச் சேக்கிழார்பாடியமை, பின்னர் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி தெரிந்து சொல்கின்ற இசைச் செய்திகள், அருணகிரிநாதர்பெருவெள்ளப் பிர வாகம்போல் பெருக்கெடுத்து ஓடச்செய்த திருப்புகழ்ச் சந்தப்பாக்கள் என்றெல்லாம், குறைந்தது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இந்த இசைத்தமிழ் வளர்ச்சியைத் தொடர்பு குன்றாமல் பார்க்கின்றோம். இவ்வளவும் இசைத்தமிழ். இதற்குத்தான் கர்நாடகச் சங் கீதம் என்ற பெயர் சொல்லிப் பிற்காலத்தவர் இலக்கணம் செய்தார்கள். எனவே இங்கு நாம் சொல்வது கர்நாடக சங்கீதம் தமிழ் மக்களு டைய சொத்து. தமிழ் இசை வாணரே அதைப் பிறருக்கு விநியோகித்தார்கள். தமிழரிடம் பெற்றவர்கள் அதைக் கோலாகலமாகக் கொண் டாடுகின்றார்கள். அவர்கள் கொண்டாடுவ தால் அது இசைத்தமிழ் அல்ல என்று ஆகி விடாது.

பாவ சங்கீதம்

சங்கீதத்துக்கு ராகமும் தாளமும் எல்வளவு முக்கியமோ அவற்றை விடப் பலமடங்கு முக்கியமானது பாவம். சாகித்தியமே இல்லாத சங்கீதம் என்றால் அது எல்லோரும் அனுபவிக்கலாம்; அதற்கு மொழி இல்லை. அதில் நெஞ்சம் உருகும் என்பதிலும் தடை இல்லை. ஆனால் அது கொஞ்சநேரம்தான். அது நிலைத்திருக்கவேண்டுமானால் பாடுகின்றவன் மொழியின் துணையை நாடுகின்றான். அம்மொழியானது பாடுவோனுக்கும் தாய்மொழியாக இருக்க வேண்டும், கேட்போனுக்கும் தாய்மொழியாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் பாட்டினுடைய பாவத்துக்குள் பாடகன் புகுந்து தன் இசைத்திறமையால் உண்மை உணர்ச்சியோடு இசைக்க முடியும். அப்போது தான்கேட்பவனும், மொழிகாட்டுகிற உணர்ச்சியிலும் இசை காட்டுகிற பாவத்திலும் கரைந்துருகி ஒன்றாக முடியும். நாம் இப்போது, பேசுகிற சங்கீதம் உயர்ந்த பாவசங்கீதம்; வெறும் சுரங்களின் ஜாலவித்தையல்ல, இன்று மலிந்து வருகின்ற டப்பாக் கூச்சலும் அல்ல. நம்முடைய நோக்கம் உள்ளம் ஒன்றி உருகுதல், பரவசம் அடைதல், தான் இசைமயமாக ஆதல். இது எப்போது சாத்தியம்? பாட்டு, தாய்மொழியில் இருந்தால்தான் சாத்தியம். ஆகவே தான் மிக உயர்ந்த தெய்வசங்கீதம் தாய்மொழியில் தான் இசைக்க முடியும் என்று பக்குவம் வந்த ஆன்றோர் சொல்வார்கள்.

இதை ஒட்டி இரண்டு பெரியோருடைய கூற்றுக்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஒருவர் பெருங்கவிஞர் ரவீந்திரநாத தாகூர். 'அனுபவிக்கச்சிறந்தது தாய்மொழியில் உள்ள கவிதை' என்பது அவருடைய பெரிய சித்தாந்தம் ஆகும். அவர் சொல்வார்: "ஒருவன் தன்னுடைய தாய்மொழி அல்லாத அன்னிய மொழியில் ஒரு கவியின் இதயத்தை உணர முயல்வது, ஒரு காதலன் தன்னோடு ஊடி இருக்கின்ற காதலியின் புன்முறுவலைப் பெறவேண்டி வக்கீலுக்கு வக்காலத்துக் கொடுக்கின்ற கணக்குத்தான்". இதற்குப் பொருள் விளக்கம் தேவையில்லை.

மற்றொரு சம்பவம். 1946இல் வினோபா பாவே அவர்கள் சென்னையில் தங்கியிருந்த போது அன்பர் சிலர் டி.கே.சி. அவர்களை அழைத்துச் சென்று இருவரையும் சந்திக்கச் செய்தார்கள். டி.கே.சி. அவர்கள் வினோபாவுக்குக் கம்பராமாயணம், திருவாசகம் முதலிய நூல்களின் கவிதைச் சிறப்புக்களை யெல்லாம் எடுத்துரைத்துவிட்டுக் கடைசியில் திருக்குறளின் சிறப்பைச் சில பாடல்கள் மூலம் எடுத்து விளக்கிக் கொண்டு வந்தார். அவருடைய விளக்கத்தில் ஆழ்ந்து மனம் பற்றிய வினோபா கேட்டார்.

"திருக்குறளை மூலத்திலேயே படித்து நன்றாக நான் சுவைப்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?"

தயங்காமல் டி. கே. சி. யின் பதில் வந்தது: "அடுத்த பிறப்பில் ஒரு தமிழனாய்ப் பிறக்க வேண்டும்!" கேட்ட அனைவரும் திடுக்கிட்டார்கள். இதன் கருத்தாவது, தாய்மொழி

யில் இருந்தால்தான் கவிதையைச் சுவைக்க முடியும் என்பது. அதுபோலவே தாய்மொழியில் இருந்தால்தான் சாகித்தியத்தோடு சேர்ந்து வருகின்ற இசையையும் பூரணமாய்ச் சுவைக்க முடியும் என்பது.

மீண்டும் சொல்வதானால், சாகித்தியம் இல்லாமல் பாடும்போது மொழி வேண்டியதில்லை. ராகத்தை அனுபவிக்கலாம். ஆனால் சாகித்தியம் என்று வந்தால் அது அவரவர் தாய்மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இதில் சந்தேகத்துக்கோ, விவாதத்துக்கோ, ஆராய்ச்சிக்கோ இடமில்லை. இது ஸ்படிகம் போல் தெள்ளத்தெளிகின்ற உண்மை.

ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் கூறலாம். திருமதி கே. பி. சுந்தரம்பாள் பாடுவதைக் கேட்க இன்றும் மக்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் கூடுகிறார்கள். வெள்ளுடையும், நரைத்த தலையும் அவ்வம்மையாரைப் பார்த்தால் அவ்வைப் பாட்டிபோலவே இருக்கும். கணீரென்ற குரல். பிரக்காரவை சங்கதி ஒன்றுக்கும் குறைவில்லை. பாடுவதெல்லாம் முருகன் புகழே. அப்புகழில் அவர் தம்மையே பறிகொடுத்துத் தம் உள்ளத்தைக் குழைத்துப் பாடும்போது பாமர மக்களும் பெருந்திரளாக அவரோடு கரைந்து உருகுகிறார்கள். இது இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு அதிசயங்களில் ஒன்று. இதற்கு இணைவேறு இல்லை. இதற்குக் காரணம் இவருடைய சங்கீதம் முழுமையும் பாவ சங்கீதமாயிருப்பது.

தியாகையர்:

இப்படிச் சொன்னால் கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு விரோதம் அல்லது தியாகராச சுவாமி களுக்குத் துரோகம் என்று பொருள் ஆகாது. இந்தக் கருத்தை யாராவது முழுமையாக ஆதரிப்பார்கள் என்றால் முதல் ஆதரவாளர் தியாகராச சுவாமிகளாகத்தான் இருப்பார். தியாகையர் திருவாரூரில் பிறந்தவர் என்று சொல்கிறார்கள். எப்பேர்ப்பட்ட இடம்! தமிழர்கலைக்கெல்லாம் ராஜதானி அல்லவா? அவர் பெயரே, திருவாரூரில் அஜபாநடனம் கொண்டிருக்கின்ற தியாகேசப் பெருமானின் திருப்பெயரல்லவா? அவர் திருவையாற்றில் வளர்ந்தார். அங்கே ஓடுகின்ற காவேரித் தண்ணீரைத் தான் குடித்தார். அங்குப் பயிரான அரிசியில் செய்த திருவையாற்று அன்னத்தைத் தான் புகித்தார். அங்குத் தவழ்ந்து வந்த மெல்லிய தென்றலைத்தான் அனுபவித்தார். திருவையாறு அப்பருக்குக் கயிலாயக் காட்சி அளித்த இடம். 'அங்கு எந்த நேரமும் கோவ்வளையார் கூத்தாடுகிறார்கள்: கோயிலிலே வலம் வந்த மடவார்கள் நடமாட முழுவதிர மழை என்று அஞ்சிச் சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகில் பார்க்கின்ற இடம்': இன்னும் என்ன?

காந்தாரம் இசையமைத்துக் காரிகையார் பண்பாடக் கவினார் வீதித் தேந்தாமென் றரங்கேறிச் சேயிழையார் நடமாடுந் திருவை யாதே.

இக்காட்சிகளையும் தியாகையர் கண்டார். ஆனால் அவர் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டவன் இராமன். தெய்வம் ஒன்றே. அது பலருக்குப் பல வடிவங்களில் காட்சியளிக்கிறது. இவருக்கு இராமனாகக் காட்சியளித்தது. தமது பக்திப் பெருக்கினால் இராமன் கருணைக்குப் பாத்திரமாகி, சரஸ்வதியின் கடைச்சுழம் பெற்றார். பக்தி பரவசத்தினால் இராமன் மீது ஏராளமான சாகித்தியங்களைப் பொழிந்தார். ஆனால் அவர் வீட்டில் பேசியது தெலுங்கு. இராமப் பிரம்மத்தின் புதல்வரான தியாகையர் தெலுங்கு நாட்டுக்குப் போனதில்லை. தெலுங்குப் பாட்டைக் கேட்டதில்லை. கேட்டதெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப் பாட்டு. தமிழ்ச் சங்கீதம், ஆறு காலங்களிலும் கோயில் நாகசுர வாத்திய இசை, தேவார இசை அவ்வளவே. அவருக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சங்கீத வித்துவான் களுடைய இசையையும் அவர் கேட்டிருந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை. அவற்றையெல்லாம் தம்முடைய இராம பக்தியோடு சேர்த்துக் குழைத்தபோது அது அவருடைய தாய்மொழியான தெலுங்கில் இசைப்பாட்டாக வெளிவந்தது. பக்திவெள்ளம் தாய் மொழியாகத் தான் வெளிப்படும். அன்னியமொழியில் வெளிப்படாது. அவருடைய பக்தி அவருடைய பாட்டுக்களுக்கு ஒப்பற்ற இசை உருவம் கொடுத்தது.

திருஞானசம்பந்தர் புலவர் பள்ளியில் தமிழ் படிக்கவில்லை; சங்கீதக் கல்லூரியில் இசை பயிலவில்லை. அவர் குடித்த ஞானப் பாலின் அருள் விசேடத்தால் முன் எப்போதும் கண்டிராத சித்திரக் கவிகளும், பண்களுமாக அருள்மாரி பொழிந்தார். அவர் தாய்மொழி தமிழ். ஆகவே தமிழில் பாடினார். அருள் வசப்பட்டிருந்த தியாகையர் தாய்மொழி தெலுங்கு. ஆகவே இவர் தெலுங்கில் பாடினார்.

மும்மூர்த்திகள் :

தியாகையர் வாழ்ந்த காலம் (1767-1847). இவரோடு சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துசாமி தீட்சிதர் என்ற இருவரையும் சேர்த்துக் கர்நாடக சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று இன்றைய இசைவாணர் போற்றுகின்றார்கள். மூவரும் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள். சாஸ்திரிகள் காலம் 1762-1827. இவர் தெலுங்கில் பல உருப்படிகள் செய்தார் என்பர். தமிழிலும் சில செய்திருக்கிறார். இவர் தியாகையரைத் தம் காலத்தில் அறிந்து அவரோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார். முத்துசுவாமி தீட்சிதர் காலம் 1776-1835. இவர் தணிகை முருகன் அருள் பெற்றவர். இவர் பாடல்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருதம். சில மட்டும் தெலுங்கு. சைவமும், வைணவமும் பேதமின்றிப் பாடுபவர். இவர் சுத்தகர்நாடக சங்கீதத்தில் இந்துஸ்தானி இசையையும், மேல்நாட்டு இசையையும் கலந்து விட்டார் என்று ஆன்றோர் சொல்வார்கள்.

தீட்சிதர் குறித்த ஒரு செய்தி இங்கு அறியத்தக்கது. அவர் சங்கீதம் கற்றதெல்லாம்

கோயில் நாகசுரக்காரரிடமே. அவருடைய மாணாக்கர் யாவரும் மேளக்காரரே. அவருடைய கிருதிகள் யாவும் திருப்பாம்புரம் சுவாமிநாத பிள்ளையின் தந்தையான திருப்பாம்புரம் நடராச சுந்தரம் பிள்ளையிடமிருந்தே கிடைக்கப் பெற்று வெளிவந்தன.

இந்த மூவரையும் கர்நாடக சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று வழங்குகிறார்கள். விழாக் கொண்டாடுகின்றார்கள். நாமும் அவ்வாறே அவர்களைப் போற்றத் தயார், சிறப்புச் செய்யவும் தயார். எவ்விதத் தடையும் இல்லை.

ஆனால் ஒன்று. இம் மூவருடைய சங்கீதமும் அன்னிய மொழிகளில்தான். தெலுங்கு அன்னியமொழி. சமஸ்கிருதம் நம்முடைய மொழியாயினும், பாமர மக்களுக்கும், படித்தோரில் பெரும்பான்மையோருக்கும் விளங்காத மொழி. ஆகவே இவர்களுடைய சங்கீதம் வாழ்க்கையில், சமூகத்தில், மேல்நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாய் இருந்து வந்திருக்கிறது. கீழ்நிலைக்கு இறங்கி வரவில்லை. ஆகவே இன்றைய பொது வாழ்க்கையில் இவர்களுடைய கலை பெரும்பான்மையான மக்களுக்குப் பயன்படவில்லை. ஜனநாயக ஆட்சி நிலவுகின்ற இன்றைய உலகில் இந்த நிலை நிலைக்க முடியுமா? தவிர இன்றைய டப்பாச் சங்கீதம் பிறந்து வளர்ந்ததற்குக் காரணம் இவர்களுடைய மேல்மட்டச் சங்கீதம் எல்லோர்க்கும் பயன்படாமல் போனமையே. பொதுமக்களில் இளைஞராய் உள்ளோர், இது புரட்சிக் காலமாதலால், 'இந்தச் சங்கீதம் நமக்கு வேண்டாம்' என்று ஒதுக்கி டப்பாவைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

மற்றொரு கருத்தும் இங்குச் சொல்லத்தகும். தியாகையருடைய தெலுங்கை, ஆந்திரர் தெலுங்கு என்று ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. காரணம் இது தமிழ்நாட்டுத் தெலுங்கு, அசல் தெலுங்கல்ல. இச்செய்தியும் தியாகையருடைய சங்கீதம் தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதமே, கருநாடக சங்கீதம் என்று சொன்ன போதிலும் அது இசைத் தமிழே என்பதை உணர்த்தும்.

ஆதி மும்மூர்த்திகள் :

ஆனால் இந்த மூவருக்கும் முன்னதாக, தமிழாகிய தாய்மொழியிலேயே சிறந்த பாவ சங்கீதம் பாடிய மேலான இசைவாணர் சிலர் சிறந்த கர்நாடக சங்கீதப் பாடல்களைப் பாடி வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் மேற்சொன்ன மும்மூர்த்திகளுக்கும் காலத்தால் அதிகமும் முற்பட்டவர்கள். மூவரும் பக்தியால் உந்தப் பட்டவர்கள். மூவரும் தெய்வங்களின் மீது எண்ணற்ற பதங்களையும் கீர்த்தனங்களையும் பாடியிருக்கிறார்கள். அவை உண்மையிலேயே பக்திப் பெருக்கால் விளைந்தவை. அவர்களுடைய பர்டல்களில் சில மட்டும் சபைகளில் பாடவும், ஆடவும் இன்றும் பயன்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் தமிழிலேயே பாடியமையால் சபைகளில் அவர்கள் பாடல்களைப் பாவத்தோடு நன்கு பாடும்போது, பாமர மக்கள், இளைஞர் உள்பட மெய்ம்மறந்த நிலையில் பரவசத்தோடு அனுபவிக்கிறார்கள்.

அவர்களாவார், சீகாழி முத்துத் தாண்டவர் (சுமார் 1600), தில்லைவிடங்கன் மாரி முத்தாப் பிள்ளை (1712-1787), சீகாழி அருணாசலக் கவிராயர் (1711-1779). இவர்கள் மூவரும் முற்கூறிய கர்நாடக இசைவாணருக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர்கள். அவர்கள் மூவரும் சோழநாட்டில் பிரபலமாய் இருந்த இம்மூவருடைய இசையையும் கேட்டு நன்கு சுவைத்திருப்பார்கள். முத்துத்தாண்டவர் நடராசப் பெருமானுக்கென்றே கீர்த்தனங்களும், பதங்களும் பாடியும், பரதநாட்டியத்துக்கேற்ற பதங்களும் பாடியும், மாணிக்க வாசகர் முக்தி பெற்ற ஆனிமா மகத்தில் நடராசப் பெருமானின் குஞ்சித பாதத்தில் சேர்ந்தார். அவர் பாடியவற்றுள் அனேகம் பிரசித்தம். அவற்றுள்

தெருவில் வாரானோ— என்னைச் சற்றே
திரும்பிப் பாரானோ

என்ற கமாஸ் ராகத்தில் எழுந்த பதத்தை வீணை தனம்மானின் மகள் திருமதி ஜயம்மாள் பாட, அவர் பேத்தி திருமதி பாலசரஸ்வதி ஆட, கண்டும், கேட்டும் மெய்ம்மறந்து புளகாங்கிதம் அடையாத ரசிகர்கள் இல்லை, பண்டிதரும் இல்லை. பாமரரும் இல்லை; அதை ஒத்தவைகளே மாரிமுத்தாப்பிள்ளை பாடிய,

காலைத்தூக்கி நின்றாரும் தெய்வமே-எனைக்
கைதூக்கி ஆள் தெய்வமே.

என்ற கீர்த்தனமும்,

ஆரோ இவர் ஆரோ-என்ன
பேரோ அறியேனே

என்று திருமதி சுப்புலக்ஷ்மி பாடிப் பிரசித்தியடைந்த அருணாசலக் கவிராயர் கீர்த்தனங்களும். இவர்களைத் தமிழ் இசை பாடியவர்கள் என்று இக்காலத்தார் சொல்வது பொருத்தமல்ல. இவர்களைக் கர்நாடக சங்கீதத்தின் ஆதி மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்வதுதான் எல்லாவிதத்திலும் பொருந்தும். இந்தப் பெயரால் இவர்களைத் தமிழ் நாடெங்கும் போற்றிக் கொண்டாடி விழாக்கள் எடுத்து, இவர்கள் பாடல்களை எங்கும் பயிற்றிப் பாடச் செய்வதும், பிரசாரம் செய்வதும் உண்மையிலேயே கர்நாடக சங்கீதத்துக்குச் செய்யும் உண்மையான தொண்டுகளில் ஒன்றாகும்.

முடிவுரை :

இதுவரை கூறிய கருத்துக்களை இங்குத் தொகுத்துச் சில சொற்களால் கூறுவோம். இசை என்பது முத்தமிழ் என்பதில் ஒரு பகுதி. தமிழ் தோன்றிய காலந் தொடங்கி இசைக்குச் சிறப்பு இருந்தது. தொடர்பாக இசைத்தமிழ் வளர்ந்தும் வந்துள்ளது. தேவாரம் பாடினோர் தமிழ்ப் பண்களைப் பெரிதும் போற்றி வளர்த்தார்கள். தொடக்க காலத்தில் ஆடலும் பாடலுமே தொழிலாக இருந்த பாணர், தேவாரப் பண்களைப் பாடி வந்து சோழ மன்னர்களால் பெருஞ் சிறப்பும் செல்வமும் பெற்று, இசைத் தமிழையும் நாட்டியத்தையும் நிரம்பப் வளர்த்தார்கள்.

இவ்வளர்ச்சிக்கு உரிய இடம் கோயிலாகவே இருந்தது. அது காரணமாக இசைப் பயிற்சி பாமர மக்களிடமும் நிரம்பப் பரவியிருந்தது. கோயிலில் பாடியவர் மேளக்காரர் எனப்பட்டனர். நாகசுர வாத்தியம் பொது மக்களுடைய அநுபவத்துக்கென்றே ஏற்பட்டது. பண்டைக் காலத்திலேயே சில இலக்கண நூல்கள் தமிழில் எழுதப் பெற்றிருந்தன. ஆனால் காலப் போக்கில் அழிந்து போயின. பிற்காலத்தில் இவ்விசைத் தமிழுக்குக் கர்நாடக சங்கீதம் என்று பெயர் கொடுத்து வடமொழியாளர் புதிதாக வடமொழியில் இலக்கணம் செய்தார்கள். செய்தபின் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பல இசைவாணர் வடமொழியிலும் தெலுங்கிலும் புதிய கீர்த்தனங்கள் இயற்றத் தொடங்கினார்கள். இவற்றைப் பயின்றவர்கள் இசைத் தமிழ் வேறு, கர்நாடக சங்கீதம் வேறு என்ற தவறான உணர்வு கொண்டார்கள். அவ்விசைவாணருக்குக்காலத்தால்முற்பட்டவர்களாய்ச் சில தமிழ் இசைவாணர் தமிழிலேயே கீர்த்தனம் பாடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காட்டிய வழியிலும், மேளக்காரர் வளர்த்த வழியிலும் தான், தமிழ்நாட்டில் தெலுங்குக் கீர்த்தனங்களும் வடமொழிக் கீர்த்தனங்களும் தோன்றின.

ஒரு பேருண்மையை நாம் மனத்தில் இருத்த வேண்டும். இலக்கியமோ சமயமோ கலையோ எதுவாயினும், சமூகத்தில் சிலருக்கு மட்டுமே உரியதாக வைத்து வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறவரையில் அதற்கு உண்மை வளர்ச்சி இருக்காது. காலகதியில் அது அழியத் தொடங்கிவிடும். ஆனால் அதையே எல்லா மக்களுக்கும் உரியதாக்கி அபிவிருத்தி செய்தால் அது நின்று நிலவும். இதற்காகக் கலையின் தரத்தைத் தாழ்த்த வேண்டும் என்று யாரும் நினைக்க மாட்டார்கள். நாமும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. தரம் உயர்வாய்த்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அதே சமயம் பொதுமக்களையும் போய்ப் பற்ற வேண்டும். உயர்ந்த கலை பொது மக்களைத் தன்னிடத்து ஈடுபடுத்த முடியாது என்று சொல்லும் வாதம் பொருந்தாது. தியாகையர் சங்கீதம் உயர்ந்ததென்றால், அது மொழியால் உயர்ந்ததல்ல. இசைத் தன்மையாலும் பக்தியாலும் உயர்ந்தது. இதை மறுக்க முடியாது. தியாகையருடைய சங்கீதம் வளர்ந்தது என்றால், அவருக்குப் பின் அவருடைய மாணாக்கர் அதை வளர்த்தார்கள். அது பரவிற்று. ஆனால் உண்மையில் அவருக்கும் அவர் போன்றவருக்கும் வழிகாட்டியாக முத்துத்தாண்டவர், அவருக்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்திருக்கிறார். இசைத் தன்மையிலோ பக்தியிலோ இவர் அவருக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்தவரல்ல. அவர் ராமநாம செபம் என்றால் இவர் பஞ்சாட்சர செபம். இவருடைய சங்கீதத்தைச் சீடர் இருந்து வளர்க்கவில்லை. இது ஒன்றே குறை. மற்றப் படி இதைப்போன்ற பாவசங்கீதம் தமிழுலகுக்கு வேறு இல்லை. ஏனெனில் இது தமிழனுடைய தாய்மொழியான தமிழில் இதயம் உருகிப்பொழியப்பெற்றது. இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்னே இது எங்கும் பாடப்பெற்றது. முத்துத் தாண்டவருடைய பரதநாட்டியப் பாடல்களான

‘தெருவில் வாரானோ’ என்பது முதலான பல, இன்னும் மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு வருவது எல்லாரும் நன்கறிந்த செய்தி.

தில்லைவிடங்கள் மாரிமுத்தாப்பிள்ளையும், சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரும், தியாகையருக்கு இரண்டு தலைமுறைகள் முன்னேவாழ்ந்தவர்கள். சிவாலய மேளக்காரர் இசையோடு இம்மூவர் பாடிய கீர்த்தனங்களையும் பதங்களையும் கேட்டே தியாகையர், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துசாமி தீட்சிதர் ஆகிய மும்மூர்த்திகளின் இசை உருவெடுத்தது என்று சொல்வது உண்மைக்கு மாறு ஆகாது. காலம் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியும் இறுதியுமாகும். எங்கும் தமிழ்வேள்வம் தவிர வேறு இசை இல்லை. தெலுங்குச் சங்கீதம் இல்லை. வீசிய காற்றெல்லாம் இசைத் தமிழே வீசிற்று. திருவாரூரிலும் வீசிற்று, திருவையாற்றிலும் வீசிற்று. தியாகையராகிய பரமபக்தர் இக் காற்றை நுகர்ந்து தம் பக்தியில் இதைக் குழைத்துத் தம் தாய்மொழியாகிய தெலுங்கில் வார்த்தார்.

ஆகையால் நாம் தியாகையருக்கு மரியாதைசெலுத்தும்போது, அவருக்கு வழிகாட்டி.

களாக இருந்த இசைத்தமிழ்வாணரையும் நாம் நினைவு கூர்வோமாக. தியாகையர் முதலியோர் கர்நாடக சங்கீதத்தின் முதல் மும்மூர்த்திகள் என்றால், இவர்களுக்கு முன் வழங்கிய கர்நாடக சங்கீதம் பாடி வழிகாட்டியவர்கள் கர்நாடக சங்கீத ஆதி மும்மூர்த்திகள் என்று போற்றுவதில் என்ன தடை?

அமாவாசைகளிலும் சிராத்த தினங்களிலும் நாம் நம் முன்னோரை நினைவு கூர்ந்து அவர்களுக்குப் பிரீதியாகத் தர்ப்பணம் செய்கிறோம். பிதா மட்டுமல்ல. பிதா மகர், பிரபிதாமகர் முதலியோருக்கும் செய்கிறோம். அப்படியே இசைத்துறையில் தியாகையர் போன்றோரை நம் பிதா நிலையில் கொண்டுள்ளோம். இதே துறையில் பிதாமகரும் பிரபிதாமகரும் ஆன அருணாசலக் கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை, முத்துத்தாண்டவர் ஆகியோரையும் பிதாமகர், பிரபிதாமகர் நிலையில் நாம் கொண்டாடுவோம்.

இம் மும்மூர்த்திகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இசைப் பணியையும் இனி விரிவாய்ப் பார்ப்போம்.

(தொடரும்)

R. RAJU,
Dy Commissioner H.Qrs.
(Retired)
HR&CE Administration Dept

திருவாசக மாட்சி

“காலத்தால் வாடிக் கழியாது; பன்னலமார்
சீலத்தாற் குன்றாச் சுவைதிகழும்;—ஏலத்தான்
ஊட்டிப் பசிபெருக்கும்”*; ஓங்குதிரு வாசகநூல்
மாட்சிக் கிணையுண்டோ? மற்று.

—தமிழாக்கம் : ந. ரா. முருகவேள்.

* “Age Cannot wither her; nor custom stale
Her infinite variety; Other women cloy
The appetites they feed; but she makes hungry
Where most she satisfies”

—William Shakespeare,
Antony and Cleopatra, II, II, 243-48

பழனிமலைக் கந்தசுவாமி

கலித்துறை மாலை

திரு. க. சுப்பிரமணிய அய்யர், B.A., & திரு. மு. கோ. இராமன்,

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,

திருவான்மியூர், சென்னை-600 041.

சுரு. க. சுப்பிரமணிய அய்யர், B.A., & திரு. மு. கோ. இராமன்,

(முற்றொடர்ச்சி)

(23)

காதார் விழியவர் மாமால மோகக் கடற்படிந்து
சாதான துன்பத்தி னுக்கிட னாகத் தளருமெனை
ஆதார மாகவந் தஞ்சலென் றுண்டரு ளாறுமுக
மாதா பிதாவும் நீயே பழனி மலைக்கந்தனே.

(24)

ஆசார மொன்று மறியேனல் லோரை யடுத்தறி
யேன் கூசாம னின்னடி யாரோ டிணங்கிலன் கோதில்
தேனார் தேசாரும் மங்கையர் மோகத்தை நீக்கிலன் சித்தம்
வைத்து மாசான தைத்தவிர்த் தாள்வாய் பழனி மலைக்
கந்தனே.

(25)

தாங்கிய கொங்கைமின் னார்மயல்மேவித் தயங்கு
மெனைப் பூங்கழன் வாழ்வளித் தாள்வதென் றேவெழிற்
பொற்றளிரை ஓங்கிய நாநுனி நீட்டிப் பறித்துய ரும்பர்மணி
வாங்கிய மாக்கள் பசிதீர் பழனி மலைக்கந்தனே.

(26)

பொல்லாத மூடனென் றுலுநின் பாதம் புகல்பவ
னென்(று) எல்லாருங் கண்டனர் நீயரு ளாவிடி. நென்றனுக்
கோர் சொல்லா னதுமிலை யுன்றனக் கேபழி தோயுமலை
வல்லாள னேயுவந் தாள்வாய் பழனி மலைக்கந்தனே

(27)

காசணி வார்முலை யானைத் தழும்பு கதித்திலங்கிப்
பேசருந் தோள்க ளழருங் கருணைப் பிறப்பிடமாந்
தேசமர் கண்க ளழரு முகங்களின் சீருமலர்
வாச வடிவுடன் வந்தாள் பழனி மலைக்கந்தனே.

(28)

காரார் பொழிலின் றலைமே னிறைந்த கடியலராஞ்
சீரார் தடாகத்தின் றேறல் குடித்துயர் செங்கதி
ரோன் தேரார் பரிகள்விண் டாவுநின் பாதச் செயலளித்
தாள் வாரார் வளமை சிறக்கும் பழனி மலைக்கந்தனே.

(29)

தந்தா ளருளொரு நான்முகன் பூவிழிச் சம்புமலர்ச்
கொந்தா டருக்கிறை யாவரும் போற்றுங் கொடும்
பணியு வந்தாகங் கௌவிநின் றுடல் செயாப்பரி வாகனனே
மந்தா கினிதன் புதல்வா பழனி மலைக்கந்தனே.

(30)

அப்புநீர் வேணியன் றன்சுத னேநின் னடியிணை
மேல் முப்பது பாவெ னலங்கலன் பாக மொழிகின்றதைச்
செப்பிய பேருடன் கேட்கின்ற பேர்க்குஞ் சிறப்
பருள்வாய் மைப்புயல் மேவும் பொழில்குழ் பழனி மலைக்கந்
தனே.

முற்றும்

பாடல் முதற்குறிப்பு அகராதி.

எண் - செய்யுள் எண்.

அடன்மேவு	16	சீதரன்	11
அப்பணி	30	சொல்லாரு	14
ஆசாரமொன்று	24	தந்தாளருள்	29
ஆணிக்கனகத்தின்	17	தம்பலமோவிதழ்	10
கங்கையுந்	1	தாங்கிய கொங்கை	25
கண்டன	12	திருக்காவி	3
கல்லாது	6	தென்றமிழ்	9
கல்லாலின்	19	நந்தனன்	22
கன்றால்	4	நேரார்	7
காசணி	27	பண்டாக்கை	8
காதார்	23	பணியே	21
காரார் பொழில்	28	பந்தனவார்முலை	20
கூவிளம்	5	பலவானவரும்	18
கொலை மாதுயர	13	பொல்லாத	26
சலசத்தினை காப்பு		பொற்பாருங்	15
சினைக்காவலன்	2		

தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியங்களில் மாலை என்பதும் ஒன்றாகும். இறைவனுக்குப் பூமாலை சூட்டி அலங்கரித்து வழிபடுவதுபோலப் பா மாலை சூட்டி வழிபடுவது மரபாகும். 'தொடுக்குங் கடவுட் பழம் பாடற்றொடை' எனக் குமரகுருபரர் பாமாலைகளைக் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ ஆண்டாளும் சங்கத் தமிழ் மாலை என்றே கூறுகின்றார். அந்தாதி மாலை, என்பது பாக்களின் அந்தமும், ஆதியும் ஒன்றாக இணைந்து தொகுக்கப் பெற்றதாகும்; இரட்டை மணி மாலை, நான் மணி மாலை, நவமணி மாலை, எனப் பலவகைப் பாடல்கள் அந்தாதி யாக விரவி வரப் பாடுவதும் ஒரு முறையாகும். ஒரே மகுடத்தைக் கொண்டு 100 பாடல்களால் மாலைகள் யாக்கப் படுவதுண்டு. சிவப்பிரகாசர் இயற்றிய சோணசைல மாலை, மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களியற்றிய அகிலாண்ட நாயகி மாலை, இரால் பகதூர் தணிகைமணி டாக்டர் வ.சு. செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள் பாடிய தணிகை நாயகன் மாலை, என்ற நூல்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தவை. முப்பது பாடல்களிலும் மாலை அமைவதுண்டு. வித்துவான் தியாகராசச் செட்டியார் இயற்றிய செந்தின் மாலை 30 பாடல்கள் கொண்டது. திருவையாற்றுத் தர்ம சம்வர்த்தனி மாலையும் 30 பாடல்கள் கொண்டதே. இந்தப் பழனிக் கந்தசாமி மாலையும் இவ்வாறே அமையப் பெற்றுள்ளது.

திருமுருகனின் ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்றாகும் பெருமை வாய்ந்த தலம் பழனியாகும். இங்கே முருகப் பெருமான் அடியார்களிடம் தன் அதிசய அற்புதத் திருவருளைக் காட்டி ஆட்கொள்ளும் சிறப்புள்ளதால் 'அதிசயம் அனேகம் உற்ற பழனி' என அருணகிரியார் பாடியுள்ளார்.

பழம் நீ என்பதன் திரிபு பழனி எனப் புராணம் கூறுகின்றது. சிவபெருமானும் அம்மையும் பழம் நீ ஆக இருக்கையில் வேறுபழம் உனக்கெதற்கு என அன்புடன் கூறியமையால், அவர்கள் உரைத்த பழம் நீ என்ற தொடரே பழனியாயிற்று. திருவும், காமதேனுவலும், சூரியனும் பூசித்தமையால் திருஆவிநன்குடி என்ற பெயரும் இத்தலத்திற்குண்டு. சித்தன்வாழ்வு என்றும் இத்தலம் கூறப் பெறுகின்றது.

ஆவியர் என்னும் குலத்தினர், தமக்குத் தலைநகராகக் கொண்டமையால், ஆவிநன்குடி ஆக இத்தலப் பெயர் அமையக்காரணம் என்பர். இதனாலேயே ஆவி வைகும் இடம் வைகாவியூர் என்றும் இப்பதி கூறப் பெற்று அதுவே வைகாலூர், வையாவிபுரி எனவும் அழைக்கப் பெறலாயிற்று. கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய பேகனின் முழுப்பெயர் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன். வையாவி நாடு வைகாலூர் நாடாகத் திரிந்து சேரர் கொங்கு வைகாலூர் நன்னாடு என்று அருணகிரியாரால் கூறப் பெற்றுள்ளது. பழனி என்ற

பெயர் சங்ககால இலக்கியங்களில் இடம் பெறவில்லை.

பொதினி என்ற பெயரே பிற்காலத்தில் பழனி ஆகியிருக்கக் கூடும். ஆவியர் குடிக்குரிய பொதினி எனச் சங்கப் பாடல்களில் வருகின்றது.

நெடுவேள் ஆவி, அறுகோட்டி யானைப் பொதினி எனவும், நெடுவேள் ஆவி, பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி எனவும் அகநானூற்றில் மாமூலர் பாடலில் காணப் பெறுகின்றது.

சங்க காலமுதலே சிறந்த முருகத் தலமாகிய பழனியில், பழனி ஆண்டவனைப் போற்றிப் பணிந்து அடியார்கள் அவ்வப்போது பாடியுள்ளனர். அவ்விதம் எழுந்த பாடல்களில் பல நூல்கள் புத்தக வடிவில் வந்துள்ளன. இன்னும் அச்சவாகனமேறாத நூல்களும் உள்ளன.

செந்தமிழன்னைக்குப் புத்துயிரூட்டிப் பல அணிகளைத் தேடித் துருவி மெருகேற்றி அளித்த மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே சாமிநாதையரவர்கள் தாம் தமிழைத் தேட எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் தொகுத்த பல நூல்கள் அவர் பெயரால் இலகும் நூல் நிலையத்தில் கோயில் கொண்டுள்ளன. அவற்றில் இதுவரை அச்சாகாதவையும், ஏட்டுச் சுவடி வடிவிலும், காகிதப் பிரதி வடிவிலும் உள்ளன. காலப் போக்கில் அவை கறையானுக்கும், கிருமிகளுக்கும் இரையாகாமல் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதைக் கருதி அவ்வப்போது வரும் தமிழ், மாத, வார இதழ்களில் வெளியிட எண்ணிப் பிரதி செய்து தெரிந்தவரை குறிப்புரை எழுதி வருகின்றோம். அவ்விதம் மேற்கொண்ட சிறு முயற்சியே இந்தச் சிறு நூலாகும்

இந்த நூலின் ஆசிரியர். பெயர், காலம், ஊர் முதலிய விவரங்கள் தெரியவில்லை. பாக்கள் எளிமையும், பக்தியும் கொண்டு பொலிகின்றன.

இந்த நூலில் சிவபெருமானை அப்பணி வேணியன் (30), கல்லாலின் கீழிருந்தோர் நால்வருக்கும் கருதரிய நல்லாரண நுட்பம் ஓதிய தேவு (19). கங்கையுந் தும்பையும் கொன்றையும் தூவெண் கதிரெருக்குந், திங்கனும் சூடிய சங்கரனார் (1) நிசாசரர் குல வாசிரியனையுண்டோன்(18), பணியே அரைக்கசைக்கும்பரன் (21) புரமெரியூட்டும் பற்காட்டும் நிருமலன்(7) மாணிக்கக் கூத்தன்(17), எனவும் திருமாலை ஆணிக்கனகத்தின் அம்பரத்தான்(17), கன்றால் விளவெறிந்தோன் (40), சீதரன் (11), பூக்கணன் (15), பூவிழி (29), எனவும் பிரமனை நான்முகன்(29) பூவிலன்(11) விதி (15) அயன்(2) எனவும் இந்திரனை ஆக்கை நோக்கினான்(8), ஆயிரநேத்திரன்(11) நிலவாரணன் (18) வாசவன் (14) எனவும் அகத்திய முனிவரை, தமிழ் செப்புமுனி (20) தென்றமிழ் ஆக்குந்தவத்தோன் (9) எனவும்

வள்ளியம்மையை, நேரிழை (2) பொன்றாழ் திதலை வளர் வள்ளி (4) பந்தன வார்முலையாள் (20), கணியே உயிர்க்கும் மலர் சூடிய வள் (21) எனவும் தேவயானைப் பிராட்டியாரை நன்று கொள்யானை (9) பூந்தனயானை (19) காசணி வார்முலையானை (27), எனவும் மயிலை ஆடல் செயாப்பரி (29), நடஞ்செய்பரி (16), எனவும் முருகப் பிரானை, ஆறுமுக (23) கடம்பார்புய (1,9) கணியானோய் (2), எனவும் தேசிக (1), பன்னிருதோள (14, 19) மந்தாகினி புதல்வா (29) மந்தர மாது புதல்வா (20) மல்லாருந்தோள (6), மலைமாதருளங் குமரன் (13) மலைவல்லாளன் (26), வள்ளிமோகா (7,18), அன்பெனுங்கண்மணி (21), கார்த்திகைநாட் குன்றா முலையருந்துங் குமரா (4), ஞானத்துவசத்தன் (16) பாலகந்தன் (21) எனவும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பழனி மலையின் சிறப்பை, மண்டலம் யாவும் புகழும் பழனி (12) எனவும், எழிற் பொற்றளிரை ஒங்கிய நாநுனி நீட்டிப் பறித்துயர் உம்பர்மணி வாங்கிய மாக்கள் பசிதீர் பழனி (25) எனவும், மங்குல் தவழும் பழனி (1) எனவும் மருக்காவிரியும் வளம்சேர் பழனி (3) எனவும், பொழில் சூழ் பழனி (5) எனவும் வண்டாடு செம்பொழில் சூழும் பழனி (8) எனவும் வம்பவிழ் பூம் பொழில் (10) எனவும், மாதிரமோங்கு சசியூர் பழனி (11) எனவும் மண்டலம் யாவும் புகழும் பழனி (12) எனவும், விண்டோய் முடியாரும் பழனி (21) எனவும், வாரார் வளமை சிறக்கும் பழனி (28) எனவும், மைப்புயல் மேவும் பொழில் சூழ் பழனி (30) எனவும், கற்பனை நயம்பொலிய, பழனிமலைக் காரார் பொழிலின் தலைமேல் நிறைந்த வாசனைமிக்க மலர்களாகிய தடாகத்தில் மதுவைச் சூரியனுடைய தேர்ப்பரிகள் குடித்து அம்மயக்கத்தில் ஆகாயத்தில் தாவும் சிறப்பமைந்த பழனி எனவும் (28) கூறியுள்ளார்.

பெண்கள் மயக்கத்தின் மூழ்கி அவதிப்படுவதினின்றும் உய்ய அருளவேண்டும் என்ற கருத்தைக் காதார் விழியவர் மாமால் மோகக் கடற்படிந்து சாதான துன்பத்தினுக்கிடனாகத் தளருமெனை ஆதாரமாக வந்து அஞ்சலென்றாண்டருள் (23) எனவும் தேசாரும் மங்கையர் மோகத்தை நீக்கிலன் சித்தம்வைத் தாள்வாய் (24), எனவும் தாங்கிய கொங்கைமின்னார் மயல் மேவித் தயங்கு மெனைப் பூங்கழல் வாழ்வளித்தாள்வ தென்றோ எனவும் கூறியுள்ளார். கூவிளம் (5), மாமாலம் (25), வந்திகள் (22) என்ற அருஞ்சொற்களும் நூலில் வந்துள்ளன.

சிவபெருமான் திரிபுரத்தைச் சிரித்து எரித்த செய்தியைப் புரம் எரியூட்டும் பற்காட்டும் நிருமலன் என நயம்படக் கூறியுள்ளார்.

எளிமையும், நயமும் பொருந்திய இச்சிறு நூல் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையார் நூல் நிலையத்தில் சார்பில் பாதுகாக்கப் பெறவும், சந்தர்ப்பம் போல வெளியிடவும் கருதிக் குறிப்புரையும், சிறு முக

வுரையும் எழுதியுள்ளேன். குறிப்புரையை முற்றும் பார்த்து உடனிருந்து செப்பம் செய்து உதவிய தில்லித் தமிழ்ச் சங்கம் திரு. எஸ். சீறிவாச அய்யரவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இது போன்ற பல வாய்ப்புக்களை அளிக்கத் தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன். நூலைப் படிக்கும் அன்பர்கள் நூலாசிரியர் பற்றிய விவரங்கள் தெரியவரின் அவற்றையும் குறிப்புரையில் ஏதேனும் மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டியிருப்பின் அவைகளையும் நூல் நிலையத்துக்கு எழுதினால் அடுத்த பதிப்பில் அவைகளை நன்றியோடு சேர்த்துக் கொள்ள உதவும்.

குறிப்புரை :

காப்பு

சலசம்-தாமரை; ஆனனம்-முகம்; கொடி-கொடிபோன்ற அம்பிகை; உதரக் கலசம்-கலசம் போன்ற வயிறு; ஆள்கரன்-ஆளும் திருக்கையையுடைய விநாயகன்; குலசக்கரம்-திரளான மலைபோன்ற; சக்கரச் சொல்-பெருமை வாய்ந்த சொற்கள்; புயங்கட்கு அணிமாலையைக் கூற வாக்கணுக்கக் கண்பார்த்தருள் என்க.

1. கங்கைநதி, தும்பைப்பூ, கொன்றை மலர்; தூ வெண்கதிர்-பரிசுத்தமான வெள் ஒளியை வீசும் எருக்கு (வெள்ளெருக்கு) திங்கள் இவைகளை அணிந்த சங்கரன். தேசிகன் - குரு; இங்கிதம் - இனிமை; மது - தேன்; கடம்பார்புய - கடப்பமாலையைணிந்த தோளை உடையவனே; மங்குல் - மேகம்.
2. சினைகாவலன் - சிருட்டித் தொழிற் கதிபதியாகிய; கணப்போது-நொடிப் போது; நேரிழையார் - வள்ளிப் பிராட்டியார்; மனைக்கு - இருப்பிடத்துக்கு. ஆவலாய்-விருப்பமுற்று; கணி - வேங்கைமரம்.
3. திருக்காவி - அழகிய குவளைமலர், இங்குகண்கள்; குமிண் - திரண்ட; மட்டு-தேன்; கஞ்சம் - தாமரை, இங்கு முகம்; செய்யிற - சிவந்த; முருக்கு - முள்ளு முருங்கை; ஆவி வாட்டும் - உயிரைத் துன்புறுத்தும். கோங்கு - முள் இலவம் பூ, இவண் இதழ்; தருக்கா - மரங்கள் செறிந்த சோலை; மரு - வாசனை; கா - சோலைகளில்.
4. கன்றால் விளவெறிந்தோன் - திருமால்; கார்த்திகை நாள் - கார்த்திகை நட்சத்திரமாதர்; பொன் தாழ்த்தலை - தேமல்; 'பொன்னுரைக்குந் திதலையார்' திருமுருகாற்றுப் படை: மன்று ஆம் மறைத்துணை - அம்பிகை
5. கூவிளம் - கற்பாஷாணம் என்னும் விஷம்; பூ - பூத்த; போதமும் அற்றே - அறிவிழந்தே; இளம் - இளையோன்; சீரிலன்-

சிறப்பில்லாதவன். மாஅலங்கு ஆர்பொழில் - மாமரங்கள் பொருந்தி விளங்கும் சோலைகள்.

6. கல்லாது கற்றவர் - பிறரிடம் சென்று கல்லாமல் இறைவனருளாற் கற்றவர்கள். அஃதுமிலா என்பதில் ஆய்தம் உயிர்போலொலித்து நிரையாகியது. வில் - ஒளி; போதம் - அறிவு; மல் ஆருதோள் - வலிமை பொருந்திய தோள்.
7. நேரார் - பகைவர்; புரம் - திரிபுரம்; எரி யூட்டும் பற்காட்டல் - சிரித்து எரித்தல்; பாராரை - பராரை, பருத்த அரையினை யுடைய வேங்கைமரம் 'பராரை மராஅத்து' திருமுருகாற்றுப் படை.
8. ஆக்கை - உடம்பெல்லாம்; நோக்கினான் - கண்களையுடைய இந்திரன்; நிகளம் - சங்கிலி.
9. தென்தமிழ் ஆக்குந் தவத்தோன் - அகத்தியன்; கள் - தேன்; வார் - ஒழுகும்; கடம் பார்புய - கடம்பமாலையணிந்த திருத்தோளா!; யானை - தேவயானை; மன்றல் குழல் - வாசனை மிகுந்த கூந்தலையுடைய வள்ளியை.
- 10 இதழ் தம்பலம், முகம் சந்திரன், கூந்தல் பைம்பொழில், முலை மலை என்று பெண்கள் பால் அன்பு அணுகாமல். வம்பு-வாசனை
11. சீதரன் - திருமால்; பூவிலன் - பிரமன்; ஆயிரநேத்திரன் - இந்திரன், தேவர்கள் கண நாதர்கள் போற்றும் பதாம்புய நாயன் - சிவபெருமான்; மாதிரம்-வரிவில். சசி-சந்திரன்;
12. கண்டு - கற்கண்டு; மதாசலம் - யானை; கம் - தலை; அத்தகக் கொங்கை - அந்தத் தன்மை வாய்ந்த தனம்.
13. கொலை மாதுயரக் கடல் - உயிரை வாங்கும் துன்பக் கடல், வஞ்சக் கொடியவர்கள், தலை வாயிலிற் சென்றும், மாது பற்றிய வாயிலிற் சென்றும் தளர்ந்தும் நிதம் உலை - வருந்தும்; மாதுளம்-பெண்கள் பால் மனம்; வெள்கி - வெட்கப்பட்டு; மலை மாது - பார்வதி.
14. மூவகைப் பூ - நீர்ப்பூ, கோட்டுப்பூ, கொடிப் பூ; தேன் சொரிந்த மலர்-மலர் போன்ற முகத்தை; கொடியவர் - கொடி போன்ற அரம்பை முதலியோர்; சல்லாபம் - சம்பாஷணை; வாசவற்கு - இந்திரனுக்கு; மல் - வலிமை.
15. பொற்பு - அழகு; ஆலம் - ஆலகால விடம்; பூக்கண்ணன்-தாமரைக் கண்ணன்(திருமால்) விதி - பிரமன்; சொற்பால் - வரம்; அளித்

தவன் - சிவபெருமான்; வல்பாவிய - சூதாடுங்காயைப் போன்ற.

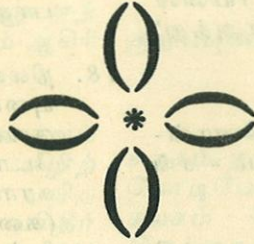
16. அடல்மேவும் - பகைபொருந்திய; அல்-இருள்; சுடர் - ஒளி; ஞானத்துசம் - ஞானக் கொடி; நடஞ்செய்பரி - ஆடும் பரி, மயில். உலகத்தோர்க்கு முன்னால் (வைகறைப்போதில்) எழுந்து இருள்களையும் ஞாயிறு வருவதை அறிவிக்கும் சேவல்.
17. ஆணிக்கனகத்தின் அம்பரம் - பீதாம்பரம். ஆழி - சக்கரம்; பாணிக்கண் - கையில்; மலரா - புஷ்பம் என்ன; நயனம்;- விழி; பற்றி - பறித்து; கதிர்பதம் - ஒளிரும் திருப்பாதங்களில்; சீர்மாணிக்கக் கூத்தன்-சிவன்.
18. நிலவாரணன் - நிலவும் அய்ராவதத்தை யுடைய இந்திரன்; நிசாசரர் - அரக்கர்கள்; குலவாசிரியன் - சுக்கராசாரியர்; உண்டோன்; - சிவபெருமான் ஒரு முறை சுக்கராசாரியரை வயிற்றிடை அடக்கினார் (கலைக்களஞ்சியம்) வலவா - வல்லவனே; வள்ளிமோகா - வள்ளி நாயகியார் பால் மோகங் கொண்டவனே, "வள்ளிபதம் பணியும் தணியா வதி மோக", கந்தரனுபூதி
19. ஆரணநுட்பம்- மறைப் பொருள் நுண்மை. தேவு அருள் நாயகன் - சிவபெருமான் அருளிய தலைவன்; வில் - ஒளி; பூந்தனம்- புஷ்பங்கள் சேர்ந்த கொங்கை, அழகிய ஸ்தனம் எனலும் ஆம்; யானை - தேவயானை;
20. பந்துஅன - பந்தைப் போன்ற; வார்முலை யாள் - வள்ளி; அகம் - உள்ளம்; தேறி - தெளிந்து; தமிழ் செப்பு முனி - அகத்தியர்; அந்தமில்ஞானம்-அழிவற்ற மெய்ஞ்ஞானம். மந்தர மாது - மலைமகள், பார்வதி.
21. பணி - பாம்பு; பாலகந்தன் - இளமுருகன்; கணி - வேங்கை; மலர் - புஷ்பம்; சூடிய வள் - வள்ளி; அன்பெனும் கண்மணி - அன்பாகிய கண்ணின் மணி போன்றவன்.
22. வெந் - முதுகு; வழிவந்திடு - வழிந்துவரு; செம்புனல் - இரத்தம்; வந்திகள் - மலடிகள், (வீணர்); இப்பாடலிற் குறிப்பிட்ட ஞ்ள வரலாறு தெரிய வில்லை. சிவ பராக்கிரமத்தில் இரத்த பிட்சை ஏற்ற வரலாறு ஒன்று வருகின்றது.
23. மாமாலம் - மாய்மாலம், சாகசம்; சாதான - சாவு அது ஆன;
24. ஆசாரம் - நன்னடை; கோதில் தேனர் - குற்றமற்ற தேன் போன்ற இனியவர்கள்;
25. மாக்கள் - விலங்குகள்;
26. நிற்பாதம் புகல்பவன் - உன் பதப் புகழை விடாமற் சொல்பவன்; மலைவல்லாளனே - மலைகளை உடையவனே;

27. காசணி வார்முலை - ஆபரணங்களை அணிந்துள்ள தனம்; 'காசலம்பு முலை' கம்பபால. ஆற். 1; தேசு - ஒளி;

28. கார் ஆர் - கருமை பொருந்திய; மேகங்கள் சூழ்ந்த எனலும் ஆம்; கடியலர் - வாசனை மலர்கள்; தேறல்-மது, தேன். செங்கதிரோன் - சூரியன். தேர் ஆர்பரி-தேர்க்குதிரைகள்; வார்-உயர்ச்சி. உம்பர் எழில் பொன் தளிரை ஓங்கிய நாநுனி நீட்டிப்பறித்து மாக்கள் பசிதீர் பழனி மலை என்க.

29. தந்து ஆள்-சிருட்டித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட; நான் முகன் - பிரமன்; பூவிழி - தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால்; சம்பு-சிவபெருமான்; தரு - கற்பகதரு; இறை இந்திரன்; கொடும்பணி - கொடிய பாம்பு; ஆகம் - உடல்; ஆடல் செயாப்பரி-ஆடும் பரி - மயில். மந்தாகினி - கங்கை;

30. அப்பு - நீர், கங்கை; வேணியன் - சடையுடைய சிவபெருமான்; சுதன் - புதல்வன்; என் - என்னும்; அலங்கல் - மாலை; மைப்புயல் - கரிய மேகம்;

தேய்வம் தேளிமின்! தேளிந்தோர்ப் பேணுமின்!

“கடவுள் ஒருவர் உண்டு என நம்புங்கள்; அங்ஙனம் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என உணர்ந்த சான்றோர்களைப் போற்றுங்கள்!” என்பது, சிலப்பதிகாரத்தில் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் அறிவுறுத்தும் சீரிய கருத்தாகும். இதற்கு அரண் செய்யும் வகையில், உலகப் பெரும்புகழ் பெற்ற அறிவியல் அறிஞரும், மனவியல்நூற் பேராசிரியரும் ஆகிய கார்ல் கஸ்டாவ் ஜங் என்பவர் கூறியுள்ள பின்வரும் கருத்துக்கள், நாம் நம் உள்ளத்திற் பதித்துக் கொள்ளுதற்குரியனவாகும்:

“இருள் செறிந்த இந்த அணுயுகத்தில், உள்ளத்துக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கின்ற ஒருவகை அச்சத்துடன், மனிதன் தனக்கு வழிகாட்டும் ஒரு வான்பொருளைப் பெற முயன்று கொண்டிருக்கின்றான். உணர்ந்தோ அல்லது உணராமலோ, அவன் மீண்டும் கடவுளைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கின்றான். மக்கள் அதனைக் கடவுள் என்றோ அல்லது பேய் என்றோ, எவ்வகையிலாயினும் அழைத்துக் கொள்ளட்டும்! அது ஒரு மேலான ஒப்புயர்வற்ற பேராற்றல் என்பதனை மட்டும், அவர்கள் நன்கினிது உணர்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் உணர்ந்து கொண்டு விடுவார்களாயின், அவர்கள் அதற்கு வழங்கும் பெயர்களைப் பற்றி, யான் பொருட்படுத்தவில்லை.

கடவுள் என்பது, நம் வாழ்க்கையை ஊடுருவி நின்று இயக்கி வருகின்ற ஒரு பேராற்றலைத் தவிர, வேறு பிறிதன்று. ஒவ்வொரு நாளும் நீங்கள் கடவுளை அனுபவித்து உணர முடியும். இது வரையில் யான் என் வாழ்க்கை அநுபவங்களிலும், நூல்களிலும் இருந்து கற்றுக் கொண்டிருப்பன அனைத்தும், கடவுள் ஒருவர் இருக்கின்றார் என்பதில் அசையாத ஒரு பெரும் நம்பிக்கையைக் கொள்வதற்குப் படிப்படியே—முறைமுறையே—என்னை அழைத்துச் செல்வனவாய், எனக்கு வழிகாட்டி உதவி புரிந்துள்ளன. நான் அறிந்திருப்பனவற்றில் மட்டுமே, யான் நம்பிக்கை கொள்கின்றேன்; ஆதலின் வெறும் நம்பிக்கை கொள்ளுதலை, அது புறக்கணிக்கின்றது. ஆகவே, ‘ஒருகால் இருந்தாலும் இருக்கலாம்’ என்ற முறையில், வழிவழியாக வருகின்ற குருட்டு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில், யான் கடவுளின் இருப்பைக் கொள்ளுகின்றேன் இல்லை. கடவுள் இருக்கின்றார் என்பதை, யான் மிகமிகத் தெளிவாக உணர்கின்றேன்”.*

—தமிழாக்கம்: ந.ரா. முருகவேள்

* “In this dark atomic age, with a lurking fear, man is seeking guidance. Consciously or unconsciously, he is once more groping for God. They can call it God or Devil, and that does not matter to me, as long as they realise that it is a superior force. God is nothing more than that superior force in our life. You can experience God every day.

All that I have learnt has led me step by step to an unshakable conviction of the existence of God. I only believe in what, I know and that eliminates believing blindly and traditionally. Therefore I do not take His existence on mere belief—I know He exists.”

—Prof. Carl Gustav Jung,
in an interview with Dr. Frederick Sands.

நான் கண்ட சிதம்பரம்

“மருத்துவப் பேரறிஞர்”

திரு. டாக்டர். இரத்தினவேல்-சுப்பிரமணியம், B.Sc., M.D., F.R.C.P. (LONDON), F.C.C.P. (U.S.A.), F.A.M.S.

நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே

நடராசப் பெருமான்

அப்போது எனக்கு மூன்று வயதிருக்கும்; என் தகப்பனார் பாலக்காட்டிற்கு அருகில் உள்ள ஆலத்தூரிலிருந்து சிதம்பரத்திற்கு மாற்றலானார். பாலக்காட்டிற்கு மாட்டு வண்டியில் தான் வர வேண்டும். பாலக்காட்டிலிருந்து ஈரோடுவரையில் ஒரு வண்டியில் வந்து, அங்கு வண்டி மாறித் திருச்சி வந்து, திருச்சியில் இருந்து சிதம்பரம் வரவேண்டும். சிதம்பரம் வர ஊரைவிட்டுக் கிளம்பும் நேரத்தில் எனக்குப் பேதி கண்டதாம். என் தாயாரும் என் தாயாரின் அத்தையும் எவ்வளவோ விழிப்பாக என்னைக் கவனித்து வந்தார்களாம். பேதி அடிக் கடி ஆகிக்கொண்டிருந்ததால், என் உடல் கவலைக்கிடமாகிவிட்டதாம். என் தாயாரும், அத்தையும் மாறி மாறி “நடராசா: நடராசா: நடராசாதான் குழந்தையைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்களாம். இப்படி நான் குழந்தையாக இருந்த நாளிலிருந்தே, நடராசப் பெருமானின் திருநாமம் என் காதில் ஒலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

தாய் வழியில்

என் தந்தை சிதம்பரத்தில் மூன்று ஆண்டுகள் ஜில்லாமுனிசிபாக வேலைபார்த்தார். என் தாயார் தந்தையார் இருவருமே தெய்வபக்தி உள்ளவர்கள். என்றாலும் என் தந்தைக்கு வேலை தான் முதல் கடமை. தாயாரோ நாள்தோறும் மாலையானால் நடராசர் கோவிலுக்கும், தில்லையம்மன் கோவிலுக்கும் போய்வந்த பிறகுதான் வீட்டு வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்குவார்கள். வீட்டு வேலையோ, குழந்தைகளைக் கவனிப்பதோ, முக்கியம் என்று, கோவில்தான் முக்கியம். சிறுவனாகையால் யானும் நாள்தோறும் தாயாருடன் கோவில்களுக்குப் போவதுண்டு. முன்னாலில் நடராசர் கோவிலில் யானே ஒன்று இருந்தது. அந்த யானையைப் பார்ப்பதற்காகவே அப்போதெல்லாம் நான் கோவிலுக்குப் போவேன்; போகும் போதெல்லாம் நடராசப்பெருமானின் திருவுருவம் என் கண்ணில்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்: அதனால் அவ்வுருவம் என் நினைவில் நிலைத்து விட்டது.

அடுத்த மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1918 ஆம் ஆண்டில் என் தந்தையை வேலூருக்கு மாற்றினார்கள். நடராசர் கோவிலுக்குப் போவதும், நடராசப் பெருமானையும் சிவகாமி அம்மையையும் தரிசிப்பதும், நின்றுவிட்டன. ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைமட்டுமே தரிசனம் கிடைத்தது.

நடராசரே பாதுகாப்பு

இடையில் 1930-இல் என் தந்தையும் நானும், சென்னைக்கு வரும் வழியில் சிதம்பரத்தில் தங்கி நடராசப் பெருமானையும், சிவகாமி அம்மையையும் தரிசித்தோம். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1932-இல் தென்னாற்காடு மாவட்ட நீதிபதியாக என் தந்தை நியமிக்கப் பெற்றார். அடுத்த தரிசனம் ஆருத்திராவில் கிடைத்தது. அன்றைக்கு நானும் என் தாயாரும் மட்டும் போய் இருந்தோம். அன்று சுவாமி தரிசனத்துக்காக எங்களுக்கென்று தனியாகக் கயிறு கட்டி இடம் ஒதுக்கி இருந்தும், என் தாயார் அக்கம் பக்கம் போகிறவர்களை எல்லாம் அழைத்துக் கயிற்றுக் குள்ளே விட்டு விட்டார்கள். அப்போது அங்குப் பாதுகாப்புக் காக நின்றிருந்த போலீஸ்காரர் ஒருவர் “அம்மா; அப்படி விட்டீர்களானால் உங்களுக்கு நாங்கள் பாதுகாப்புக் கொடுப்பது கஷ்டம்” என்றார். உடனே என் தாயார் “நீ என்ன ஐயா, பாதுகாப்பு? எல்லாம் நடராசர் இருக்கிறார்” என்று சொன்னார். அந்த வார்த்தை என் நெஞ்சில் பசுமரத்தில் அடித்த ஆணிபோல் பதிந்துவிட்டது. அன்றையிலிருந்து இதுவரை கஷ்டமோ, நஷ்டமோ, குறைவோ நிறைவோ, எதுவாக இருந்தாலும், நான் பிற மனிதரிடம், சென்று எனக்கு இது வேண்டும், அது வேண்டும் இந்தக் குறை, அந்தக் குறை என்று சொல்லிக் கொள்வதில்லை. எதுவாக இருந்தாலும், நடராசரை நினைத்து அவரிடத்தில் விண்ணப்பித்து விடுவேன். அந்த விண்ணப்பம் வீணாவதில்லை என்பதை, என் அனுபவத்தில் பல முறை கண்டேன்.

மருத்துவத் தொழிலில் என் கடமையில் முழுகியிருந்தேன். என் மகள் திருமணம் வந்தது; அதில் நான் எந்தப் பொறுப்பையும் ஏற்காமல், நடராசரை நம்பி இருந்தேன். திருமணம் நிறைவேறிய விதம், அவர் அருளுக்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பசுமையாக என் நெஞ்சில் உள்ளது. எங்கள் குடும்பத்துக்கு நடராச

ரைப் பிரார்த்திப்பதையே, ஒரு அரு மருந்தாகப் பலமுறை பயன் படுத்தியிருக்கிறேன்.

ஒரு முறை, இருமுறை அல்ல, பலமுறை நடராசப் பெருமான் கருணைகாட்டியிருக்கிறார். ஒரு முறை மன்னார்குடியில் இருந்த நோய்ப் பட்ட ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று என்னை அழைத்தார்கள். போகும் போது, மோட்டார் வண்டியும், அவரைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்புவதற்கு ரயில் டிக்கட் 'ரிசர் வேஷனும்' செய்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். "மன்னார்குடிக்கு வரும் வழியில் சிதம்பரத்தில் இறங்கி, நடராசர் தரிசனம் செய்து விட்டு வருகிறேன்" என்று நான் சொன்னேன். அதற்கும் அவர்கள் இசைந்தார்கள்.

தரிசன ஏக்கம்

அன்று தைப்பூசம். நடராசர் கோவிலில் கால்கோள் தினமாகும். அதை முன்னிட்டு அன்று நடராசர் வீற்றிருக்கும் பொன்னம்பலச் சபையில் நிறையத் தயிர்ச் சாதத்தைப் பரப்பி, பூசை முடிந்தவுடன், முன்பக்கம் இருக்கும் கதவுகளை மூடிவிட்டுப் பக்கத்தில் இருக்கும் கதவு வழியாக, ஏழைகளுக்குத் தயிர்ச் சாதத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். (இப்படி ஆண்டு தோறும் செய்வது வழக்கம்). பக்கத்துக் கதவு மட்டும் திறந்திருந்ததால், நடராசரைப் பார்க்க முடியவில்லை. அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த தீட்சிதரிடம் நடராசரைப் பார்க்க வேண்டுமே என்று கேட்டேன். அப்போது மணி நான்கு; அவர் "இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் ஆகும்; அந்தத் தயிர்ச் சாதத்தை எல்லாம் வழங்கிவிட்ட பிறகு, தரையைக் கழுவி யாக வேண்டும்; பிறகுதான் மேலே அனுப்பு வோம்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். எனது ஏக்கம் அவருக்கு எப்படித் தெரியும்? நான் நடராசரிடம் முறையிட்டேன்.

"கூத்தப்பெருமானே, இப்படியும் செய்ய லாமா? உன்னைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று தானே, நான் இந்த வழியாகப் போகிறேன். உன் தரிசனத்திற்காக இங்கு ஆறு மணி வரைக்கும் காத்திருந்தால் எப்படி? நான் மன்னார்குடிக்குப் போய் நோயாளியைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்ப முடியுமா? எல்லாம் உனக்குத் தெரியுமே? என்று உள்ளத்தால் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டே நின்றிருந்தேன். சில நிமிடங்களுக்குள் மற்றொரு தீட்சிதர் வந்தார். "எப்போது வந்தீர்கள்? எதற்காக நீங்கள் இங்கே நிற்கிறீர்கள்?" என்றார் அவர். "இப்போதுதான் வந்தேன்; இங்கே எதற்காக வருவார்கள்? நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்து விட்டு அவசரமாகச் செல்லவேண்டும்" என்று சொன்னேன் நான். "அதனால் என்ன? நீங்கள் மேலே வாருங்கள். உங்களுக்காகக் கற்பூர ஆராதனைகாட்டி விடுகிறேன். பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாம். ஆனால் தயிர்ச்சாதம் பரப்பியிருந்த இடமல்லவா? வழக்கும்; கம்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று சொல்லி அவர் முன்செல்ல, நான் பின்னே சென்றேன். அப்போது ஏகாந்த சேவை என்று சொல்லக் கூடிய வகையில் நடராசர், சிவகாமி அம்மை, தீட்சிதர், நான். அவ்வளவுதான். வேறுயாரும் சபையில் இல்லை. நடராசப் பெருமானும் சிவகாமி அம்மையும் ஆனந்தமாகத் தரிசனம் தந்தனர். என் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி, என்னை அழைத்துத் தரிசனம் தந்த இறைவனின் திருவருள் திறத்தை இன்று எண்ணினாலும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அன்று என் பயணமும் நல்ல முறையில் முடியும் என்னும் உறுதியோடு சென்றேன். நோயாளியைப் பார்த்து, அறுவைச் சிகிச்சை செய்தால்தான் குணம் உண்டாகும் எனக்கூறி, அவரைச் சென்னைக்கு வரச் செய்து, அறுவைச் சிகிச்சையும் வெற்றியுடன் முடிந்தது.

மருத்துவ நண்பர்

1945-இல் என்னிடம் பயின்ற டாக்டர் திரு.கே. அரங்கசாமி, சிதம்பரம் சென்று சொந்த முறையில் வைத்தியம் செய்யத் தொடங்கினார். அவர் அழைத்த காரணத்தினால், 1946 சனவரி முதல்தேதி சிதம்பரம் சென்று நடராசரைத் தரிசித்து வந்தேன். அன்றுமுதல் ஒவ்வொரு ஆண்டும் சனவரி முதல்தேதி சிதம்பரத்திற்குச் சென்று நடராசரைத் தரிசித்து வருகிறேன். 1946 சனவரியில் தொடங்கியது 1979 சனவரி முதல் தேதிவரை அவனருளாலே அவன் தானே வணங்கி வரும் பேறு கிடைத்து வந்திருக்கிறது.

சிதம்பரம் போனால், எத்தனை முறை முடியுமோ, அத்தனை முறையும் நடராசரைத் தரிசனம் செய்வது வழக்கம்.

மௌன வேண்டுகோள்

ஒருமுறை வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டு விட்டு நடராசரின் அர்த்த சாம தீபாராதனைக்குச் சென்றேன். அர்த்த சாமத்திற்கு நிவேதனம் வைத்தார்கள். "அந்த நிவேதனப் பிரசாதம் நமக்கும் சிறிது கிடைக்காதா?" என்று நினைத்தேன். அதை நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. பூசை முடிந்ததும் கதவைத் தாழிடுமபோது, தீட்சிதர் ஒருவர் சிறிய பொட்டலம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் கொடுத்து, இது நடராசாவுக்கு வைத்த நைவேத்தியம் என்றார். எனக்கோ ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

அற்புதச் சம்பவங்கள் இந்த நாட்களில் ஏற்படுவதில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அது தவறு. ஒரு முறை ஆருத்திரா தரிசனத்திற்குப் பிரத்தியேகமாகப் போகும் வழியில் செல்லாமல், பொதுமக்கள் போகும் வழியில் செல்லலாம் எனக் கருதிச் சென்றேன். சொல்ல முடியாத கூட்டம். அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு எவ்வளவு முன்பாகப் போக முடியுமோ, அவ்வளவு முன்பாகச் சென்றேன். ஆனால் கிடைத்த இடம் ஒரு தூணுக்குப் பின்னால்; அங்கிருந்து கிடைக்கக்கூடிய தரிசனம் குஞ்சிதபாதம் ஒன்றுதான். "என்ன இப்படிக்கூத்து அடிக்கிறே? இந்தக் குஞ்சிதபாதத்தில்

தான் மோட்சம் இருக்கிறது. இதைப் பார்த்தால் போதும் என்று சொல்கிறார் போல இருக்கிறது; சுந்தரமூர்த்தி பெருமானேயே, “போடா போ” என்று சொன்னவருக்கு நான் எந்த மூலை, என் றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது ஒருவர் “நீங்கள் இங்கே வாருங்கள், இங்கிருந்து நன்றாகப் பார்க்கலாம்” என்றார்; அவருக்கு நான் முன்பு ஒரு முறை வைத்தியம் செய்ததாகவும் சொன்னார். அவர் கொடுத்த இடத்தில் இருந்து ஓரளவுக்குப் பார்க்க முடிந்தது. ஆனாலும் நந்தி குறுக்கே நிற்பதுபோல், போலீஸ்காரர் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரைச் சிறிது விலகச் சொன்னேன். தடிக்கம்பை ஒங்கிக்கொண்டு அடிக்கவந்தார். “இனிமேலும் ஆசைப்பட்டால் நடராசர் இன்றைக்குக் கம்பால் அடித்தாலும் அடிப்பார் போலிருக்கிறது” என்று நினைத்தேன். அப்போது என்னைப் பார்த்த தீட்சிதர் ஒருவர், ஒரு போலீஸ் அதிகாரியிடம் “அதோ இருக்கிறார் பாருங்கள் டாக்டர், அவரை முன்னால் வரச் சொல்லுங்கள்” என்றார். என்னைக் கம்பை ஒங்கி அடிக்க வந்த போலீஸ் கான்ஸ்டேபிளே “யாரது டாக்டர்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே எங்களிடம் வந்தார். “நான் தான் டாக்டர்” என்று புறப்பட்டவுடன், அந்தக் கான்ஸ்டேபிளுக்கு உடனே நடுக்கம் எடுத்தது. “என்னைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். “நான் உன்னைப் பற்றிக் குற்றம் ஒன்றும் சொல்ல இங்கு வரவில்லை. நான் வந்தது நடராச தரிசனத்துக்காக. அவர் என்னைக் கூப்பிட்டு அழைக்கிறார். நான் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றேன். அங்கே இருந்த போலீஸ் சூப்பிரண்டெண்டு “என்ன டாக்டர், நீங்களே இந்த மாதிரி செய்கிறீர்களே, இந்த நாளில் ஒருவருக்கும் தனியான சலுகை காட்டக் கூடாது. இந்த வழியாக வந்தால் மற்றவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்? நீங்கள் பிரத்தியேகக் கதவு வழியாக வந்திருக்க வேண்டும்,” என்றார். ஆயினும் அவரே ஒரு நல்ல இடமாகப் பார்த்துக் கொடுத்தார். ஆனந்தமாக அன்றைக்கு நடராசப் பெருமானின் அபிடேகத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் கூட்டத்தில் அடியேதும் படாமல், மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

நடராசர் சேவை

நடராசரை நெருங்கிப் பார்த்து மகிழ்தற்குரிய காலம், அவர் தேருக்குச் செல்லும் போதும், தேரில் இருந்து கீழே இறங்கி வரும் போதும் தான். அதனால் ஆண்டுதோறும் தேர் அன்றைக்குச் சிதம்பரம் போய்விடுவது வழக்கம். சில வேளைகளில் திடீரென்று தீட்சிதர்கள் தேருக்குள் மக்களை விடமாட்டார்கள்; சில சமயங்களில் பெரிய மனது வைத்து உள்ளே அனுப்புவார்கள். எந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் அனுமதிப்பார்கள்; எந்தச் சமயத்தில் அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஒருமுறை நானும் என் மகளும் நடராசர் தேர் பார்க்கச் சென்றோம். நடராசரைத் தூக்குவது

என்றால், அதற்குப் போட்டி அதிகம். முரட்டு ஆட்கள்தான் தூக்க முடியும்; சாதாரண மனிதர்கள் ஆசைப்பட்டாலும் தூக்கவிடமாட்டார்கள். அன்று தேருக்கு நடராசர் போகும் போது இவர்கள் எல்லாம் தூக்குகிறார்களே, நமக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லையே என்று வருத்தப்பட்டேன். நடராசப் பெருமானிடமே குறையைக் கூறினேன். “உன்னைத் தூக்குவதற்கு இவர்களை எல்லாம் அனுமதிக்கிறாயே, என்னை ஏன் அனுமதிக்கக் கூடாது” என்று நொந்து கொண்டேன்.

சுவாமி தேரில் ஏறியவுடன் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டோம். அன்று என்றைக்கும் இல்லாத மழை ‘சோ’ வென்று பெய்யத்தொடங்கிற்று. என் மகள் “அப்பா, சுவாமி தரிசனம் ஆகிவிட்டது. சென்னைக்குப் பகலிலேயே நாம் திரும்பிப் போய்விடுவோம்” என்று கூறினாள். “உன்னை அழைத்து வந்ததே தப்பு; நான் சிதம்பரம் வந்துவிட்டால், அவசரப்படுகிற வழக்கம் இல்லை; நடராசர் என்னைப் பார்த்து “எப்போது வந்தாய்” என்று கேட்பது போல இருக்கிறார்” என்றேன் நான். “ஏன், நாங்கள் எல்லாம் கூட அப்படித்தான் நினைக்கிறோம்” என்று சொல்லி, என்னைக் கேலி செய்தாள் என் மகள். இப்படி நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, சுமார் பதினொரு மணியிருக்கும். ஒரு ஆள் வந்து, “ஐயாவை உடனே வரச் சொல்லுகிறார்கள். சுவாமியைத் தேரில் இருந்து இறக்கப் போகிறார்களாம்” என்றார். என் மகளையும் டாக்டர் திரு. அரங்கசாமியையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றேன். தேரை விட்டு இறங்கிய சுவாமியை மண்டபத்தில் வைத்திருந்தார்கள்.

மழை அதிகமாகப் பெய்த காரணத்தினால் ஆட்கள் இல்லை. நடராசாவைத் தூக்கும்போது “டாக்டர் நீங்களும் தான் கொஞ்சம் தூக்குங்களேன்” என்றார் ஒருவர். வேண்டுகோள் பலித்ததை வியந்துகொண்டே நானும் தூக்கினேன். மண்டபத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட கீழ்க்கோபுர வாசல்வரை தூக்கிக்கொண்டு வந்தேன்.

தூக்கி வழக்கம் இல்லாத காரணத்தினாலும், நான் சுகவாசியாக இருந்த காரணத்தினாலும், தோள் வலித்தது. “தோள் வலிக்கிறதே” என்று நினைக்கும்போது, “உங்களுக்கு ஏன் இந்தக் கஷ்டம்? நான் தூக்குகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, ஒருவர் என்னிடம் இருந்து வாங்கிக் கொண்டார். என் வியப்பு மேலும் அதிகரித்தது.

நடராசர் கட்டளை

நடராசப் பெருமானே இறக்கினதும், அன்றைக்கு ஒரு தீட்சிதர் என்னைப் பார்த்து. “டாக்டர், போய்விடாதீர்கள்; மாணிக்க வாசக சுவாமி பூசை நடைபெறுகிறது. இங்கேயே இருந்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்” என்றார். அப்போது மணி ஒன்று. “இருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டேன். “என்ன அப்பா, மணி ஒன்று; இருக்கிறேன் ஏன்று சொல்லிவிட்டீர்

களே” என்று கேட்டாள் என் மகள். “நடராசர் சொல்கிறார் அம்மா. இருந்து பார்த்துப் போ என்று” என்றேன் நான். “ஆமாம், இன்னொரு தீட்சிதர் வந்து சொல்வார்; நாளைக்கு அபிடேகம் நன்றாக இருக்கும்; அதைப் பார்த்துவிட்டுப் போ என்று; திரும்பவும் இதே மாதிரி சொல்வீர்கள்” என்றாள் என் மகள். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. நடராசருக்கு அருகில் சமூக்காளம் ஒன்று போட்டார்கள். அதில் உட்கார்ந்து பார்த்தேன். அருமையான காட்சி கிடைத்தது. சுமார் ஒன்றரை மணி நேரம் பூசை நடந்திருக்கும். அந்தப்பூசை நடக்கும் வரையில் மழையும் கொட்டு கொட்டென்று கொட்டிற்று. பிறகு டாக்டர் திரு. அரங்கசாமியின் வீட்டிற்குச் சென்று விட்டுச் சென்னைக்குத் திரும்பினேன். வரும்போது “என்ன அம்மா, இன்னொரு தீட்சிதர் வந்து நாளைக்கு அபிடேகம் நன்றாக இருக்கும், இருந்து பார்த்து விட்டுப் போ என்று சொன்னாரா?” என்று என் மகளைப் கேட்டேன்.

புயலுக்கு இடையே

திரும்பி வரும்போது, பெருமழை; காற்று வேறு. என் மகள் “பகலிலேயே புறப்பட்டிருந்தால் பயம் இல்லாமல் வந்திருக்கலாம்; காற்றிலும், மழையிலும் கிளைகள் எல்லாம் முறிந்து விழுகின்றன” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள். கிளைகள் முறிந்து விழுந்தன என்பது உண்மைதான். ஆனால், எங்கள் கார் மரத்தைத் தாண்டிய பிறகே கிளைகள் முறிந்து விழுந்தன. எங்களுக்கு ஒருவித இடையூறும் இல்லாமல், நாங்கள் இனிதே சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். எப்போதும்

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் மருத்துவர் சங்கக் கூட்டத்தில் நான் பேசுவது என்றால், அதைச் சிதம்பரத்தில்தான் ஏற்பாடு செய்வார்கள்.

என்னுடைய அனுபவங்களை இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். ஒரு முறை அல்ல; பலமுறை, கேட்டதை எல்லாம் கொடுத்து வந்திருக்கிறார் நடராசர். என் மகள் திருமணம், மனைவியின் பிரிவு போன்ற எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும், எனது வாழ்வில் தெவிட்டாத தெள்ளமுதமாக இருப்பவர், நடராசரும், சிவகாமி அம்மையும் தான் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இதை எழுதுவதற்கு ஊக்கமும், ஆர்வமும் கொடுத்த சிவகாமி அம்மையின் திருவருளைப் போற்றி, இக்கட்டுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

வேண்டுகோள்

இப்பொழுது நடராசர் கோயில் திருப்பணியைச் செவ்வையாகச் செய்து, நாம் இதுவரை அவர் அருளால் அவரைத் தரிசித்து, ஆனந்தம் அடைந்தது போல், நம் பின்னோர்களும் அடையச்செய்ய வேண்டும். அதற்காக அன்பர்கள் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவியை மதுரை வங்கிக் கிளைகளிலாவது, இந்தியன் ஓவர்ஸீஸ் வங்கிக் கிளைகளிலாவது, அல்லது நடராசப் பெருமான் கோவில் திருப்பணிக் குழுவின் தலைவர் “டாக்டர் இரத்தினவேலு சுப்பிரமணியம், 23, பால்ஃபர் சாலை, மதராஸ்-600010” என்னும் முகவரிக்காவது அனுப்பி, நடராசப் பெருமான்-சிவகாமி அம்மையார் திருவருளைப் பெறுமாறு, அன்பர்களை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடவுள் ஒருவர் உண்டு

அமெரிக்க நாட்டுப் பேரறிஞர்களுள் தலைசிறந்த ஒருவர் ஆகிய ரால்ஃப் வால்டோ எம்ர்சன் என்பவர் எழுதியுள்ள பின்வரும் கருத்துக்கள், நாம் சிந்தித்து உணர்தற்கு உரியவை:

“கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பது, நம்மைச் சுற்றி நாடோறும் நடைபெறுகின்ற செயல்களை, ஒரு சிறிது உன்னித்துப் பார்த்தாலே நமக்குப் புலனாகும். நமக்கு மேற்பட்ட இயற்கைச் சட்டம் ஒன்று இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதுதான் உலக நிகழ்ச்சிகளை உருவாக்கி ஒழுங்கு படுத்தி வருகின்றது. ஏதோ நம்மால்தான் எல்லாம் நடப்பது போலக் கருதிக் கொண்டு, நாம் மேற்கொள்ளுகின்ற முனைப்பு மிக்க செயல்கள், ஒருவகையில் தேவையில்லாதனவும், முழுமையும் பயனற்றனவுமே யாகும். எளிய இயல்பான ஆடம்பரமற்ற செயல் நிலையில்தான், நாம் வன்மையுடையவர்களாக ஆகின்றோம். செருக்கற்ற பணிவுடைமையினால் தான், நமக்குத் தெய்விகநிலை கிடைக்கின்றது. நம்பிக்கையும் அன்புமே, நம்முடைய ஏராளமான கவலைச் சுமைகளினின்று நம்மை விடுவித்து, நமக்கு நலம் விளைவிக்கின்றன. ஓ! என் அன்பிற் சிறந்த உடன் பிறப்பாளர்களே, கடவுள் இருக்கின்றார்! “இயற்கைப் பொருள்களினுள்ளும், ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளத்தின் கண்ணும், கடவுள் என்ற ஓர் உயிர்ப்பொருள் உலவி நிலவி வருகின்றது. அதுவே நம்மையெல்லாம் இயக்கி வருகின்றது; உலக அமைப்பினை நாம் ஏதும் பிறழச் செய்து விடாதபடி, அதுதான் கவனித்துக் கொள்ளுகின்றது. உலகப் பொருள்களிலெல்லாம், அது தன்னுடைய ஆற்றல் மிக்க கவர்ச்சித் திறனைப் பாய்ச்சி ஊடுருவச் செய்துள்ளது. அதன் அறிவுரையை உடன்பட்டு ஒழுகும்பொழுது, நாம் வளர்ச்சியும் செழிப்பும் அடைகின்றோம். அதன் சிறுயிர்களை நாம் வருத்த முற்படும்போது, அது நம் கைகளைப் பிணித்து விடுகின்றது; அல்லது நம்மையே தாக்குமாறு செய்கின்றது. உலகப் பொருள்களின் அமைப்பு கள், செயல்கள் யாவும், கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்று நமக்கு உணர்த்தி, நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்யும் வகையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன.”

—தமிழாக்கம்: ந. ரா. முருகவேள்.

“A little consideration of what takes place around us every day would show us that a higher law than that of our will, regulates events; that our painful labours are very unnecessary and altogether fruitless; that only in our easy, simple, spontaneous action are we strong, and by contenting ourselves with obedience we become divine. Belief and love will relieve us of a vast load of care. O! my brothers! God exists!

There is a soul at the centre of nature and over the will of every man, so that none of us can wrong the universe. It has so infused its strong enchantment into nature that we prosper when we accept its advice; and when we struggle to wound its creatures, our hands are glued to our sides, or they beat our own breasts. The whole course of things goes to teach us faith.”

—Ralph Waldo Emerson.

சங்க காலத்தில் சிவபிரான்

பேராசிரியர்

திரு. அ. மு. பரமசிவானந்தம்,

M.A., M.Litt.

சங்க காலத்தில் சிவபிரான்

தமிழ்நாட்டில் வரலாறு தெரியும் நாள் தொட்டு இன்றுவரையில், தமிழர் வாழ்வில் சமயம் பங்கு கொண்டு, வந்துள்ளது. மிகப் பழைய இலக்கணமாகப் போற்றப்பெறும் தொல் காப்பியத்தில் கடவுள்நெறி போற்றப்படுவதை அறியாதார் யார்? நிலத்தை நான்காகப் பகுத்து, அவற்றிற்குத் திணைநிலத் தெய்வங் வங்கள் நால்வரையும் உண்டாக்கிக் காட்டும் 'மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்' என்ற சூத்திரம் அன்றைய மக்கள் போற்றிய கடவுளரைக் காட்டவில்லையா? 'கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி' என்ற மூன்றையும் தெய்வத் தொடு சார்த்திக் காட்டும் உரைகளைப் பயின்றார் அதன் உண்மையை அறிவார். அனைத்தினின்றும் விடுபட்டுப் பற்றற்ற ஒரு பரம்பொருளே 'கந்தழி'யாகப் போற்றப் படுகின்றது. கந்து என்றால் கட்டு அல்லது பாசம். அப்பாசம், அழிய அதிலிருந்து விடுபட்டதே கடவுளாகும். அனைத்தையும் கடந்து நிற்கும் ஆண்டவனைக் கடவுள் என்கின்றோம். அத் தெய்வத்தையே தொல்காப்பியனார் 'கந்தழி' என்ற பெயரில் குறித்தார் என்பர். தொல்காப்பியர் காலம் குறைந்தது மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாகவாவது இருக்க வேண்டுமென்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு. எனவே அந்தக் காலம் தொடங்கி அல்லது தமிழ்நாட்டின் வரலாறு தெரியும் அந்தநாள் தொட்டுக் கடவுள் நெறி தமிழரால் போற்றப்பட்ட ஒன்று என்பது தேற்றமாகின்றது.

பழங்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் கடவுள் நெறி இருவகைச் சமயங்களாகப் போற்றப்பட்டன. கடைச்சங்க காலத்தினுதியில் சமணமும் பௌத்தமும் தமிழ் நாட்டில் தழைத்தோங்கின என்றாலும், அதற்கு முன்னர் சைவம் வைணவம் என்ற இரண்டுமே வழக்கத்தில் இருந்தன என அறிகின்றோம். கடைச்சங்க இலக்கியங்களாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை என்ற இரு தொகுதிகளிலும் சிவனும் திருமாலும் பல்வேறு இடங்களில் நன்கு போற்றப்படுகின்றனர். அந்நிலையில் சைவ சமயமும் சிவ வழிபாடும் அன்று எவ்வாறு போற்றப்பட்டன என்று அறிவதே, இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

சிலர் அப்போது சைவம் வாழ்ந்ததேயன்றிச் சிவபெருமானைப் பற்றிய பல கதைகளும், அவர் உருவத் தோற்றமும் அக்காலத்தில் இல்லை என வாதிப்பர். அதுவும் அவ்வளவு சரியான வாதமாக அமையாது. சங்க இலக்

கியங்களிலே சிவன் நீண்ட சடையுடைவனாகப் போற்றப்படுகின்றான். ஆலமரத்தின் அடியில் தங்கிக் காட்சி தருகின்றான். பிறைகுடிய பிஞ்ஞகனாகவும், முக்கண்ணனாகவும் முப்புரங்களை எரித்தவனாகவும், கணிச்சி என்னும் படையை உடையவனாகவும், இடபக் கொடியை உடையவனாகவும், நீலகண்டனாகவும் பல பாடல்களில் அச்சிவன் போற்றப்படுகின்றான். இவைகளையெல்லாம் அச் சங்க காலப் பாடல்களின் வழியே புகுந்து காணின், அக்காலத்திய சைவ நெறியையும், அச் சைவர் தம் வழிபடு கடவுளாகிய சிவனையும் பற்றி நன்கு அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்கள் என்பவை பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்ற இரு தொகை நூல்களே என்பதை மேலே அறிந்தோம். அவற்றுள் பழங்காலத் தமிழ்நாட்டைப் பலவகையில் காண முயல்கின்றனர் ஆராய்ச்சியாளர். அவ்வாராய்ச்சியின் வழியே நாமும் செல்லின் சங்க காலத்தில் சைவமும் சிவபிரானும் போற்றப்படுவதை அறிவோம்.

'நன்று ஆய்ந்த நிமிர்சடை முது முதல்வன்' (புற.166) என்று புறநானூறு சிவனைக் குறிக்கின்றது. நிமிர்ந்த சடைமுடியுடைய மிகப் பழமை வாய்ந்த தலைவன் என்பது பொருள். இதை முனிவர்மேல் ஏற்றிச் சொல்லுவர் சிலர். முனிவர்களே அந்தச் சடைமுடிக்கோலத்தைச் சிவ வடிவு பற்றியே பெற்றார்கள் என்பது சமய உள்ளக் கிடக்கை. எனவே முனிவர் என்று சொன்னதும், அவர் மூலம் இத்தொடர் சிவனையே குறிப்பதாகும். எனவே சடையுடைச் சங்கரன் என்பது அவர் போற்றிய தமிழ்க் கடவுளாகும்.

சிவபெருமான் நீலகண்டத்தையுடையவன், நீறணிந்த காரணத்தால் பால் போன்ற நெற்றியை உடையவன். இந்த உண்மையைக் கடைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஔவையார் அழகுபடக் காட்டுகின்றார். தின்றால் நெடுங்காலம் வாழவைக்கும் நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்ணாது, அவ்வைக்குக் கொடுத்தான் அதிகன். அவ்வை உண்டபின் அந்தச் சாவா மருந்தின் திறத்தை யெல்லாம் புகழ்ந்துரைத்தான். கேட்ட அவ்வை ஒருபுறம் மகிழ்ந்தாளேனும் மறுபுறம் அதிகனின் கொடை உள்ளத்தை நோக்கித் துணுக்குற்றாள். அவனை அவள் வாய் வாழ்த்திற்று. என்னவென்று? அவன் சிவன் போன்று நெடுங்காலம் வாழவேண்டுமென வாழ்த்திற்று.

“பால்புரை பிறை நுதல்பொலிந்தசென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே”

என்ற அடிகளில் தான் எத்துணைச் சிறப்பாகச் சிவன் தன்மையை அவ்வையார் விளக்குகின்றார்.

சிவனின் நீல கண்டத்தையும், அச்சிவன் திரிபுரம் எரித்ததையும் விளக்கும் மற்றொரு பாடலையும் இங்கு நாம் காணல் வேண்டும். மேரு மலையே வில்லாகவும், பாம்பே நாணாகவும் கொண்டு, திரிபுரங்களை எரித்த வரலாறு அழகாகப் புறப்பாட்டில் போற்றப்படுகின்றது. அவர்தம் திரிபுரப் போரில் அமரர் மகிழ்ந்தனர் அவுணர் அழிந்தனர். அவர்க்கு அவ்வாறு திரிபுரமெரித்து வெற்றி தந்தவன் கறைக் கண்டனாகிய நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவபெருமான். இந்த உண்மைகளையெல்லாம் சில அடிகளில் அழகாகத் தரும் அச் சங்கப் பாடல் படித்து இன்புறத் தக்கதன்றோ! இதோ அவ் வடிகள்

“ஓங்குமலைப்பெருவில் பாம்புநாண்கொனீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூளையில் உடற்றிப்
பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறை நுதல் விளங்கும் ஒருகண்”

—புறம். 55

சங்க இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய சிறு பாணாற்றுப்படை, ஆய்வேள் பற்றிப் பாராட்டும்பொழுது அவன் சிவனுக்கு ஆடை அளித்தவன் எனப் போற்றுகின்றது. அச் சிவனை ‘ஆலமர் செல்வன்’ என்றே குறிக்கின்றது அது.

“நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன்கொடுத்த
சாவம் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆயும்”

—சிறுபாண். 96-99.

என்பன அந்தச் சிறந்த அடிகள்.

இராவணனைப் பற்றிய வரலாறு நாடறிந்ததொன்று. இராவணனைப் பாராட்டுகின்றவரும் பழிப்பவரும் உள்ளனர். அவன் ஆற்றல்கள் பலவற்றுள் அவன் கயிலையை எடுக்க முனைந்ததும் ஒன்று. ஆனால் அவன் அதில் வெற்றிபெறவில்லை. அந்த நிலையைத் திருநாவுக்கரசர் கூடப் பாராட்டுகின்றார். எடுக்க முடியாது வருந்தி இறைவனைப் பாட, அவன் அவ் விராவணனுக்கு அருள்புரிந்தான் என்பது வரலாறு. இக் கதையினைக் கடைச் சங்க நூலாகிய கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்று நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மேருமலையை வில்லாக உடைய இறைவன் கயிலைமலையில் வீற்றிருக்கின்றான். பக்கத்தில் உமையம்மையார் வீற்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அந்த மலையை எடுக்க நினைக்கிறான் ஒருவன். ஆம். அவன் சாதாரணமானவன் அல்லன். பத்துத்தலை உடையவன். இருபது தோள்கள் உடையவன். அத்தனைத் தோள்களையும் அம் மலையின் கீழ்க் கொண்டு சென்று மலையைத் தூக்க நினைக்கின்றான். எடுக்க நினைத்த காரணத்தை அக்காலப் புலவர் விளக்கவில்லை. நினைத்துக் கீழ் புகுந்து விட்டான். ஆனால் முடியவில்லை.

தோள்கள் நெரிந்தன. துயருற்றான். இந்த நிலையைக் கலித்தொகை ஆசிரியர் படம் பிடித்ததை ஒப்பக் காட்டுகின்றார்.

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமையமர்ந் துயர்மலை இருந்தனனாக
அய்யிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்ப்புகுந்து
அம்மலை

எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல்”

என்ற அடிகள் எண்ணத் தக்கன அல்லவோ!

இக் கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடல் (114) ‘மிக்கொலி தாழ்சடை மேவரு பிறை நுதல், முக்கணான்’ என்று சிவனைப் பாராட்டுகின்றது. ‘பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடறு’ என்று அவனது நீலகண்டத்தையும் கணிச்சிப் படையையும் பாராட்டுகின்றது மற்றொரு கலித்தொகை (105). கலியின் 26-ம் பாடல் அவனை ‘ஆனேற்றுக் கொடியோன்’ எனப் பாராட்டுகின்றது.

இனி அகநானூறு என்னும் மற்றொரு சங்கத் தொகுதி அவனை முக்கணான் என்றும், அவன் தங்குமிடம் ஆலமுற்றம் என்றும் அழகுறக் காட்டுகின்றது. அகவொழுக்கத்தைப் பாடவந்த புலவர்களெல்லாம்கூட இவ்வாறு ஆண்டவனை உவமை வாயிலாகவும், பிற வாயிலாகவும் பாராட்டுகின்றார்கள் எனின், அக்காலத்தில் சிவனும் அவனைப் போற்றும் சைவமும் பெற்றிருந்த உயர்வு போற்றற்பாலது.

‘ஞாலம் நாறு நலங்கெழு நல்லிசை
நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்
ஆல முற்றம்’

என்றது அகப் பாடல்.

இவ்வாறு சங்க காலப் பாடல்கள் பல சிவனைப் பாராட்டுகின்றன. இன்னும் எத்தனையோ காண இயலும். சான்றுக்கு இவ்வொன்றிரண்டு போதும் என நினைக்கின்றேன். சிவன் மட்டுமின்றிச் சைவத் தொடர்புடைய முருகனைப் பற்றிய பாடல்களும் பலஉள. பத்துப்பாட்டில் முதற் பாட்டாகிய திருமுருகாற்றுப்படை முழுதுமே, இம் முருக வழிபாடு தானே? தமிழ்நாட்டில் முதன் முதல் தோன்றியதென இன்று காணப்படும் வழிபாட்டுநூல் இத் திருமுருகாற்றுப்படையே. அதிலே முருகன் ஏற்றத்தையும், சிவன் சிறப்பையும் நக்கீரர் அழகுபடக் காட்டுகின்றார். பரிபாடல் என்னும் சங்க நூல் முருகனையும் திருமாலையும் போற்றுகின்றது. இன்னும் சங்க இலக்கியங்களில் சைவக் கொள்கையாகிய, தொடரும் பிறவிகள், புண்ணிய பாவங்கள் முதலியன பலவும், வழிபாட்டு முறைகளும் பேசப்படுகின்றன.

மேலே கூறியவாற்றால், தமிழர் மிகப் பழைய காலம் தொட்டே சமய நெறிபற்றி வாழ்ந்தவர் என்பதும், சங்க காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சைவமும் வைணவமும் நிலைபெற்றிருந்தன என்பதும், சிவனைப் பற்றி வழங்கும் பல வரலாறுகளும் கதைகளும் சங்க காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்தன என்பதும் அவற்றால் சிவன் தமிழரால் பழங்கால முதற்கொண்டே வழிபடப் பெற்ற ஒரு பெருந்தெய்வம் என்பதும் தேற்றம். *

மணலூர்ப்பேட்டைத் திருவரங்கநாதர் கோயில்

திரு. மு. சண்முகம், திருவண்ணாமலை.

தமிழ்நாட்டின் கலை எழிலுடன் கட்டிட அமைப்பும் கூடிய பல கோயில்களின் வரிசையிலே ஒன்றாகத் திகழ்வது, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் மணலூர்ப்பேட்டைக்கு அருகில் இருக்கும் திருவரங்கம் அருள்மிகு அரங்கநாதர் திருக்கோயில்! இக்கோயிலுக்குச் செல்ல எண்ணுபவர்கள் முதலில் திருவண்ணாமலையிலிருந்தோ அல்லது திருக்கோவலூரிலிருந்தோ பஸ்பிடித்து மணலூர்ப்பேட்டைக்குச் செல்ல வேண்டும். வசதியுள்ளவர்கள் காரிலும் செல்லலாம். மணலூர்ப்பேட்டை ஊரின் மேற்குப்புறத்தில் ஐம்பை என்ற ஊருக்கு நெடுஞ்சாலைத் துறையினர் அமைத்திருக்கும் பாதையில் 3 கிலோ மீட்டர் தூரம் சென்றதும், ஆற்றின் தென்கரையில் ஒருகோயில் இருப்பது தெரியும். ஆற்றில் இறங்கி நடந்து கரையேறினால் திருவரங்கம் அருள்மிகு அரங்கநாதர் திருக்கோயிலுக்கே வந்து சேருவோம்.

இக்கோயில் தட்சணபினாகினி என்னும் தென்பெண்ணையாற்றின் தென்கரையிலே அழகிய இயற்கைச் சூழலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிழக்கு நோக்கி அமைந்திருக்கும் கோயிலின் எதிரே மேற்கு நோக்கி அரங்கநாதரைத் தொழுதவாறு சிறிய திருவடி திருக்கோயில் கொண்டுள்ளார். அதையடுத்து விளக்குக் கம்பம். பிறகு மதிலுடன் கூடிய நுழைவாயில். மதில் சற்றே உயரமானதுதான். மதிலின் மேற்பகுதி சிறுசிறு கோயில்களைத் தொகுத்து அமைத்ததுபோன்று வடிவம் கொடுத்து உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான்கு மூலைகளிலும் சற்று உயரமாய்க் கோபுர அமைப்புகள் எழுந்துள்ளன. இது மதிலின் அமைப்பில் அரியதொரு காட்சியாகும். நுழைவாயிலின் மேற்புறத்தில் அரங்கநாதர் பள்ளி கொண்டிருக்கும் தோற்றம் புதியதாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே சென்று கருவறையில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அரங்கநாதரின் கோலத்தைத் தரிசிக்க அவகாசம் இல்லாதவர்கள், இங்கு அவரை அப்படியே காண இது ஒரு ஏற்பாடோ என்று தோன்றுகின்றது. முன்வாயிலைக் கடந்து சென்றதும் அங்கு எதிரில் தெரிவது உறியடி மண்டபம். இம்மண்டபத் தூணில் உறியைத் தூக்கி நின்றவாறு வெண்

ணையுண்ட கண்ணனைச் சித்தரித்திருக்கும் கோலம் அற்புதம். அதையடுத்து அமைவது முன்மண்டபமும் வாகன மண்டபமும். வாகன மண்டபத்தில் அனுமாரின் சந்நிதியும் உள்ளது. பின்பு கோபுர வாயிலைச் சென்றடைவோம். கோபுரம் அதிக உயரமில்லை என்றாலும் அழகிய அமைப்பு வாய்ந்தது. இதைத் தாண்டிச் சென்றால் பெருமாள் தாயார் சந்நிதிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்தவாறு அமைந்திருக்கும் பெரிய மண்டபம். இம்மண்டபத் தூண்களில் வேங்கடவனாக, வேயங்குழலூர்தம் வேணுகோபாலனாக, வில்லேந்திய இராமனாக, வெண்ணையுண்ட கண்ணனான உலகளந்த பெருமாளாக, சீறுகின்ற நரசிம்மமாக, இன்னும் திருமால் ஏற்ற பல்வேறு அவதாரங்கள் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் மோகினி அவதாரம் மிகவும் அருமையாக உள்ளத்தை அள்ளிக் கொள்ளும் ஒயிலுடன் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மண்டபத்தின் நடுவிலேதான் கொடிமரத்தூணும் அமைந்துள்ளது.

பின்னர் அரங்கநாதப் பெருமாள் சயனித்திருக்கும் கருவறைக்குச் செல்லலாம். தெற்கே முடியையும், வடக்கு நோக்கியவாறு அடிகளையும் வைத்து, ஆதிசேஷன் மீது பள்ளி கொண்டிருக்கிறார் அரங்கநாதர். கிட்டத்தட்ட 30 அடி நீளமுள்ள சுதை வடிவமிது. சுதையுருவமானதால் தண்ணீர் அபிடேகம் செய்வதில்லை. தைலக் காப்பிடுவதுதான் நடைபெறுகிறது. இதுபோன்ற பெரிய சுதையுருவம் தமிழ்நாட்டில் வேறெங்கும் இல்லை. அரங்கநாதர் அற்புதமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறார். திருமுடிக்கு மேலே ஆதிசேடன் பட மெடுத்திருக்கும்நிலை. அருகே இடப்பக்கத்தில் சீதேவி; வலப்புறம் கருடாழ்வார்; திருவடிகளின் இடப்புறம் பூதேவியும், வலப்புறம் ஆஞ்சநேயரும். மச்சாவதாரத்தில் சோமாசுரன் என்ற அசுரனைச் சம்மாரம் செய்து வேதத்தைப் பிறும் மாவுக்கு மகாவிஷ்ணு உபதேசம் பண்ணிய இடம் இது வென்றும், அதுசமயம் மிருகண்டு மகரிஷிக்குக் காட்சி தந்து, மகரிஷியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி விசுவகர்மாவினால் தெய்வீகமான பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு வைகானசமுனிவரால் ஆரதிக்கப்பட்டவர், இந்த அரங்

கநாதர் என்றும் தெரிகிறது.. இந்தத் திரு திருவரங்கத்தில் அரங்கநாதரை ஆழ்வாராதிகள் எவரும் மங்களாசாசனம் செய்யவில்லை என்பது வியப்பிற்குரியதாகும். இக்கோயிலின் விமானம் சந்தோவிமானம் எனப்படுகிறது. தீர்த்தம் சந்திர புஷ்கரிணியாகும். இத்தலமரம் மகிழ்மரம். கருவறையில் பஞ்சலோகத்தாலான ஆண்டாளின் விக்கிரகம் ஒன்றும் உள்ளது. அதன் எழில் கலையன்பர்களுக்கு ஓர் அரிய விருந்தாகும்.

கருவறையைச் சுற்றி அமைவது திருவுண்ணாழிகை. அதைச் சுற்றிவிட்டு வெளியே வரும் போது வலப்புறமாகத் துர்க்கை காட்சியளிப்பார். கருவறை மண்டபங்களைத் தாண்டி வெளியே வந்து பிரதட்சிணம் செய்யப்படுபடுகையில் முதலில் தென்படுபவர் கோதண்டராமர். அவரது இடப்பக்கத்தில் இளையபெருமான்; வலப்பக்கம் சீதாதேவி. வலப்பக்கத்திலேயே ஒரு ஓரமாக ஒதுங்கி வாய்பொத்தி மிகவும் பணிவுடன் அனுமார் காட்சிதருவார். அனுமார் சிலையை ஊன்றிப் பார்க்கின்றபோது அந்தப் பணிவான தோற்றத்தை அற்புதமாகக் கல்விலே வடித்திருக்கும் சிற்பியைப் பாராட்டவே தோன்றும். கோதண்ட ராமரும் அப்படித்தான். சுமார் 5 அடி உயரமுள்ள சிலை வடிவில் அற்புதமாகக் காட்சி தருகிறார். கோதண்டராமர் அம்புப் பிரயோக வடிவில் சேவை தருவது இத்தலத்தின் சிறப்பு. இதுபோன்ற சேவையை வேறெங்கும் காண்பது அரிது.

இச்சிலை வடிவங்களின் மீது பதிந்துவிட்ட நம் கவனத்தைச் சுற்று ஈர்த்துக் கொண்டுவந்தோமேயானால், தாயார் அரங்கவல்லியின் சந்நிதிக்கு வந்து சேருவோம். தாயாரின் அருள் நோக்கைப் பெற்று, இரண்டாவது பிராகாரத்தைச் சுற்றத் துவங்கினால் ஆண்டாள், விஷ்வக்

சேனர் ஆகியோரைத் தரிசிக்கலாம்: பின்பு வெள்ளிக் கிழமை மண்டபத்தின் அருகிலுள்ள தேசிகனையும், கம்பீரத் திருவுருவில் காட்சி தரும் வரதராசப்பெருமானையும் காணலாம்.

இவர்களையெல்லாம் தரிசித்துவிட்டுக் கோபுர வாயிலை விட்டு வெளியே வந்து கோயிலை ஒரு சுற்றுச் சுற்றினால் கோயில் சீரழிந்து கிடக்கும் தற்போதைய நிலை நமக்குப் புலப்படும். இவற்றைச் சீர்திருத்தத் திருப்பணி செய்ய ஒரு குழுவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோயிலின் வெளிப்பிரகாரத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் ஒரு பெரிய நெற்களஞ்சியமே அந்தக் காலத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது இப்போது சற்றுச் சீரழிந்து கிடந்தாலும் பண்டைய நாள்களில் மக்கள் இறைவனுக்கு நாடோறும் நியமத் தவறாது நைவேத்தியங்கள் நடைபெற எவ்வளவு தாராள சிந்தையுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதைக் காட்டும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. ஆம்! அதனால் தானே பண்டைய மக்களின் வாழ்வும் வளமுடையதாக இருந்திருக்கிறது?

இப்படி திருவரங்கத்தில் அனந்தசயனராகக் கிடக்கும் அரங்கவல்லி சமேத அரங்கநாதரைத் தரிசிக்க ஒருநடை தான் போய் வாருங்களேன். தரிசித்துவிட்டுத் திரும்புகின்ற போது,

‘பச்சைமா மலைபோல் மேனி
பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா! அமரர் ஏறே!
ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய்
இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்
அரங்கமா நகரு ளானே!

என்று, உங்களுக்கும் பாடத் தோன்றும்.

கவிதைத் திருமகள் !

கவியானன் தந்தை ; எழிற் கற்பனை தாய் ;

கற்று வைப்போர்

சவியார் சகோதரர் ; சால்பார் சுவைஞர்

தகு புதல்வர் ;

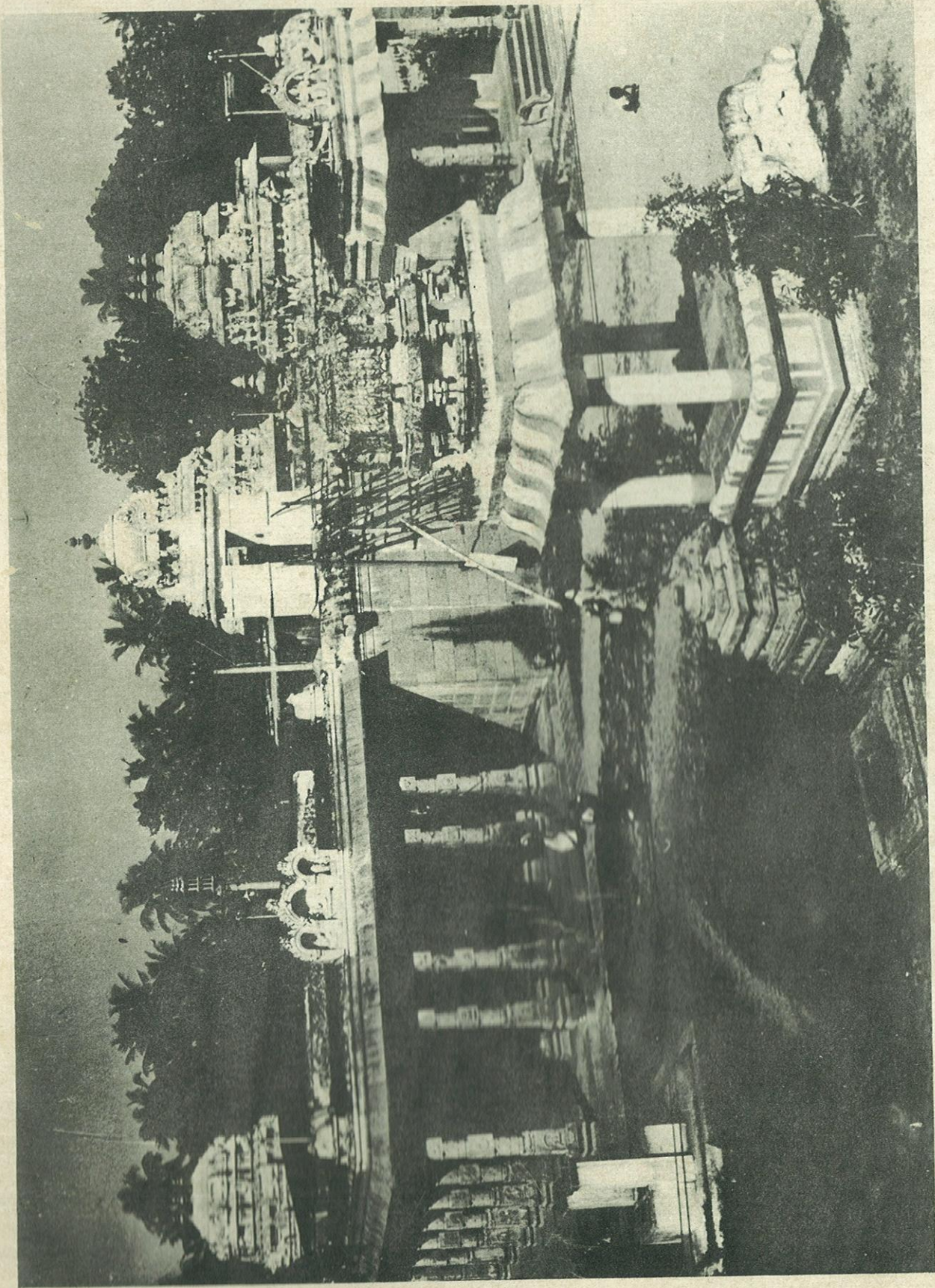
புவியாரப் போற்றும் உரைவரை வோன்தான்

புகழ்க் கணவன் ;

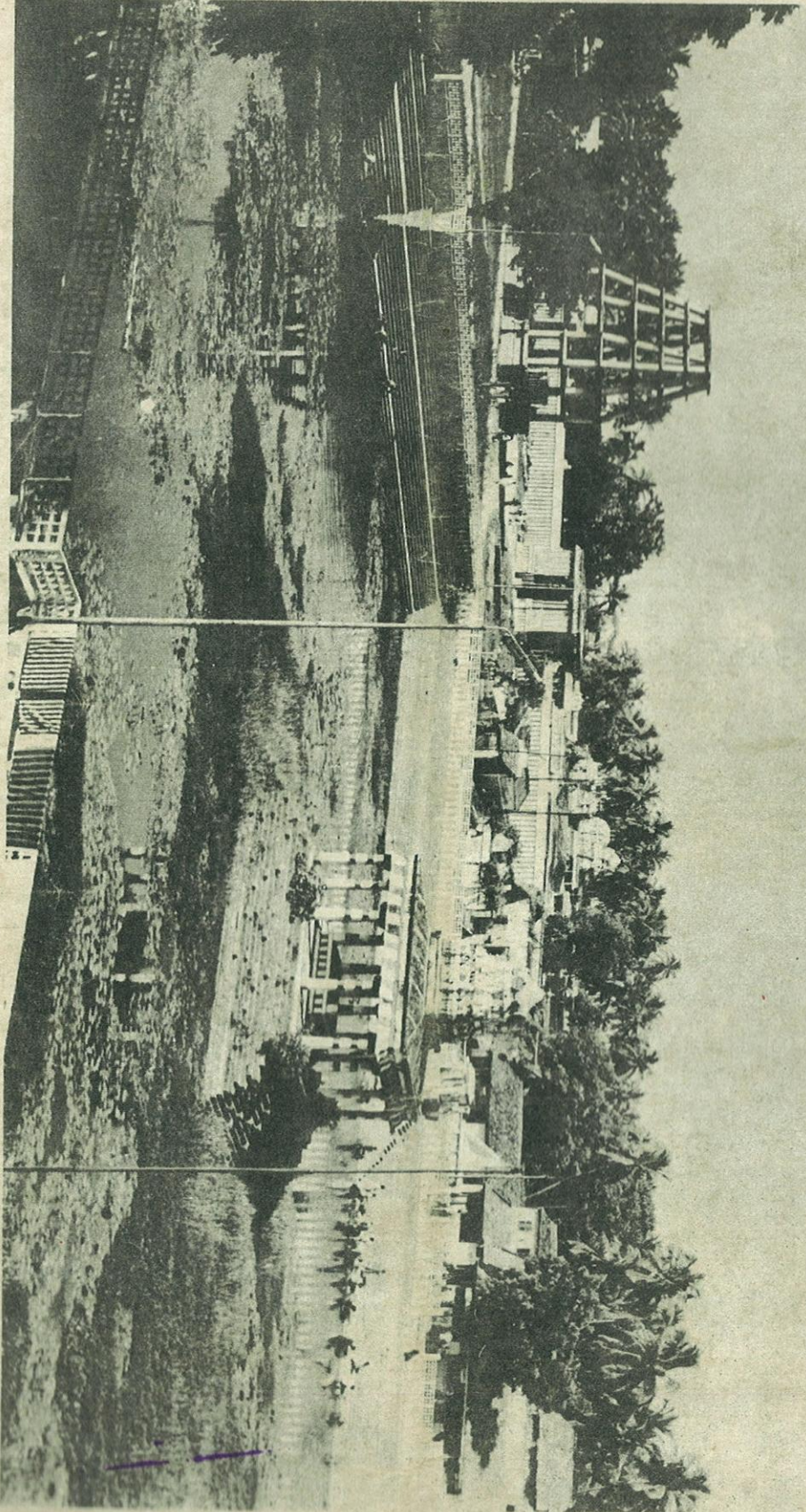
செவியார்வோர் சுற்றத்தார் ; சீர்சால் கவிதைத்

திருமகட்கே !

—ந. ரா. முருகவேள்

சென்னை அடையாறுக்கு அருகில் உள்ளதும், திருநாணசம்பந்தர்-திருநாவுக்கரசர் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பெற்றதும் ஆகிய திருவான்மியூரில் உள்ள அருள்மிகு திரிபுரசுந்தரி அம்மை உடனுறை மருந்தீசுவர சுவாமி திருக்கோயிலின் திருக்குட முழுக்கு வீழா, 1-2-1979 அன்று மிகவும் சிறப்புற நடைபெற்றது. அக்கோயிலின் அழகிய சில தோற்றங்கள், இங்கு வெளியிடப் பெறுகின்றன.

சென்னை அடையாறுக்கு அருகில் உள்ளதும், திருஞானசம்பந்தர்-திருநாவுக்கரசர் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பெற்றதும் ஆகிய திருவான்மியூரில் உள்ள அருள்மிகு திரிபுரகந்தரி அம்மை உடனுறை மருந்தீசுவர் சுவாமி திருக்கோயிலின் திருக்குட முழுக்கு விழா, 1-2-1979 அன்று மிகவும் சிறப்புற நடைபெற்றது. அக்கோயிலின் அழகிய சில தோற்றங்கள், இங்கு வெளியிடப் பெறுகின்றன.